

12. LUKU

SOVITUKSEN KOHDE — IHMINEN

Mikä on ihminen? — Ortodoksinen vastaus — Tieteen vastaus — Raamatun vastaus — Ihmisen ruumis — Ihmisen henki — Ihmissielu — Hämmennystä väärän käännökseen johdosta — Sielujen sikiäminen — Mitä on "sheol" eli "hades", jonne kaikki sielut menevät kuoleman ja ylösnousemisen välillä? — Tarkka Raamatun ilmoitusten tutkiminen tässä asiassa

"Mikä on ihminen, että sinä häntä muistat, tai ihmislapsi, että pidät hänestä huolen? Ja kuitenkin sinä teit hänestä lähes jumal'olennon [hänet vähää vähemmäksi enkeleitä; hebr. alku-teksti], sinä seppelöitsit [kruunasit] hänet kunnialla ja kirkkaudella; panit hänet hallitsemaan kättesi tekoja, asetit kaikki hänen jalkainsa alle; lampaat ja karja, ne kaikki, niin myös metsän eläimet, taivaan linnut ja meren kalat ja kaiken, mikä meren polkuja kulkee." — Ps. 8:5-9

MIKÄ suuri olento ihminen sitten on, kun maailmankaikkeuden Luoja on pitänyt sellaista huolta hänen onnestaan, että hän niin runsain määrin on huolehtinut hänen sovituksestaan — eikä säästännyt siinä edes omaa Poikaansakaan? Tästä kaikkein korkeimmasta Jumalan maallisesta luomuksesta pitäisi meillä olla niin perinpohjainen tieto kuin mahdollista; ja kuitenkin meidän arvostelukykymme ja tietomme ovat niin rajallisia, ettemme voi tietää tästä aineesta juuri mitään muuta kuin sen, minkä rakkaudesta rikas Luojamme on ilmoittanut sanassaan. Vaikka ihmisen tutkimista pidetään kaikista tieteistä suurimpana, ei kuitenkaan — ihmeellistä kyllä — ole juuri mitään ainetta, josta ihmisillä olisi sekavampia käsityksiä kuin juuri tästä — mikä on ihminen? Siitä on olemassa kaksi yleisesti vallalla olevaa mielipidettä, joista kumpaakaan emme tunnusta oikeaksi, raamatunmukaiseksi. Vaikka molemmissa on jotakin totuutta, ne ovat kuitenkin surullisessa määrin vääriä ja harhaanvieviä; nekin ihmiset, joita ne eivät ole kokonaan johtaneet harhaan, ovat kuitenkin niin noiden eksytysten vaikutusten alaisia ja hämmentämiä, että monet totuudet näyttävät heistä arvottomilta, kun toiselta puolen monet väärät johtopäätökset näyttävät totuudelta. Aiheemme on sen tähden tärkeä kaikille, jotka haluavat oppia tuntemaan totuuden ja saada kokea sen siunausta tuottavaa vaikutusta sydämessään ja elämässään; ja erittäin tärkeä on se suhteessaan tämän kirjan perusjuoneen, sovitukseen. Sille, joka ei selvästi ymmärrä, mikä ihminen on, on vaikeaa, ellei kokonaan mahdotonta, selvästi ymmärtää Raamatun oppia sovituksesta ihmisen syntien edestä — sen toiminnasta ja lopputuloksesta.

Tahdomme ensin tarkastaa vastausta, jonka yleinen ja nk. ortodoksinen (puhdasoppinen) mielipide antaa kysymykseen "Mikä on ihminen?" ja sen jälkeen tarkastamme puhtaasti tieteellistä mielipidettä ja lopuksi Raamatun mielipidettä, joka eroaa noista kahdesta ja on paljon järkevempi kuin kumpikaan niistä sekä muodostaa, niin kuin uskomme, ainoan perustuksen, jolla molemmat edellä mainitut käsitykset voidaan saada oikeaan sopusointuun keskenään.

Ortodoksinen mielipide ihmisestä

Jos kysyisimme nk. ortodoksisen teologian edustajalta "mikä ihminen on?", hän antaisi meille jotakuinkin seuraavan vastauksen: Ihmisessä on kolme osaa: ruumis, sielu

ja henki. Ruumis syntyy elimellisille olennoille normaalilla tavalla, kuitenkin sillä erotuksella, että Jumala ihmisen syntymisessä jollakin tutkimattomalla tavalla panee ruumiiseen sielun ja hengen, jotka ovat aineosia hänestä itsestään; ja kun ne ovat osia Jumalasta, ne eivät siten voi koskaan hävitä, ei koskaan kuolla. Näitä kahta osaa, henkeä ja sielua, ei ortodoksia kykene erottamaan toisistaan, ja käyttää sen tähden molempia sanoja vaihdellen tilanteen mukaan. Nämä molemmat osat, sielu ja henki, muodostavat yhdessä varsinaisen ihmisen, kun taas liharuumista pidetään ainoastaan todellisen ihmisen ulkoisena pukuna, jossa se asuu maallisen elämänsä aikana, ikään kuin talossa. Kuolemassaan, sanovat he, hän vapautuu lihavankilastaan ja saavuttaa paljon mukavamman olotilan.

Toisin sanoen ”ortodoksia” väittää, että luonnollinen ihminen ei ole maallinen olento, vaan henkiolento, joka ei sovi maata varten, paitsi liharuumiissa saamiensa kokemusten kautta. Kun sielu/henki vapautuu ruumiista kuoleman kautta, oletetaan, että se on kokenut suuren siunauksen mutta, ihmeellistä kyllä, samat ihmiset ponnistelevat kuitenkin kaikin tavoin pidentääkseen asumisaikaansa lihatalossa, jonka sanotaan sopivan huonosti heidän käyttöönsä ja heidän nautintoihinsa, käyttämällä lääkkeitä, tekemällä virkistysmatkoja ja seuraamalla kaikkia mahdollisia terveydenhoidon sääntöjä. ”Vapautusta” nimeltä ”kuolema” pidetään lisäaskeleena kehitymisessä; monien mielestä sellainen kehitys maallisesta taivaalliseen olotilaan, eläimestä henkiseen olotilaan, on järkevä ja johdonmukainen esitys sekä että se on järkevä lopputulos tieteellisestä johtopäätöksestä, jonka mukaan ihmistä ei luotu ihmiseksi, vaan hän on monien pitkien aikakausien kuluessa asteittain kehittynyt esihistoriallisten aikojen alkusolusta alkueläimeksi, alkueläimestä apinaksi ja lopulta apinasta ihmiseksi. Edelleen väitetään, että ensimmäiset ihmissuvun jäsenet olivat paljon alempana nykyajan ihmisiä, että kehitys yhä edelleen vie ihmistä eteenpäin, ja että kaikkien ihmisten seuraava askel on muuttuminen eli kehittyminen henkitilaan – enkeleiksi ja jumaliksi tai perkeleiksi.

Tämä kaikki on hyvin imartelevaa 20. vuosisadan ylpeydelle, sillä vaikka tämä teoria toisaalta asettaa menneisyyden ihmiselle alhaisimman ajateltavissa olevan älykkyyden, se väittää tänään omistavansa kaikkein korkeimmat kyvyt ja tulevaisuuden korotuksen. Tämä elämänkatsomus ei ole löydettävissä ainoastaan sivistyneissä maissa; yleensä ottaen kaikkien pakanakansojen keskuudessa, vieläpä villienkin keskuudessa, esiintyy käytännössä sama ajatus ihmisestä, paitsi että he eivät huomaa tutkia hänen alkuaan niin pitkälle taaksepäin. Kaikki pakanallinen filosofia tukee tätä mielipidettä ja melkoisessa määrin sitä tukevat myös nykyajan tieteen teoreetikot, jotka, vaikka he määrittelevät aiheen kokonaan toisella tavalla, kuitenkin mielellään antautuvat tulevan elämän toivoon kehityseriaatteiden mukaan. Heillä on niin muodoin halu tyydyttää turhuuttaan teorialla, joka ei ole sopusoinnussa heidän tieteellisten johtopäätöstensä kanssa ihmisessä olevassa elämänkipinästä.

Ihminen Tieteen kannalta katsottuna

Tieteen vastaus kysymykseen ”Mikä on ihminen?” saattaisi olla seuraavanlainen: Ihminen on tähän asti korkeimmalle kehittynyt eläinkunnan laji, mitä tunnetaan. Hänen ruumiinsa eroaa kaikkien muiden eläinten ruumiista korkeamman ja jalomman kehityk-

sensä kautta. Hänen aivojensa rakenne vastaa muiden eläinten aivorakennetta ollen kuitenkin paremmin kehittyneet, hienompaa lajia ja varustetut suuremmalla käsityskyvällä, jonka kautta ihminen luonnostaan on alempien luotujen herra, kuningas. Ihmisen henki eli elämän henki on samanlainen kuin muidenkin eläinten. Elimistönsä ja elämän siemenensä hän saa vanhemmistaan samalla tavalla kuin eläimetkin saavat ruumiin ja elämän vanhemmiltaan.

Luonnontiede pitää jokaista ihmistä sieluna, tuntevana olentona; mutta mitä tulee ihmisen tulevaan ja iankaikkiseen olemassaoloon, siitä ei luonnontiede voi sanoa mitään, koska sillä ei ole mitään perustusta johtopäätöksen tai edes järkeväen teorian tekemiseen. Rakentelematta mitään teorioita tiede toivoo kuitenkin ihmiselle tulevaa olemassaoloa kehityksen puitteissa, jonka se luulee voivansa huomata menneisyydessä. Tiede on ylpeä väitetyistä kehityksen edistysaskeleista, joita sen jumala, luonnonlait, on jo suorittanut, ja se toivoo, että tämän lain jatkuva toiminta lopuksi (ilman henkilökohtaista Jumalaa) vie ihmiskunnan vielä täydellisempään ja enemmän jumalankaltaiseen tilaan kuin mitä se nyt on.

Ihminen katsottuna Raamatun näkökannalta

Raamatun näkökanta ehdottomasti vastustaa molempien ajatussuuntien tärkeimpiä kohtia, vaikkakin se on samalla yhtä mieltä joissakin kohdin. Raamattu ei käsittele asiaa tutkistelevalla tavalla, vaan ollen Jumalan ilmestys se puhuu pätevyydellä ja varmasti antaen meille selvän valon ei ainoastaan ihmisen menneisyydestä ja nykyisyydestä vaan myös hänen tulevaisuudestaan. Raamatun näkökanta on meistä ainoa johdonmukainen ja paikkansapitävä, ja niin ollen myös ainoa, tosi tieteellinen ja ortodoksinen käsitys tästä asiasta. Raamatun esitys ei imartele ihmisen ylpeyttä; se ei sano, että ihminen on oma kehittäjänsä, eikä se väitä, että luontojumala, joka ei ole jumala, on suorittanut työn. Raamattu antaa yksin Jumalalle kunnian ihmisen alkuperäisestä luomisesta Jumalan kuvan kaltaiseksi; ja se asettaa ihmisen syylliseksi, kun hän ei osannut säilyttää tätä Jumalan kaltaisuutta, kun hän lankesi syntiin sen kautta saattaen päälleen synnin seuraukset — henkisen, ruumiillisen ja siveellisen kurjuuden aina kuolemaan asti. Raamatun näkökanta edelleen antaa Jumalalle kunnian ilmaisemalla meille hänen armahtavaisuutensa ja jalomielisyytensä langennutta ihmistä kohtaan; kuinka Jumala Poikansa kautta on hankkinut lunastuksen ja tuhatvuotiskautena antaa ihmiselle tilaisuuden tulla ennalleenasetetuksi alkuperäiseen täydellisyytensä.

Kun kristityt ihmiset ryhtyvät tutkimaan ihmisen luontoa, ja varsinkin kun he koettavat ottaa selvää Raamatun näkökannasta, he tavallisesti eivät huomaa eroa yleensä ihmiskunnan ja seurakunnan, pienen lauman, välillä, jonka Jumala tänä aikakautena kutsuu ja valitsee ihmiskunnasta, ja jonka hän kasvattaa ja valmistaa uutta, yli-inhimillistä tilaa — henkistä tilaa — varten. Kun he eivät ”jakele oikein totuuden sanaa”, he sovittavat kaikkiin ihmisiin sellaiset Raamatun ja erityisesti Uuden Testamentin ilmoitukset ja lupaukset, jotka on kirjoitettu ainoastaan seurakunnalle ja joilla ei ole mitään tekemistä maailmalle luvattujen ennalleenasettamissiunausten kanssa. Niin totisia ja soveltuvia kuin nämä ”kalliit ja mitä suurimmat lupaukset” ovat seurakuntaan nähden, yhtä vääriä ja

soveltumattomia ne ovat maailmaan nähden. Otamme esimerkiksi apostolin sanat, ”Ruumis tosin on kuollut synnin tähden, mutta henki on elämä vanhurskauden tähden” (Room. 8:10), joita voidaan soveltaa ainoastaan seurakuntaan; tämän evankeliumikauden seurakunnan kutsun erityisten ehtojen tulkitaan koskevan koko ihmiskuntaa. Sanoja ”kuolema” ja ”elämä” käytetään niistä, jotka tultuaan Jumalan armosta vanhurskautetuiksi uskon kautta lasketaan heti vapaiksi kuolemantuomiosta voidakseen kantaa ruumiinsa eläviksi uhreiksi, Jumalan laskiessa ne kuolleiksi ja käsitellen niitä kuolleina maallisiin oikeuksiin, etuihin ja harrastuksiin nähden; ja pitämättä itseään enää lihallisina eli inhimillisinä olentoina, vaan ”uusina luomuksina”, heidät on siitetty uuteen luontoon Jumalan lupausten kautta. Siis vanhurskautettuihin ja pyhitettyihin uskovaisiin (seurakunta), jotka uskon kautta Kristukseen ja tottelemalla häntä ovat saaneet uuden elämän hengen, voidaan sovittaa tässä olevat sanat ”kuolema” ja ”elämä”; niitä ei voida sovittaa maailmaan, koska sillä ei ole muuta luontoa kuin inhimillinen; se ei ole sanan missään merkityksessä siinnyt uudestaan.

Toinen raamatunpaikka, joka usein väärin sovitetaan maailmaan, vaikka se koskee ainoastaan Jumalan vihkiytyneitä lapsia, sanoo, ”Mutta tämä aarre on meillä saviasioissa, että tuo suunnattoman suuri voima olisi Jumalan eikä näyttäisi tulevan meistä.” (2 Kor. 4:7) Tässä viitataan ainoastaan seurakuntaan — niihin, jotka ovat vastaanottaneet tämän aarteon, uuden mielen, uuden luonnon. Heillä on tämä aarre, uusi luonto, luonnollisessa ruumissa, joka lasketaan kuolleeksi ja jota tässä kutsutaan ”saviastiaksi.” Kuvaus on hyvin sattuva siitä luokasta, johon se sovitetaan — seurakunnasta; mutta on aivan väärin sovitaa se ihmiskuntaan ylimalkaan ja olettaa, että kaikilla ihmisillä on taivaallinen aarre eli uusi luonto, ja että siten jokainen ihmisruumis on ”saviastia” tai sellaisen uuden luonnon säilyttäjä. Maailmalla on ainoastaan yksi luonto — inhimillinen; sillä ei ole mitään uutta luontoa, ei aarteon eikä missään muussa merkityksessä; eikä sille ole koskaan edes luvattu sellaista. Korkein mahdollinen päämäärä, jonka ihmiskunta voi saavuttaa, on ”ennalleasetus” inhimillisen luonnon täydellisyyteen, joka kadotettiin Eedenissä mutta ostettiin takaisin Golgatalla. — Apt. 3:19-23

Tällä tavalla voisimme esittää Uudesta Testamentista suuren joukon kohtia, joita ei voida sovittaa yleisesti ihmiskuntaan, vaan ainoastaan vihkiytyneeseen seurakuntaan, jonka pyhä henki on siittänyt uuteen luontoon. Olisi kaikille hyödyllistä katsoa tarkkaan niitä tervehdyksiä, joilla apostolit alkavat kirjeensä. Niitä ei ole tarkoitettu, kuten monet uskovat, ihmiskunnalle ylimalkaan, vaan seurakunnalle, ”pyhille”, ”uskon huonekunnalle.”

Muistettakoon sen tähden, että käsitellessämme tässä luvussa ainetta ”Mikä on ihminen” emme puhu siitä, mikä on seurakunta, uusi luomus Kristuksessa Jeesuksessa, emmekä siitä, mikä on henkiluonto, johon henki jo on siittänyt seurakunnan ja josta loppuun asti uskolliset tulevat täysin määrin osallisiksi ensimmäisessä ylösnousemuksessa. Päinvastoin tutkimme tässä ensimmäistä Adamia ja hänen lapsiaan. Tahdomme tietää ketä ja mitä me olemme luonnostamme — mikä on ihminen? Siten voimme parhaiten ymmärtää, mistä ihminen lankesi, mihin hän lankesi, mistä hänet lunastettiin ja mihin hänet ennalleasetetaan, sekä muut näihin liittyvät asiat.

Ihminen – ruumis, sielu, henki

Kun hyväksymme sanan ”eläin” määritelmän (animal = elävä, tunteva elimistö), meidän ei tarvitse epäillä tunnustaa ihminen korkeimmaksi ja ylevimmäksi maan eläimistä ja kaikkien eläinten kuninkaaksi: näin pitkälle Raamattu on täydellisessä sopu- nussa tieteen johtopäätösten kanssa. Ota huomioon Raamatun teksti tämän luvun alussa; siinä profeetta Daavid esittää erityisesti, että ihminen on luonnostaan alempi kuin enke- lit, mutta kaikkien maallisten luotujen kuningas ja pää, Jumalan edustaja suhteessaan kaikkien tuntevien olentojen alempiin lajeihin.

Raamattu ei sano missään, ei suorasti eikä epäsuorasti, että jokainen ihminen saisi itseensä Jumalan olemuksesta elämän siemenen, pienen elämän kipinän. Tämä on perus- taa vailla oleva oletus, jonka ovat tehneet sellaiset, jotka tahtovat mielellään muodostaa jonkin teorian, mutta joilla on siihen vähän todistusaineistoa. Ja tämä perusteeton väittä- mä, että jokainen ihminen saa syntyessään itseensä osan Jumalasta, muodostaa perustuk- sen monelle väärälle opille, jotka halventavat Jumalan luonnetta – hänen viisauttaan, vanhurskauttaan, voimaansa ja rakkauttaan.

Tämä väärä otaksoma on tehnyt välttämättömäksi opin helvetistä loputtomine vaivoi- neen. Arvellaan, että jos ihminen olisi luotu samalla tavalla kuin eläimet luotiin, hän myös kuolisi samalla tavalla kuin kaikki eläimet, ilman iankaikkisen vaivan pelkoa. Mutta nyt kun Jumala on istuttanut ihmiseen siemenen itsestään, kipinän omasta elämästään, ihmisen täytyy elää iankaikkisesti, koska Jumala on iankaikkinen ja kuolematon; ja sen tähden Jumalan on mahdoton tehdä tyhjäksi luotuaan, vaikka sellainen tyhjäksi tekemi- nen tulisi toivottavaksikin. Ja jos ihminen on hävittämätön, katoamaton, hänen täytyy olla iankaikkisesti jossain; ja koska suurin osa ihmisistä ovat pahoja, ja vain ”pieni lauma” elää pyhästi ja Jumalalle otollisesti, on tultu johtopäätökseen, että noita monia pahoja täytyy rangaista ja vaivata iankaikkisuudessa samassa määrin kuin nuo harvat pyhät saavat nauttia iankaikkista autuutta. Toiselta puolen myönnetään, että on ihmiskunnalle parempi ja koituu Jumalalle suuremmaksi kunniaksi sekä koko maailmankaikkeuden suuremmaksi rauhaksi ja onneksi, jos kaikki jumalattomat hävitettäisiin. Väitetään, että vaikka Jumalalla on valta luoda, hänellä ei kuitenkaan ole valtaa tehdä tyhjäksi ihmistä, jonka hän on luonut, koska hän jollain selittämättömällä tavalla on antanut hänelle juma- lallisen elämän kipinän. Toivomme voivamme osoittaa, että koko tämä oppi on paikkansa pitämätön – ettei sitä tue yksikään raamatunpaikka, vaan että se on pimeiden vuosisato- jen keksintöä, jota pyhä Raamattu mitä varmimmin vastustaa.

Raamatun ilmoitusten mukaan ihmisessä on kaksi ainesta, ruumis ja henki. Nämä molemmat yhdessä muodostavat sielun – tuntevan, ajattelevan olennon, varsinaisen ihmisen, ”elävän sielun.” Nimitys ”ruumis” tarkoittaa ainoastaan fyysistä elimistöä. Se ei liity elämänvoimaan, joka tekee elimistön eläväksi, eikä siihen tuntevaan olentoon, joka on eläväksi tekemisen tulos. Ruumis ei ole ihminen, vaikkei ilman ruumista voisi olla ihmistä. Elämän henki ei myöskään ole ihminen, vaikkei ilman tätä elämänhenkeä voisi olla ihmistä. Vanhassa Testamentissa sana henki on käänös hebrealaisesta sanasta ”ruah”, joka ensi sijassa merkitsee henkäystä, hengitystä; sen tähden huomaammekin

usein sanotuksi ”elämän henkäys” (”elämän hengitys”), koska kerran syttynyttä elämää ylläpidetään hengityksen kautta.

Sanat ”elävä henki” merkitsevät kuitenkin enemmän kuin ainoastaan hengitystä; niitä käytetään myös itse elämästä (elämän siemenestä, elämän kipinästä), jota ilman hengittäminen olisi mahdotonta. Elämän kipinän saamme isältämme, ja äitimme kautta se saa edelleen elatuksensa ja kehityksensä. On väärin uskoa, että ihmisen elämänkipinä saadaan jollakin ihmeellisellä tavalla, sen kummemmalla tavalla kuin eläinten elämänkipinä. Alemmat eläimet, hevonen, koira jne., sikiytyvät ja syntyvät vanhemmistaan perimän mukaan, aivan samalla tavalla kuin ihmislapset, eikä Raamattu vastusta sitä missään. On puhtaasti ihmisten keksintöä väärän opin tukemiseksi väittää, että Jumala jollakin erityisellä tavalla vaikuttaisi ihmissikiöön sen syntyessä. Olettamus, että Jumala on suoraan luonut kaikki maailmaan syntyvät lapset, on sellaisen olettamusta, mitä Raamattu vastustaa; sillä jos asian laita olisi niin, silloinhan Jumala olisi ihmisten synnynäisten epätäydellisyyksien, epäjärjestysten ja syntisten halujen alkuunpanija, kun taas Raamattu selittää, että ”täydelliset ovat hänen tekonsa, sillä kaikki hänen tiensä ovat oikeat.” (5 Moos. 32:4) Ei, ei! Nuo henkisesti, ruumiillisesti ja siveellisesti turmeltuneet ja epämuodostuneet eivät ole Jumalan käten työtä. He ovat joutuneet kauas, syvälle, langenneet pois siitä täydellisyystilasta, jossa heidän täydelliset esivanhempansa Aadam ja Eeva oli, joiden luomisesta Jumala ainoastaan on vastuunalainen. Ne, jotka väittävät Jumalan suoranaisesti luoneen jokaisen ihmisen, tekevät siten Jumalan vastuunalaiseksi kaikesta synnynnäisestä mielenvikaisuudesta, vähämielisyydestä jne., jota maailmassa on. Mutta sekä tiede että Raamattu selittävät, että lapset perivät vanhemmiltaan heidän vikansa ja hyvät puolensa, heidän heikkoutensa ja heidän kykynsä. Apostoli selittää varmuudella, että ”niinkuin yhden ihmisen kautta synti tuli maailmaan, ja [sen seurauksena] synnin kautta kuolema, niin kuolema on tullut kaikkien ihmisten osaksi, koska kaikki ovat [perinnöllisyyden kautta] syntiä tehneet.” Ja profeetta tarkoittaa samaa asiaa, kun hän sanoi, ”Isät söivät raakoja rypäleitä [tekivät syntiä], lasten hampaat heltyivät” — he ovat kaikki turmeltuneita. — Room. 5:12; Jer. 31:29,30; Hes. 18:2

Mutta joku väittänee, että eikö olisi mahdollista, että Jumala olisi istuttanut ensimmäisiin vanhempiimme siemenen kuolemattomasta jumaluudesta, ja että tämä kuolemattomuuden siemen olisi siten suoraan siirtynyt heidän jälkeläisilleen? Tutkikaamme, mitä Raamattu sanoo tästä kohdasta, ja muistakaamme sen ohessa, ettei tästä asiasta ole muuta ilmestystä kuin se kaikille tarjona oleva kuvaus, joka on Raamatussa. Niin ollen voimme saada tietää kaiken, mikä ihmiselle on sieltä mahdollista tietää tästä asiasta. Mitä huomaamme Raamatun luomiskertomuksesta? Me todella huomaamme, että ihmisen luominen mainitaan erityisesti, kun taas alempien olentojen luomista ei kuvailla niin tarkkaan. Huomaamme myös, että kuvaukset ovat hyvin yksinkertaisia, eivätkä ne anna mitään sijaa oletukselle, että ihminen sai yliluonnollisen elämänkipinän. Luomiskertomuksen mukaan ihmisen etevämyys eläimiin nähden ei ole siinä, että hänellä olisi erilainen hengitys eli elämänhenki, vaan siinä, että hänellä on jalompi ruumiinmuoto, hienompi elimistö — hänellä on aivot, joilla hän kykenee ajattelemaan paljon korkeampia asioita kuin alemmat, järjettömät eläimet. Huomaamme, että ihminen luotiin tässä suhteessa lihalliseksi kuvaksi Luojustansa, joka on henkiolento. — Joh. 4:24

Ihmisen henki

Niin kuin olemme jo nähneet, on tavallisissa Raamatunkäännöksissämme esiintyvä sana ”henki” käännös hebrealaisesta ”ruah” ja kreikkalaisesta ”pneuma” sanasta. Jotta nyt voisimme oikein ymmärtää sanan ”henki” merkityksen Raamatussa, meidän täytyy aina pitää muistissamme alkuperäisen sanan merkitys. Niin kuin näimme, sana ”henki” merkitsee ensisijaisesti tuulta, mutta sitä voidaan käyttää mistä tahansa näkymättömästä voimasta. Jos se on Jumalan sanan yhteydessä, se sanoo meille, että hän on mahtava mutta näkymätön; ja kun sillä viitataan Jumalan vaikutukseen eli toimintaan, se merkitsee, että tätä toimintaa suorittaa näkymätön voima. Sillä tarkoitetaan toisinaan mieltä, koska se on näkymätön ja havaitsematon voima; sanat ovat myös näkymättömiä, mutta silti usein voimakkaita; elämä, joka on kaikkialla, on kuitenkin näkymätön voima tai ominaisuus, niin kuin sähkö: näin sanaa ”henki” on käytetty kaikista näistä asioista. Siten Raamattu puhuu mielemme hengestä mielemme eli ymmärryksemme näkymättömänä voimana; ihmisen hengestä, ihmisen tahdosta ja henkisistä kyvyistä; elämän hengestä, elämän voimasta, joka ylläpitää ja liikuttaa ruumiitamme ja kaikkia eläviä luotuja; Jumalan hengestä, voimasta eli vaikutuksesta, jota Jumala käyttää, joko elollisiin tai elottomiin asioihin nähden; viisauden hengestä, viisaasta mielestä; rakkauden hengestä, rakkauden läpitunkemasta mielestä; pahuuden ja vihamielisyyden hengestä, pahuuden täyttämästä mielestä; totuuden hengestä, totuuden vaikutuksesta eli voimasta; maailman hengestä, vaikutuksesta eli voimasta, joka maailmalla on. Samalla tavalla esittää Raamattu taivaalliset olennot henkiolennoiksi, so. näkymättömiksi olennoiksi, varustettuina voimalla, älyllä jne. Tämä ei koske ainoastaan Jumalaa, Isää, josta Jeesus sanoo, ”Jumala on henki,” vaan se koskee myös Herraamme Jeesusta itseään hänen ylösnousemuksensa jälkeen, sillä hänestä julistetaan, ”Herra on henki.” Se sovitetaan myös enkeleihin ja Kristuksen ruumiin jäseniin, joista sanotaan, että jokainen voittaja saa henkilöluonnon ensimmäisessä ylösnousemuksessa. Samoin Raamattu esittää, että Saatana ja hänen liittolaisensa, henkiolennot, ovat näkymättömiä ja kuitenkin voimallisia.

Henki ja uusi luonto Uudessa Testamentissa

Kun tarkkaan tutkimme sanan ”henki” käyttöä ihmisen yhteydessä, huomaamme seuraavaa:

1) Sanoja ”henki” ja ”hengellinen” käytetään Uudessa Testamentissa usein merkitsemään: a) tahtoa, erityisesti uutta tahtoa, joka on siinnyt ”pyhissä” Jumalan sanan ja hengen kautta. ”Uudet luomukset Kristuksessa” on kutsuttu luonnon muutokseen, inhimillisestä henkiseen, ja jos he pysyvät uskollisina, he saavat ensimmäisessä ylösnousemuksessa lupauksen mukaan b) henkiruumiit, jotka ovat Kristuksen ylösnousemusruumiin ja taivaallisen Isän kirkkaan ruumiin kaltaisia. Täten seurakunnan toivo on c) henkinen ja taivaallinen, vastakohtana niille lupauksille, jotka ihmiskunta perii tuhatvuotiskautena. Sanaa ”henki” käytetään myös d) merkitsemään enkeleitä, jotka ovat luonnostaan henkiolentoja — ei lihaolentoja. Mutta sanoihin ”henki” ja ”hengellinen” liittyy aina siellä, missä ne esiintyvät, ajatus näkymättömyydestä.

Tahdomme antaa muutaman esimerkin, kuinka näitä sanoja on käytetty:

a) ”Paavali hengessä [pneuma; mielessään, tahdossaan] päätti... matkustaa Jerusalemiin.” — Apt. 19:21

a) ”Hänen [Paavalin] henkensä [pneuma; mielensä, tunteensa] kiivastui, kun hän näki, että kaupunki oli täynnä epäjumalankuvia.” — Apt. 17:16

a) ”Jumala, jota hengessäni [pneuma; uudessa mielessäni, uudessa sydämessäni, uudistetussa tahdossani] palvelen julistaen hänen Poikansa evankeliumia.” — Room. 1:9

a) ”Sillä minä, joka tosin ruumiillisesti olen poissa, mutta hengessä [pneuma; mielessä, ajatuksessa] kuitenkin läsnä, olen jo, niinkuin läsnäollen, puolestani päättänyt...” — 1 Kor. 5:3

a) ”Hiljaisen ja rauhaisan hengen [pneuma; mielen] katoamattomuudessa.” — 1 Piet. 3:4

Katso myös Apt. 18:25, missä sana henki merkitsee tahtoa, mieltä eli mielenlaatua.

b) ”Kylvetään sielullinen ruumis, herätetään hengellinen [pneumatikos; henkinen] ruumis.” — 1 Kor. 15:44

b) ”Jos kerran on sielullinen ruumis, niin on myös hengellinen [pneumatikos; henkinen].” — 1 Kor. 15:44

b) ”Mutta mikä on hengellistä [pneumatikos; henkistä], se ei ole ensimmäinen.” — 1 Kor. 15:46

b) ”Sitten on se, mikä on hengellistä [pneumatikos; henkistä].” — 1 Kor. 15:46

c) ”Hengen mieli [pneuma — mieli, jota Jumalan henki eli tahto johtaa] on elämä ja rauha.” — Room. 8:6

c) ”Ojentakaa te, hengelliset [pneumatikos — jotka olette hengestä sinneitä, omistatte uuden mielen], häntä sävyisyyden hengessä [pneuma; mielessä].” — Gal. 6:1

c) ”Herramme Jeesuksen Kristuksen Jumala ja Isä, joka on siunannut meitä taivaallisissa kaikella hengellisellä siunauksella [pneumatikos — henkisellä, näkymätöntä lajia olevalla siunauksella] Kristuksessa.” — Ef. 1:3

c) ”Rakentukaa... hengelliseksi huoneeksi [pneumatikos — henkistä lajia eli järjestystä olevaksi perheeksi, huoneeksi].” — 1 Piet. 2:5

d) ”Eräs palvelijatar, jossa oli tietäjähenkilö [pneuma — näkymätön voima, jonka hän sai olemalla yhteydessä langenneiden henkiolentojen kanssa].” — Apt. 16:16

d) ”Hän [Paavali] kääntyi ja sanoi hengelle [pneuma — pahalle henkiolennolle, jonka riivaama tyttö oli]:... minä käsken sinun lähteä hänestä.” — Apt. 16:18

d) ”Pahat henget [pneuma — henkiolennot, jotka ovat näkymättömiä] pakenivat pois.” — Apt. 19:12,13

d) ”Paha henki [pneuma] vastasi heille sanoen...” — Apt. 19:15

d) ”Saddukeukset sanoivat, ettei... [ole] enkeliä eikä henkeä [pneuma — henkiolentoa, joka on näkymätön].” — Apt. 23:8

d) ”Entäpä jos henki [pneuma – henkiolento] tai enkeli on hänelle puhunut.” – Apt. 23:9

Henki Vanhassa Testamentissa

2) Sanaa henki käytetään ihmissuvusta yleensä, varsinkin Vanhassa Testamentissa; mutta aina sillä viitataan e) elämän henkeen, elämän kipinään, jonka Jumala alunperin sytytti Aadamissa ja joka sitten (heikentyneenä) perinnön kautta on siirtynyt kaikille hänen jälkeläisilleen – joka on näkymätön voima eli ominaisuus; tai f) mielen (ymmärryksen) henkeen, tahtoon – näkymättömään voimaan, joka hallitsee elämää.

Ruah, pneuma – eläväksi tekevä voima

Puhuttaessa ihmisen luomisesta elämän henki tarkoittaa elämän hengitystä. Raamattu osoittaa selvästi, että elämän henki on yhteinen kaikilla Jumalan luomuksilla, ettei ihminen yksistään sitä omista, niin kuin seuraavat Raamatunpaikat selvästi osoittavat:

e) ”Hävittämään...kaiken lihan, kaiken, jossa on elämän henki [ruah – elämän hengitys, joka on kaikessa lihassa].” – 1 Moos. 6:17; 7:15

e) ”Kaikki, joiden sieraimissa oli elämän hengen [ruah; elämän henki, elämän voima] henkäys.” – 1 Moos. 7:22

e) ”Niin elpyi heidän isänsä Jaakobin henki [ruah – Jaakobin elämän voima virkosi uudelleen]” – 1 Moos. 45:27

e) ”Hän [Simson] joi, ja hänen henkensä [ruah] elpyi, ja hän virkistyi [sai takaisin voimansa].” – Tuom. 15:19

e) ”Hänen, jonka kädessä on kaiken elävän [ihmisten ja eläinten] sielu ja kaikkien ihmisolentojen henki [ruah – kaikkien ihmisten elämänhenki on Jumalan vallassa].” – Job 12:10

e) ”Sinä Jumala, jonka vallassa on kaiken lihan henki [ruah; elinvoima, elämän henki]: jos yksi mies rikkoo, vihastutko silloin koko seurakuntaan?” – 4 Moos. 16:22

Oppi siitä, että erotus ihmisen ja eläinten välillä on siinä, että heillä on erilainen elämänhenki ja että kuolemassa edellisten henki menee ylöspäin ja jälkimmäisten alas päin, näyttää vallinneen filosofien kesken hyvin vanhoista ajoista saakka, sillä viisas Salomo kysyy:

e) ”Kuka tietää [kuka voi todistaa] ihmisen hengestä, [ruah; elämänhenki] kohoako se ylös, ja eläimen hengestä, [ruah; elämänhenki] vajoaako se alas maahan?” [Saarn. 3:19-21] Kuinka Salomo itse käsitti asian, huomaamme siitä, mitä hän juuri edellä sanoo:

e) ”Sillä ihmislasten käy niinkuin eläintenkin; sama on kumpienkin kohtalo. Niinkuin toiset kuolevat, niin toisetkin kuolevat; yhtäläinen henki [ruah; elämänhenki, hengitys] on kaikilla; ihmisellä ei ole mitään etua eläinten edellä.” Koska ihmisellä tässä suhteessa – elämänhengen laatuun nähden – ei ole mitään paremmuutta eläinten suhteen, meidän täytyy etsiä sitä muualta; ja me löydämme sen, kuten myöhemmin näemme.

e) ”Sinun käsiisi minä annan henkeni [ruah; elämänhenkeni, elämän voimani].” — Ps. 31:6

Tämä oli ennustus Vapahtajamme sanoista hänen kuolinhetkellään. Hän oli saanut Isältä elämänhengen lahjaksi. Hän oli toteltuaan Jumalan suunnitelmaa tullut ihmiseksi tullakseen ihmiskunnan lunastajaksi; antaessaan elämänhenkensä eli elinvoimansa hän selitti yllä lainatuilla sanoilla lujan luottamuksensa Jumalan lupaukseen, jonka mukaan hän ylösnousemuksen kautta saisi uudelleen elämänhengen.

Ihmiskunta on Aadamin kautta saanut elämänhengen Jumalalta, joka on kaiken elämän lähde. Tottelemattomuutensa kautta Adam menetti oikeutensa elämänhenkeen, elinvoimaan, jonka hän sitten vähitellen kadotti riutuen 930 vuoden aikana. Hänen kuolemassaan ruumis palasi tomuun, josta se oli otettu; ja elämänhenki, elämisen etu, voima eli lupa, palasi Jumalan tykö, joka oli antanut hänelle tämän edun, tämän voiman — aivan samalla tavalla kuin mikä tahansa määrättyillä ehdoilla annettu oikeus tai valtuutus palaa takaisin antajalleen, ellei ehtoja täytetä. (Saarn. 12:7) Tämä raamatunpaikka ei puhu minkäänlaisesta lentämisestä Jumalan tykö, kuten muutamat näyttävät arvelevan; sillä elämän henki ei ole ”äly” tai olento, vaan ainoastaan voima, etu, joka on menetetty ja joka sen tähden palaa alkuperäiselle antajalleen. Ajatus on, että ihmisellä tehtyään syntiä ei ole enää oikeutta elämään; se palaa Jumalan tykö, ja hänen lihansa tulee taas tomuksi — ihmisen tila tulee aivan samaksi kuin se oli ennen hänen luomistaan.

Mutta niin kuin Jeesus Jumalan lupauksen perusteella saattoi varmuudella toivoa saavansa takaisin ”elämänhenkensä”, elämänvoimansa ja oikeutensa, myös koko ihmiskunnalle on hänen lunastusuhriensa perusteella annettu määrättyjä toiveita ja lupauksia ”uuden liiton välimiehen, Jeesuksen” kautta. (Hebr. 12:24) Sen tähden eivät uskovaiset sure ”niinkuin muut, joilla ei ole toivoa.” Lunastajamme osti takaisin sen elämisoikeuden hengen, jonka Adam kadotti itsensä ja koko sukunsa puolesta; sen tähden uskovaiset voivat nyt jättää henkensä, elämänvoimansa (ja opittuaan tuntemaan Jumalan suunnitelman, myös muiden hengen) Jumalan käteen, niin kuin Jeesus ja Stefanus tekivät — täydellisesti uskoen Jumalan lupauksen ylösnousemuksesta käyvän täytäntöön. Ylösnousemus merkitsee maailmalle inhimillisen ruumiin uudelleen luomista — ruumiin, joka tulee eläväksi elämänvoiman, elämänhengen (hebr. ruah, kreik. pneuma), kautta. Evankeliumiseurakunnalle, ”ensimmäisestä [parhaimmasta] ylösnousemuksesta” osallisille, se merkitsee elämänhengen eli elämänvoiman yhdistämistä henkiruumiiseen. — 1 Kor. 15:42-45

Selvässä maallista ylösnousemusta tarkoittavassa kuvauksessa, jonka profeetta Hesekiel (37:5-10,13,14) antaa meille, ruumiin ja elämänhengen eli hengityksen välinen suhde on esitetty selvästi. Ja joskin profeetta tässä puhuu kuvakieltä, hänen esityksensä osoittaa kuitenkin selvästi, että ihmiselimityksessä ei voi olla elämää, ennen kuin siihen tulee ”ruah”, elämänhengitys, joka, kuten edellä jo osoitimme, on yhteinen kaikille eläimille ja välttämätön ehto heidän elämälleen. Tutkikaamme nyt hyvin tarkkaan Hesekielin kuvausta:

e) ”Katso, minä annan tulla teihin hengen [ruah; hengityksen, elämänhengen], ja te tulette eläviksi.”

e) ”Minä... kasvatan teihin lihan, vedän yllenne nahan ja annan teille hengen [ruah; hengityksen, elämäntarmon], ja te tulette eläviksi.”

e) ”Ja minä näin, ja katso, niihin tulivat jänteet ja kasvoi liha, ja päälle vetäytyi niille nahka; mutta henkeä [ruah; elämänhenkeä, elämäntarmoa] niissä ei ollut.”

e) ”Ja hän sanoi minulle: ”Ennusta hengestä [ruah; elämänhengestä, elämänhengityksestä]... ja sano hengelle [ruah]: Näin sanoo Herra, Herra: Tule, henki [ruah; elämänhengitys, elämänvoima], neljästä tuulesta [ruah], ja puhalla näihin surmattuihin, että ne tulisivat eläviksi.”

e) ”Ja minä ennustin, niinkuin hän oli minua käsenyt, ja niihin tuli henki [ruah; elämänhenki, elämänhengitys, elämäntarmo], ja ne tulivat eläviksi ja nousivat ylös jaloilensa koko joukko.”

e) ”Ja siitä te tulette tietämään, että minä olen Herra, kun minä avaan teidän hautanne ja nostan teidät, minun kansani, ulos haudoistanne. Ja minä annan teihin henkeni [ruah; elämänhengitykseni], niin että te tulette eläviksi, ja sijoitan teidät omaan maahanne.”

Jos Aadam olisi pysynyt tottelevaisena, hänellä olisi ollut oikeus ikuisesti pitää elämänhenkensä eli elämänvoimansa, jonka hän oli saanut Luojaltaan. Mutta tottelemattomuutensa kautta hän menetti tämän oikeuden, ja elämisen oikeus palasi suurelle Antajalle — ei olentona eikä asiana, vaan oikeutena, erikoisetuna, elämänhenki palaa Jumalan tykö, joka lahjoitti tämän oikeuden, edun, määrätyillä ehdoilla, jotka rikottiin. — Saarn. 12:7

e) ”Ei ihminen ole henkensä [ruah; elämänhenkensä, elämänkipinänsä] herra pidättämään henkeä [ruah; elämänhenkeä, elämänhengitystä].” — Saarn. 8:8, engl. Raamattu

Jumalan armosta kaikki ne elämänoikeudet eli erikoisedut, jotka ihmisten täytyy kuolemassaan jättää takaisin Jumalalle, ovat tulleet lunastetuiksi kalliilla verellä ja ostaja julistetaan nyt uudeksi elämänantajaksi, ihmissuvun uudelleensynnyttäjäksi eli isäksi, joka lahjoittaa täyden elämän kaikille niille, jotka lopulta ottavat hänet vastaan.

Uudesta Testamentista esitämme ainoastaan yhden esimerkin:

e) ”Ruumis ilman henkeä [pneuma; elämänkipinää, elämänhengitystä] on kuollut.” — Jaakob 2:26

Ruah, pneuma — mieli, tahto

Koska mieli, eli tahto, on näkymätön voima eli vaikutus, se ilmaistaan sekä hebrean että kreikan kielissä samaa merkitsevillä sanoilla, niin kuin voimme nähdä seuraavista esimerkeistä:

f) ”Tyhmä purkaa kaiken sisunsa [ruah; tunteensa, mielensä, ajatuksensa].” — Sananl. 29:11

f) ”Minun henkeni [ruah; mieleni, rohkeuteni, mielialani] näännyy.” — Ps. 77:4

f) ”Minun henkeni [ruah; mieleni, ymmärrykseni, ajatukseni] tutkii.” — Ps. 77:7

f) ”Herra tutkii henget [ruah; ajatukset, mielet].” — Sananl. 16:2

f) ”Kopeus käy kukistumisen edellä ja ylpeys [ruah; mieli, tahto, taipumus] lankeemuksen edellä.” — Sananl. 16:18

f) ”Parempi alavana [ruah; nöyryyden] nöyriä parissa.” — Sananl. 16:19

f) ”Pitkämielinen [ruah] on parempi kuin korkeamielinen [ruah]. Älköön mielesi [ruah; luonteesi] olko pikainen vihaan.” — Saarn. 7:8,9

Esitämme muutamia esimerkkejä Uudesta Testamentista:

f) ”Lapsi [Johannes] kasvoi ja vahvistui [kehittyi] hengessä [pneuma; ymmärryksellään, luonteeltaan].” — Luuk. 1:80

f) ”Älkää harrastuksessanne olko veltoja; olkaa hengessä [pneuma; mieleltänne, tahdossanne] palavia.” — Room. 12:11

f) ”Me emme ole saaneet maailman henkeä [pneuma; mieltä, taipumusta].” — 1 Kor. 2:12

f) ”Minä en saanut lepoa hengessäni [pneuma; mielessäni, ajatuksissani].” — 2 Kor. 2:13

f) ”uudistua mielenne hengeltä [pneuma; luonteelta, taipumukselta].” — Ef. 4:23

f) ”Hiljaisen ja rauhaisan hengen [pneuma; mielenlaadun] katoamattomuudessa.” — 1 Piet. 3:4

Näiden alkuperäisten sanojen käytöstä Raamatussa huomaamme, että sana henki jotakuinkin ilmaisee niiden merkityksen, sillä se ei puhu ainoastaan elämän hengestä, vaan myös mielen ominaisuuksista, luonteesta. Se asianhaara, jonka tahdoimme tässä todistaa, on yllin kyllin näytetty todeksi — että henki ei ole varsinainen ihminen, ei myöskään toinen ihminen, vaan että sana henki, kun sitä käytetään ihmisen luomisen yhteydessä, merkitsee yksinkertaisesti elämän kipinää, elämänvoimaa, joka on yhteinen kaikilla elävillä olennoilla.

Neshama — elämänhengitys

Vaikka sana ruah toisinaan käännetään ”elämän hengeksi [elävä henki]” hebrealaisilla oli kuitenkin toinen erityinen sana hengitystä varten, ”neshama.” Se esiintyy VT:ssa 26 kertaa ja on useimmiten käännetty ”hengeksi.” Esimerkkinä tämän sanan merkityksestä ja todistuksena siitä, että se merkitsee ainoastaan elämänvoimaa, ei koskaan iankaikkista elämää tai kuolemattomuutta, huomaa seuraavat paikat:

”Ja Herra Jumala teki ihmisen maan tomusta ja puhalsi hänen sieraimiinsa elämän [kajah; elämän] hengen [neshama; hengityksen].” — 1 Moos. 2:7

”Silloin hukkuivat kaikki liha, joka maan päällä liikkui: linnut, karjaeläimet, metsäeläimet ja kaikki pikkueläimet, joita maassa vilisi, sekä kaikki ihmiset. Kaikki, joiden sieraimissa oli elämän [kajah; elämän] hengen [neshama; hengitys] henkäys, kaikki, jotka elivät kuivalla maalla, kuolivat.” — 1 Moos. 7:21,22

Nämä raamatunpaikat, joissa neshama ensin esiintyy, todistavat riittävästi esittämämme väitteen — ettei tämä sana viittaa kuolemattomuuteen tai kuolemattomaan perusainekseen, vaan elämänvoimaan. Meille kerrotaan, että tämä elämänvoima annettiin Aadamille, ja jälkimmäisessä paikassa selitetään, että sama elämänvoima oli myös kaikissa eläimissä, jotka elivät kuivalla maalla, kaikissa linnuissa, karjassa, pedoissa ja pienissä eläimissä sekä kaikissa ihmisissä: ja kun vedenpaisumuksen vesi ryösti heiltä tämän elämähengityksen, kaikki ”sielut” eli olennot kuolivat samalla tavalla — niin ihmiset kuin eläimetkin. He (ihmiset ja eläimet) kuolivat kaikki saman kuoleman ainoastaan sillä erotuksella, että Jumala oli määrännyt lunastusuhrin ihmisen edestä, joka aikanaan tuottaa luvatus vapautuksen kuoleman vallasta olennon, sielun, ylösnousemuksen kautta.

Ihmissielu

Moni on lukiessaan luomiskertomusta 1. Mooseksen kirjassa kiinnittänyt huomionsa kohtaan, jossa Jumala teki ihmisen maan tomusta ja antoi hänelle elämän hengen (henkäyksen); siinä sanotaan, että ”ihmisestä tuli elävä sielu.” Jos keskiverto lukija yhdistää tämän raamatunkohdan väärään käsitykseensä ”sielu” sanan merkityksestä, jonka käsityksen hänelle ovat antaneet sellaiset, joiden olisi pitänyt osata opettaa häntä oikein, hän hämmentyy heti ja tuntee itsellään olevan aihetta uskoa, että vallitsevalla eksytyksellä täytyy kuitenkin olla jokin perustus, eksytyksellä, jota hän itse ei käsitä, mutta jota hänen etevät teologiset opettajansa ovat kyllin perusteellisesti tutkineet ja koetelleet.

Monet, jotka eivät ymmärrä ”sielu” sanan merkitystä, ottavat itselleen vapauden käyttä tätä sanaa aivan väärässä merkityksessä ja vääntelevät sen tähden myös Raamatun sanoja tämän aiheen suhteen. Sen sijaan, että he uskoisivat Raamatun sanaan, että ihminen on elävä sielu, he väittävät päinvastoin, että ihminen omistaa elävän sielun, mikä on vallan toinen asia. Vapautukoon sen tähden jokainen totuuden tutkija ennakkoluuloista niin pitkälle kuin mahdollista ja varsinkin niistä asioista, joista hän myöntää ettei niitä ymmärrä; sillä ihminen on luonnostaan taipuvainen antamaan sellaisille asioille, jotka näyttävät salaperäisiltä ja käsittämättömiltä, määrättyjä ominaisuuksia ja voimia. Siten on tultu siihen yleiseen uskoon, että ihmissielu on äärettömän älykäs, ihmeellisen kyvykäs, ja se on häviämätön ja että sitä on mahdoton nähdä ja käsittää.

Erään metodistipapin sanotaan kerran tehneet sielusta seuraavanlaisen kuvauksen, joka myötäilee hyvin ns. ortodoksista (perinteistä) oppia, vaikka se lähemmin tutkittaessa on järjetön: ”Sillä ei ole sisä- eikä ulkopuolta, sillä ei ole ruumista, muotoa tai aineosia, ja miljoona niitä voisi mahtua pähkinänkuoreen.” ”Ortodoksisen” opin mukaan sielu on varsinainen olento, jumalallinen elämänkipinä, jolla on jumalallisia ominaisuuksia ja äly, ja joka on ruumiista riippumaton; ja tämä sielu asuu jonkin aikaa ihmisruumiissa, jota se käyttää asuntonaan, jonka se taas voi jättää, kun ruumis on kulunut tai tullut kelpaamattomaksi. Koska kukaan ei ole nähnyt sielun menevän ruumiiseen ja koska kukaan ei ole kyennyt huomaamaan sitä sen ”asuessa” ruumiissa, edes parhaimmilla tutkimusmenetelmillä, mikroskoopeilla, valokuvauksella tai röntgensäteillä suoritetuista tarkoista tutkimuksista huolimatta, on tultu siihen johtopäätökseen, että sielun täytyy olla ”ilman

ruumista, muotoa tai aineosia”; ja koska sen oletetaan sen lisäksi olevan niin pieni, ettei sitä voida huomata edes mikroskoopilla, yhtä hyvin voisi sanoa, että 50 miljoonaa sellaista ”olentoa” voisi mahtua pähkinänkuoreen. Todellakin, parempaa kuvausta olemattomasta olisi piispan ollut mahdoton antaa; ja kaikki ovat yhtä mieltä siitä, että 100 miljoonaa olematonta voitaisiin panna pienimpään pähkinänkuoreen ja vielä jäisi paljon tilaa.

Mutta mikä on perustus sellaiselle mahdottomalle oletukselle? Me vastaamme: se on täysin perusteeton oletus. Se on tulos ihmisen itsemuovailemista mielipiteistä tulevasta elämästä ja Jumalan järjestyksen ja suunnitelman hylkäämisestä. Inhimilliset teoriat sanovat: Meissä täytyy olla jotakin, joka ei koskaan kuole, muutenhan ei olisi tulevaa elämää. Jumalan teoria sanoo: Sama Jumala, joka alussa loi ihmisen, on kykenevä herättämään kuolleet. Tässä meillä on vastakohta toisaalta Jumalan sanan ja toisaalta kaiken maailman (niin sivistyneiden kuin sivistymättömienkin kansojen) ihmisoppien välillä: kaikki ihmisopit opettavat, että ihminen ei kuole eikä hän sen tähden tarvitse elämänantajaa eikä ylösnousemusta. Raamattu opettaa meille, että ihminen kuolee ja että kuolema todellisuudessa tekisi lopun kaikesta olemassaolosta, niin ettei tulevaa elämää olisi, ellei olisi Elämänantajaa ja ylösnousemusta.

Maaailma koettaa puolustaa omaa oppiaan kaikissa uskonnollisissa kirjoissaan (ja niihin meidän täytyy — surullista sanoa — laskea valtaosa tätä aihetta käsittelevistä teoksista, joita ovat tehneet Kristityiksi tunnustautuneet) opettamalla sielun kuolemattomuutta — että ihmisessä on sielu, jolla on ruumiista riippumaton elämä; että se on kuolematon, häviämätön ja niin ollen määrätty joko iankaikkiseen vaivaan tai autuuteen. Näin tulemme kysymykseen:

Mikä on sielu?

Tutkiessamme tätä kysymystä Raamatun näkökannalta huomaamme, että ihmisellä on ruumis ja henki, mutta että hän on sielu. Tämän kanssa on sopusoinnussa tieteenkin todistus. Niin kuin sanaa ”sielu” on käytetty Raamatussa, se merkitsee tuntevaa olentoa, hengenlahjoilla ja tunnekyvyllä varustettua olentoa. Tutkikaamme nyt tarkemmin ja ennakkoluulottomasti kertomusta ihmisen luomisesta ja pankaamme merkille ensiksikin, että tehtiin elimistö eli ruumis, ja toiseksi, että elämän henki, jota kutsutaan myös elämän hengitykseksi, pantiin tähän ruumiiseen, ja kolmanneksi, että tuloksena tästä tuli elävä sielu. Tästä näemme, ettei ruumis ole sielu, eikä elämän henki eli elämän hengitys ole sielu, vaan vasta kun Luoja yhdisti nämä molemmat, siitä syntyi elävä ihminen — elävä, tunnekyvyllä varustettu sielu. Emme löydä koko kuvauksesta mitään salaperäistä, mitään viittausta siitä, että jumaluuskipinää olisi pantu ihmiseen sen enempää kuin alempiin-kaan olioihin. Kun ei ole erityisesti kuvailtu, kuinka alempien eläinten luominen tapahtui, voimme siitä tietää niiden syntyneen jonkin samanlaisen luomismenettelyn kautta. Tiedämme, ettei koira voisi olla ilman koiran elimistöä eli ruumista, eikä ilman tätä ruumista eläväksi tekevää elämän henkeä eli hengitystä. Koiran ruumis, jota ei olisi tehty eläväksi, ei olisi elävä koira; ensin täytyy elämänkipinän eli elämän hengityksen tulla tähän ruumiiseen, ja silloin syntyy siitä todellinen koira. Sama voidaan sanoa kaikista eläimistä.

Täydellisessä sopuinnussa tämän kanssa tahdomme nyt kiinnittää huomion siihen tosiasiaan, joka mahdollisesti hämmästyttää monta lukijaa; nim. että Pyhän Raamatun mukaan kaikki koirat, hevoset, lehmät, linnut, kalat jne. ovat eläviä sieluja. Toisin sanoen, ne kaikki ovat tuntevia luomuksia, joilla on tunnehavaintokyky. On totta, että toiset ovat korkeammalla ja toiset alemmalla tasolla; mutta sana sielu voidaan Raamatun mukaan sovittaa alempiin eläviin luotuihin, yhtä hyvin kuin korkeimpaan ja jaloimpaan-kin maalliseen luomukseen, ihmiseen – matelijoihin, kaloihin, lintuihin, nisäkkäisiin, ihmiseen. Ne ovat kaikki sieluja. Huomaa, ettemme sano, että niillä on sielu tämän sanan tavallisessa ja väärin ymmärretyissä merkityksessä, vaan niillä on sielu siinä merkityksessä, että niillä on elämä, olemassaolo – ne ovat eläviä sieluja. Tämän tahdomme todistaa seuraavalla:

Ensimmäisen Mooseksen kirjan ensimmäisessä, toisessa ja yhdeksännessä luvussa on hebrealaisessa alkutekstissä käytetty sanoja ”elävä sielu” alemmista eläimistä yhdeksän kertaa, mutta (ikään kuin halukkaina suojelemaan niin huolellisesti kuin mahdollista yleisesti levinnyttä ja kuitenkin perin pohjin väärää sieluoppia, joka sai alkunsa pakanafilosofi Platosta) Raamatun kääntäjät näyttävät koettaneen kätkeä käännoissään sen tosiasian, että sanaa sielu voidaan käyttää myös alemmista eläimistä, ja että sitä Jumalan henkeytettyssä sanassa on käytetty niin niistä kuin ihmisestäkin. Minkä tähden he olisivat muuten useimmissa näistä yhdeksästä ja monessa muussa paikassa niin huolellisesti vältäneet antamasta meille varsinaista ja oikeaa käännoä käyttämällä toista suomalaista sanaa ilmaistakseen sen hebrealaisen sanan, jonka he, kun on ollut kysymys ihmisestä, ovat aina kääntäneet sanalla sielu? Niin varovaisia he ovat olleet tässä kohdin, että esim. englantilaisessa Raamatussa he ovat ainoastaan yhdessä kohdassa kääntäneet mainitun hebrealaisen sanan ”sieluksi”, kun on ollut kysymys eläimistä, nim. 4 Moos. 31:28, jonka suhteen he ilmeisesti olivat hämmentyneitä – eikä sitä olisi voinut muulla tavalla kääntää. Tämä lause kuuluu alkutekstin mukaan:

”Ja ota verona Herralle sotamiehiltä, jotka olivat sodassa, yksi sielu [jätetty pois myös uudemm. suomal. käänn.] viidestä sadasta, ihmisiä, raavaita, aaseja ja lampaista.” Tästä huomataan, että sanaa ”sielu” käytetään alemmista luoduista niin kuin ihmisestäkin; ja tämä kävisi ilmi muuallakin Raamatusta, jos kääntäjät olisivat olleet vapaat niistä siteistä, jotka kietovat ja taivuttavat heidän vääriä teorioitaan tämän asian suhteen.

Tutkikaamme nyt niitä yhdeksää paikkaa ensimmäisessä Mooseksen kirjassa, joissa hebrealaista sanaa ”nephesh”, sielu, on käytetty eläimistä:

”Jumala sanoi: Viliskööt vedet eläviä olentoja [nephesh; sielu]” (1 Moos. 1:20) Tämä tapahtui jo viidentenä luomispäivänä eli aikakautena, paljon ennen ihmisen luomista.

”Ja Jumala loi suuret merieläimet ja kaikkinaiset liikkuvat, vesissä vilisevät elävät olennot [nephesh; elävät sielut].” (1 Moos. 1:21) Nämä olivat kalasieluja, jotka luotiin paljon ennen ihmistä, viidentenä ”päivänä.”

”Ja Jumala sanoi: ”Tuottakoon maa elävät olennot [nephesh; elävät sielut] kunkin lajinsa mukaan, karjaeläimet ja matelijat ja metsäeläimet.” (1 Moos. 1:24) Nämä olivat

maaeläinsieluja, jotka ovat lajiltansa kaloja korkeampia – mutta ihmissieluja, ihmisiä, ei silloin vielä ollut.

”Ja kaikille metsäeläimille ja kaikille taivaan linnuille ja kaikille, jotka maan päällä matelevat ja joissa on elävä henki [hebr. tekstin mukaan: jotka ovat eläviä sieluja; nephesh], minä annan kaikkinaiset viheriät ruohot ravinnoksi.” (1 Moos. 1:30) Tässä erityisesti mainitaan alemmat eläimet, ja niistä sanotaan selvästi, että ne ovat eläviä sieluja – täysin samoilla sanoilla kuin ihmisestä puhuttaessa.

”Ja Herra Jumala teki maasta kaikki metsän eläimet ja kaikki taivaan linnut ja toi ne ihmisen eteen... ja niinkuin ihminen nimitti kunkin elävän olennon [nephesh; elävän sielun], niin oli sen nimi oleva.” (1 Moos. 2:19) Tässä ei tarvitse lisäselitystä: kukaan ei voi epäillä, että sielu olisi erityinen osa ihmisestä, vaan se on oikein ymmärrettynä sopiva ilmaus kaikista tunnekyvyllä varustetuista, tuntevista, luoduista, alhaisimmista aina korkeimpiin.

”Kaikki, mikä liikkuu ja elää, olkoot teille ravinnoksi... Älkää vain syökö lihaa, jossa sen sielu [nephesh], sen veri, vielä on.” (1 Moos. 9:3,4) Tässä ei ainoastaan sanota eläimistä, joita ihminen saa syödä, että niillä on sielu eli elämä, vaan niiden veren selitetään edustavan niiden elämää, olentoa, sielua, ja sen tähden on ihmistä kielletty käyttämästä verta ravintona – kielletty kasvattamasta verenhimoa.

”Katso, minä teen liiton teidän [Nooan ja hänen poikiensa] ja teidän jälkeläistenne kanssa, ja kaikkien elävien olentojen [nephesh; elävien sielujen] kanssa, jotka luonanne ovat, lintujen ja karjaeläinten ja kaikkien metsäneläinten kanssa.” (1 Moos. 9:9,10) Tässä on erittäin selvä lausunto siitä, että kaikki elävät eläimet ovat sieluja niin kuin ihmisenkin – vaikka ne ovat hänen luontoonsa, elimistöönsä jne. nähden häntä paljon alempana.

”Tämä on sen liiton merkki, jonka minä ikuisiksi ajoiksi teen itseni ja teidän ja kaikkien elävien olentojen [nephesh; elävien sielujen] välillä.” (1 Moos. 9:12) Mikä voisi olla selvempää kuin tämä?

”... muistan minä liittoni, joka on minun ja teidän ja kaikkien elävien olentojen [nephesh; elävien sielujen], kaiken lihan välillä.” (1 Moos. 9:15) Sama toistetaan myös jakeessa 16. Kun tämä verho, jonka väärät käännökset ovat levittäneet aineen yli, on nostettu pois, käsitämme helposti ajatuksen, jonka Jumala sanansa kautta tahtoo meille antaa.

Voisimme esittää muistakin Raamatun kirjeistä lukuisia samanlaisia todistuksia, mutta toivomme nyt esittäneemme jo enemmän kuin riittävän monta todistusta siitä, että sielu-käsitettä käytetään Raamatun kielitavan mukaan yhtä hyvin eläimistä kuin ihmisestäkin. Jokainen väitös eli oppi, jonka tukena on mielipide, että ihmisen toivo tulevasta elämästä sekä hänen nykyinen paremmuutensa eläimiin nähden riippuu siitä, että hänellä on sielu ja eläimillä ei, on perin pohjin väärä; ja meidän pitää tuntea velvollisuudeksemme vastustaa sellaista vääryyttä niin pian kun olemme oppineet tuntemaan sen ja näkemään asian todellisen laidan jumalallisen ilmestyksen näkökannalta.

Älköön kuitenkaan kukaan ymmärtäkö meitä väärin ja luulko meidän opettavan, että kaikilla elävillä, liikkuvilla luomuksilla – muurahaisesta elefanttiin ja kilpikonnasta

valaskalaan – olisi sen tähden, että ne ovat eläviä sieluja, myös odotettavissa tuleva elämä, joko ylösnousemuksen tai henkitilaan muuttumisen kautta. Sellaisen uskominen olisi järjetöntä. Joka minuutti syntyy miljardeja eläviä sieluja eläinkunnan alhaisimmilla tasoilla, kun samaan aikaan toisia miljardeja kuolee. Sitä vastoin tahdomme esittää, että ihminen on sielu, maallisen järjestyksen korkein olento – kaikkien alempien sielujen eli tuntevien olentolajien kuningas ja herra, kuitenkin yksi niistä – maallinen, inhimillinen sielu; ja kuitenkin hän (Aadam) oli alunperin niin suurenmoisesti tehty, että häntä oikeudella kuvattiin Luojansa kaltaiseksi – Luojansa kuvaksi.

Sieluna ihminen eroaa eläimistä eli alemmista sieluista hienomman elimistönsä kautta. Hänen etevämmyytensä ei osoittaudu ainoastaan siinä, että hän käy pystyssä; se osoitetaan hänen korkeammassa henkisessä kyvyissään, jotka ovat Jumalan kaltaisia ja jotka heijastuvat hänen ulkonäöstään. Ihminen luotiin Jumalan kuvan kaltaiseksi ennemminkin älyllisessä ja moraalisisessa, kuin ruumiillisessa suhteessa. Kun monet alhaisemman järjestyksen eläimet omistavat ajatuskyvyn ja ilmaisevat sen tuhannella eri tavalla, niiden ajatuskyvyllä on kuitenkin määrätty rajansa, jonka yli se ei kykene menemään; mutta ihmisen ajatuskyky sitä vastoin on melkein rajoittamaton, koska hänet luotiin Jumalan kuvaksi, Luojansa kaltaiseksi. Ja huolimatta ihmisen syntiinlankeemuksesta sekä sitä seuraavasta monituhatuotisesta pimeydestä ja huonontumisesta, hän ei kuitenkaan ole vielä kokonaan ilman Jumalan kaltaisuutta. Erityisesti se voidaan huomata niissä, jotka Kristuksen sovintoviran kautta ovat saatetut sopusointuun Jumalan kanssa ja jotka ovat tulleet hänen lapsikseen sekä nyt koettavat tulla muovailuiksi hänen Poikansa kuvan kaltaisiksi.

Tahdomme koettaa lähemmin kuvata edellä sanomaamme. Voimme opettaa hevosen, koiran, monien lintujen jne. tuntemaan monien sanojen merkityksen niin, että ne voivat ymmärtää monta jokapäiväiseen elämään kuuluvaa asiaa. Ne ilmaisevat usein hyvin suurta ajatuskykyä, ja muutamat ovat kyenneet laskemaan jopa kahteenkymmeneen saakka; mutta kuka tahtoi koettaa opettaa hevoselle, koiralle tai linnulle edes yksinkertaisimpia käsitteitä esim. geometriasta, algebrasta tai tähtitieteestä? Muutamille korkeimmista eläimistä voidaan opettaa jokin määrä tottelevaisuutta isäntäänsä kohtaan niin, etteivät ne potki, pure, tapa lampaita jne., mutta kuka kykenee opettamaan mykille eläimille Jumalan kymmenen käskyä? Niissä voi myös synnyttää jonkinlaista rakkautta ja uskollisuutta herraansa ja hänen ystäviänsä kohtaan, mutta kuka voisi ajatella opettavansa niitä rakastamaan ja kunnioittamaan Jumalaa tai tuntemaan jotain enemmän kuin vain sietokykyä vihollisia kohtana, jotka ovat kohdelleet niitä pahasti?

Huomattava seikka on, etteivät kaikki nämä eroavaisuudet ihmisen ja eläimen välillä riipu siitä, että jälkimmäisillä olisi toisenlainen elämänhenki eli hengitys, sillä niin kuin olemme nähneet, ”kaikilla on yhtäläinen henki” (Saarn. 3:19). Eikä erilaisuus johdu myöskään siitä, että ihminen on sielu ja mykät eläimet eivät; ne ovat kaikki sieluja. Mutta niin kuin olemme huomanneet ja niin kuin kaikki tietävät, jokaisella eläinlajilla on oma, lajissaan erityinen ruumiinelimistö, joka antaa jokaiselle lajille sen erikoiset ominaisuudet ja josta yksinomaan sen suurempi tai pienempi älyllisyys riippuu. Huomaa myös, että ruumiin suuruus ja paino eivät ilmaise älyllisyyden ja ruumiillisen etevämmyyden

määrää, sillä siinä tapauksessahan elefantti ja valaskala olisivat maan herroja. Erotus on päinvastoin elimellisessä laadussa, joka esiintyy pääasiassa aivorakenteessa ja toiminoissa.

Ihminen on niin muodoin kaikista maallisista luomuksista korkein – ”maasta maallinen” – ja hänen ylevämmyytensä riippuu hänen paremmista henkisistä eli älyllisistä kyvyistään, jotka eivät ole kehityksen tulos, vaan Luojan lahja.

”Se sielu, joka syntiiä tekee, on kuoleva”

Sopusoinnussa sen kanssa, mitä edellisessä olemme esittäneet, mutta ristiriidassa yleisen käsityksen kanssa, huomaamme Raamatun toistuvasti julistavan sielun kuolemaa, sielun, jonka kuolemattomuutta ihmisten filosofiat ja virsikirjateologia mitä varmimmin puolustavat. Suorassa ristiriidassa yleisen mielipiteen kanssa tämän asian suhteen Jumalan sana selittää esim., että Herramme Jeesus, kun hän maksoi lunastushinnan puolestamme, ”antoi sielunsa [elämänsä, itsensä] alttiiksi kuolemaan.” (Jes. 53:10,12) Tämä oli välttämätöntä, sillä juuri Aadamin sielu tuomittiin kuolemaan, ja ihmiskunta oli saanut lupauksen, että sielu eli olento lunastettaisiin kuoleman vallasta. ”Minun sieluni Jumala lunastaa tuonelan [sheol; kuolemantilan] vallasta.” (Ps. 49:16) Ja koska kaikki sielut ovat ostetut vapaiksi yhden lunastuksen kautta, niin kuin olemme nähneet, sanotaan kaikista ystävistämme – koko maailmasta – että he ”nukkuvat Jeesuksessa.” – 1 Tess. 4:14

Huomautamme tässä, ettei apostoli tällä lauseella viitannut ainoastaan pyhiin, kuten silloin, kun hän puhuu niistä, jotka ovat ”Kristuksessa”; sillä kun puhutaan ”uusista luomuksista”, se koskee ainoastaan niitä, jotka Jumala on siittänyt hengen kautta Kristuksen kanssaperillisyyteen, seurakunnan jäseniksi, hänen ruumiinsa jäseniksi. Nuo poisnukkuneet, jotka tuodaan esiin, ovat koko ihmiskunta, sillä Herramme Jeesus oli sovitus meidän syntiemme edestä, eikä ainoastaan meidän, vaan koko maailman, ja tämän syntiuhrin kautta on hän nyt tullut Elämänantajaksemme, mutta ei ainoastaan meidän, vaan myös koko maailman Elämänantajaksi. Todistaminen ja vastaanottamisen tilaisuus kuuluvat kuitenkin, mitä ihmiskunnan enemmistöön tulee, vielä tulevaisuuteen. – 1 Joh. 2:2; 1 Tim. 2:4-6

Se, että apostolin ajatus oli niin kuin yllä esitimme, selviää hyvin yhteydestä, jossa hän kehottaa uskovaisia, etteivät he surisi niin kuin muut, joilla ei ole toivoa; ja hän esittää toivon perustukseksi sen tosiasian, että Jeesus kuoli ihmisen syntien tähden ja nousi ylös ollakseen ihmisen vanhurskauttaja, ja että niin kaikki nukkuvat Jeesuksessa, eli ovat laillisesti vapahdetut kuolemantuomiosta ja kuuluvat nyt Jeesukselle tullakseen Jumalan voiman kautta pois kuoleman vankeudesta. Jos apostoli olisi sanonut, että ainoastaan uskovaiset voivat tulla siten siunatuiksi Jeesuksen kautta, eivät kai tessalonikalaiset tai muutkaan uskovaiset heidän jälkeensä olisi voineet saada lohdutusta hänen sanoistaan, sillä suurinta osaa pyhien ystävistä ja sukulaisista ei voitu eikä voida kutsua pyhiksi tai uskovaisiksi. Ja jos kuoleman unesta herättäminen olisi pelkästään pyhille aiottu siunaus, tämä ajatus ei tuottaisi lohdutusta, vaan päinvastoin tuskaa ja surua. Mutta apostoli puhuu koko maailmasta Jeesuksessa nukkuvana, vaikka tätä asianlaitaa eivät oikein tunne ja ymmärrä muut kuin taivaallinen Isä ja hänen vihkiytyneet lapsensa, joille hän

totuuden sanan kautta on ilmoittanut armosta rikkaat tulevaisuudensuunnitelmansa, jotta he voisivat iloita Jumalan hyvyyden pituudesta, leveydestä, korkeudesta ja syvyydestä ja jottei heidän tarvitsisi ”murehtia niinkuin muut, joilla ei [tällaista lujaa] toivoa ole.”

Niin kuin luonnollinen uni, jos se on terve, on täydellinen tietämättömyyden tila, niin on myös kuolema kuvaannollinen uni – se on täydellisen tietämättömyyden aika – vieläpä enemmänkin, se on aika, jolloin ehdottomasti puuttuu olemassaolo, ellei sitä säilytetä Jumalan voimalla erityistä tarkoitusta varten. Kuolleista herääminen merkitsee niille, jotka asetetaan ennalleen, sen silmänräpäyksen ja sen tilan tietoisuuteen herättämistä, mikä kuolemassa lakkasi. Heräämisen silmänräpäys näyttää herätetyistä kuoleman silmänräpäystä lähinnä seuraavalta, sillä väliajasta heillä ei ole mitään tietoa.

Samanlainen tila on huomattu henkilöissä, joiden pää on loukkaantunut, minkä tähden aivoissa on syntynyt painetta, jonka johdosta he joksikin aikaa ovat menettäneet tietoisuutensa ilman että elämä kuitenkaan on sammunut. Leikkauksen kautta sellainen paine voidaan usein poistaa, ja lääkärit tietävät kertoa monta tapausta, jolloin yhtäkkiä tietoisuuteen tullut potilas on täydentänyt ajatuksen, jonka onnettomuus odottamatta katkaisi; samoin Jumalan voima asettaa kaikkien ihmisten aivot siihen tilaan, että he jälleen voivat ajatella ja herättää eloon mitä erilaisimmat muistonsa ja ajatuksensa. Siten ihmiset heräävät ylösnousemuksessa samoihin ajatuksiin ja sanoihin, joiden aikana he kuolivat. Mutta huomaa, että puhumme tässä ainoastaan maailmasta ylimalkaan, emme valitusta, maailmasta kootusta erikoisluokasta, seurakunnasta eli Kristuksen ruumiista, jolla on osa ensimmäisessä ylösnousemuksessa, joka monessa suhteessa eroaa maailman ylösnousemuksesta.

Mutta kun aadamlainen kuolema lunastuksen perustuksella on muutettu tyhjäksi tekemisestä elämän katkeamiseksi, jota kutsutaan uneksi, Raamattu todistaa kuitenkin selvästi, että kuoleman unesta herättämisen jälkeen riippuu jokaisesta yksityisestä, käykö hän kirkastetun Kristuksen johdossa ja vaikutuksessa elämää ja täydellisyyttä kohden, vai valitsee hän aikomuksella, mieltien ja itsepäisesti edelleen synnin tien. Jos hän valitsee viimeksi mainitun tien, hän joutuu sen kautta siihen rangaistukseen, johon Aadam alunperin tuomittiin, nim. kuolemaan, mutta ei enää aadamlaiseen kuolemaan, Aadamin synnin rangaistukseen, vaan toiseen kuolemaan. Viimeksi mainittua ei ole missään verrattu uneen tai nimitetty siksi, eikä Raamatussa ole pienintäkään viittausta siitä heräämiseen, vaan päinvastoin sitä kutsutaan ”iankaikkiseksi kadotukseksi Herran kasvoista.” – 2 Tess. 1:9

Tästä lunastuksesta ja herätetystä joukosta, joka saa koetustilaisuutensa tuhatvuotiskautena, pyhä Raamattu selittää: ”Se sielu, joka syntii tekee, on kuoleva.” (Hes. 18:20) Ettei tämä lausunto koske nykyistä aikakautta, käy ilmi seuraavista ajatuksista:

1) Nyt evankeliumikautena kaikki ihmiset kuolevat poikkeuksetta, sekä syntiset että vanhurskaat, minkä tähden kysymyksessä olevat Raamatun sanat tulisivat tarkoituksettomiksi, jos niitä koetettaisiin sovittaa tähän aikakauteen.

2) Uhkaus on lausuttu toisen tuomion muodossa tarkoittaen jokaisen yksilön tekoja, eikä senkään tähden sovi tähän aikakauteen, jolloin me kaikki kuolemme yhden ihmisen

tottelemattomuuden tähden — koska hänestä langetettu tuomio on kohdannut koko hänen sukuaan. — Room. 5:12

3) Yhteys osoittaa, että tämä kohta koskee ensisijaisesti niitä, jotka ovat vapahdetut aadamlaisesta perisynnistä, joka nyt vallitsee kaikkialla. Näiden sanojen täytyy siis kuulua tulevaan aikakauteen, tuhatvuotiskauteen. Huomaa eri asiayhteydet unohtamatta sitä, että juutalaiskauden lakiliitto vastasi tuhatvuotiskauden liittoa, kuitenkin sillä erotuksella, että uudella liitolla on parempi välittäjä, joka on kykenevä ja halukas tukemaan ja auttamaan kaikkia, jotka koettavat vaeltaa totuudessa ja vanhurskaudessa, eikä lue heidän tahattomia vikojaan ja puutteitaan.

Tekstiyhteys julistaa: Enää ei lausuta tätä pilkkalauseetta Israelissa: ”Isät söivät raakoja rypäleitä, lasten hampaat heltyivät.” Mutta, sen sijaan, silloin on jokainen yksityinen itsestään vastuussa Jumalalle, ja ”se sielu, joka syntiiä tekee, sen on kuoltava... Poika ei kannata isän syntivelkaa, eikä isä kannata pojan syntivelkaa. Vanhurskaan ylitse on tuleva hänen vanhurskautensa, ja jumalattoman ylitse on tuleva hänen jumalattomuutensa.” (Hes. 18:2,4,20) On ilmeistä, ettei tämä aika ole vielä tullut. Lapsilla on vielä heltyneet hampaat sen tähden, että heidän isänsä ovat syöneet synnin rypäleitä; me olemme vielä perisynnin vaikutuksen alaisia; kaikki kuolevat Aadamin synnin, ei oman syntinsä, seurauksena. Huomaa todistuksena se asianlaita, että melkein puolet ihmisistä kuolee jo lapsuudessaan saavuttamatta sellaista ikää, että he itse voisivat olla vastuunalaisia. Kuka ei kykenisi näkemään, että muutamia päiviä tai kuukausia vanha kärsivä ja kuoleva pienokainen ei kuole omien syntiensä tähden, vaan ennemminkin sen tähden, että se on Aadamin suvun jäsen, suvun, joka yhä on Aadamille lausutun kirouksen alaisena, ”Sinun on kuolemalla kuoltava.” Se on perinnön kautta saanut osan kirouksesta, ja se saa myös Kristuksen kautta periä Jumalan siunauksen tulevassa ylösnousemuksessa, joka Golgatan syntiuhrin kautta on taattu koko ihmiskunnalle.

Jos käännyimme Jeremian puoleen (31:29-34), löydämme siellä viittauksen aivan samaan tilaan kuin Hesekielin kuvaama, ainoastaan sillä erotuksella, että Jeremiasta löydämme selvempiä yksityiskohtia, jotka osoittavat, että nämä olosuhteet eivät kuulu nykyiseen aikakauteen, vaan tulevaisuuteen. Jeremia julistaa:

”Niinä päivinä ei enää sanota: 'Isät söivät raakoja rypäleitä, lasten hampaat heltyivät'; vaan jokaisen [joka kuolee] on kuoltava oman syntivelkansa tähden. Jokaiselta ihmiseltä, joka syö raakoja rypäleitä, heltyvät hänen omat hampaansa.”

Sanat ”niinä päivinä” tarkoittavat selvästi tulevaa ennalleenasettamisen aikaa Kristuksen hallituksen alaisena, eivät nykyistä synnin ja kuoleman hallituksen aikaa. Huomaa, että profeetta jatkaa edelleen kuvailemalla toisia tuhatvuotiskauden yksityiskohtia puhuen uudesta liitosta, joka tehdään Israelin ja Juudan kanssa — iankaikkisesta liitosta, jonka aikana he saavat kauan odottamansa osan niistä siunauksista, joista Abrahamille annettu lupaus puhuu. — Vertaa Room. 11:26-31

Saman ajatuksen, että tuhatvuotiskautena kuolema tulee jälleen olemaan synnin palkka kaikille aadamlaisesta kuolemasta vapautetuille, jotka kerran opittuaan tuntemaan Jumalan armon hylkäävät sen, vahvistavat Jeesuksen omat sanat: ”Älkää peljätkö

niitä, jotka tappavat ruumiin, mutta eivät voi tappaa sielua [älkää peljätkö niitä, jotka ottavat teidän nykyisen elämänne, joka on joka tapauksessa kuolemantuomion alainen, vaan muistakaa mielummin, että kun olette lunastetut, teille on valmistettu tuleva elämä; ja ettei kukaan ihminen voi ryöstää teiltä sitä, minkä Jumala on valmistanut teille lunastuksen kautta Jeesuksessa Kristuksessa], vaan peljätäkää enemmän häntä, joka voi sekä sielun että ruumiin hukuttaa [hävittää] helvettiin [gehennaan].” (Matt. 10:28) Jumalan valta hukuttaa sielu – elämä – on ilmaistu selvästi ja varmasti, ja sen on ilmoittanut meille erehtymätön Tuomari. Tiedämme hyvin, että vääristely teologia on koettanut väänellä Raamattua, ja siten se selittää tämän paikan merkitsevän, että Jumala kykenee hukuttamaan, tekemään tyhjäksi, sielun autuuden gehennassa, mutta ei kykene tuhoamaan itse sielua. Me vastaamme, että tämä on Jumalan sanan vääristeleminen, minkä täytyy saattaa vaikeita seuraamuksia niille, jotka pitävät Jumalan sanaa vääryyden vallassa. Toisessa kirjassa¹ olemme osoittaneet, että tässä esiintyvä sana ”gehenna” merkitsee ”toista kuolemaa” – täydellistä tyhjäksi tekemistä – kaikille sieluille, jotka eivät tahdo kuulla Jumalan suurta Profeettaa, kun hän aikanaan puhuu selvästi kaikille kansoille – sen sijaan että hän nyt puhuu vertauksin ja hämärin puhetavoin, joita ainoastaan seurakunta on voinut ymmärtää. – Apt. 3:23; Matt. 13:11

Me väitämme, että Raamattu kiistämättömästi opettaa, että ihminen on sielu, olento; että hän syntinsä kautta menetti oikeutensa elämään (olemassaoloon) ja on sen tähden nyt Jumalan rangaistuksen eli kirouksen, kuoleman, alaisena; että ihminen Kristus Jeesus, joka antoi itsensä lunnaksi kaikkien edestä, osti takaisin kaikki ihmisen edut ja oikeudet; että seurauksena siitä aadamlaista kuolemaa ei voida pitää varsinaisena kuolemana eli tyhjäksi tekemisenä, vaan ainoastaan ajallisena ”unena”, josta Lunastaja herättää ihmiskunnan ylösnousemuksen aamuna, tuhatvuotiskautena.

Hämmennystä väärän käännöksen johdosta

Meidän ei tulisi olla yllättyneitä huomattessamme, että pitäessään kiinni niistä karkeista näkökannoista siitä mikä on sielu, mikä on henki ja mikä ihminen todella on, meidän suomalaisen Raamattumme kääntäjät ovat olleet pahasti hämmennyksissään; yrityksissään pakottaa käännökset sopusointuun ennen omaksumiensa mielipiteiden kanssa he ovat monin verroin hämmentäneet tavallista Raamattua lukevaa yleisöä. He ovat niin peitelleet ja vääntäneet muutamien sanojen merkityksen, että keskinkertaiselle lukijalle on melkein mahdotonta nähdä sen läpi, sillä hänellä on vastassaan kaksinkertainen vaikeus: 1) väärä opetus aineen suhteen ja 2) väärät käännökset, jotka tukevat tätä väärää oppia.

Mutta Jumalan kaitselmuksen johdosta elämme nyt ajassa, jolloin on saatavilla lukuisia apuneuvoja, joiden kautta on mahdollista maallikollekin muodostaa itselleen parempi käsitys koko aineesta, kuin mitä edes vanhoilla raamatunkääntäjillä aikoinaan oli.

Mitä me löydämme tutkiessamme näitä eri apuneuvoja? Sen että, hebrealainen sana ”nephesh”, joka esiintyy Vanhassa Testamentissa noin 700 kertaa, on monessa kohdassa käännetty sanalla ”sielu” ja joissakin sanalla ”olento” (katso 1 Moos. 1:21,24; 2:19;

1 ”Mitä Raamattu sanoo helvetistä?”

9:10,12,15,16; 3 Moos. 11:46) mutta myös useilla muilla eri sanoilla aina tekstiyhteyden mukaan.

Kreikkalainen sana Uudessa Testamentissa, joka vastaa hebrealaista "nephesh" sanaa, on "psykhe" ja se on käännetty usein sanalla "sielu", joskus se on jätetty kääntämättä, tai käännetty sanoilla "mieli", "elämä" ja usein sanalla "henki."

Näiden erilaisten käännösten joukossa mikään ei ole ollut niin totuutta pimittävä käänнос kuin viimeksi mainittu. Se pyrkii antamaan sen käsityksen, että elämä on yksi asia ja sielu toinen asia; tämä on tuottanut sen ajatuksen, että ihminen voi kadottaa henkensä, elämänsä, menettämättä kuitenkaan sieluaan. Seuraavissa pakoissa, missä "psykhe" on käännetty hengeksi, olisi ollut parempi hämmennysten välttämiseksi kääntää se sieluksi tai olennoiksi:

"Ne ovat kuolleet, jotka väijyivät lapsen henkeä [psykhe; sielua, olentoa]." — Matt. 2:20

"Älkää murehtiko hengestänne [psykhe; sielustanne, olennostanne], mitä söisitte... Eikö henki [psykhe; sielu, olento] ole enemmän kuin ruoka?" — Matt. 6:25

"Joka löytää elämänsä [psykhe; sielu, olento], kadottaa sen; ja joka kadottaa elämänsä [psykhe] minun tähteni, hän löytää sen." — Matt. 10:39

"Joka tahtoo pelastaa elämänsä [psykhe; sielu, olento], hän kadottaa sen, mutta joka kadottaa elämänsä [psykhe] minun tähteni, hän löytää sen." — Matt. 16:25

"Ei Ihmisen Poikakaan tullut palveltavaksi, vaan palvelemaan ja antamaan henkensä [psykhe; sielu, olento] lunnaiksi monen edestä." — Matt. 20:28

"Hyväkö tehdä vai pahaa, pelastaako henki [psykhe; sielu, olento] vai tappaa se?" — Mark. 3:4

"Sillä joka tahtoo pelastaa elämänsä [psykhe; sielunsa, olentonsa], hän kadottaa sen, mutta joka kadottaa elämänsä [psykhe; sielunsa, olentonsa] minun ja evankeliumin tähden, hän pelastaa sen. Sillä mitä se hyödyttää ihmistä, vaikka hän voittaisi omaksensa koko maailman, mutta saisi vahingon sielullensa [psykhe]? Sillä mitä voi ihminen antaa sielunsa [psykhe] lunnaiksi?" Kuinka harva lukija onkaan tietoinen siitä, että sanat "elämä" ja "sielu", joita tässä kohdin on käytetty, ovat käännetty samasta kreikankielisestä sanasta "psykhe!" — Mark. 8:35-37

"Ei Ihmisen Poikakaan tullut palveltavaksi, vaan palvelemaan ja antamaan henkensä [psykhe; sielu, olento] lunnaiksi monen edestä." — Mark. 10:45

"... Hyväkö tehdä, vai tehdä pahaa, pelastaako henki [psykhe; sielu, olento], vai hukuttaa?" — Luuk. 6:9

"Joka tahtoo pelastaa elämänsä [psykhe; sielu, olento], hän kadottaa sen, mutta joka kadottaa elämänsä [psykhe] minun tähteni, hän pelastaa sen." — Luuk. 9:24

"Älkää murehtiko hengestänne [psykhe; sielu, olento], mitä söisitte, älkääkä ruumiistanne, mitä päällenne pukisitte. Sillä henki [psykhe] on enemmän kuin ruoka, ja ruumis enemmän kuin vaatteet." — Luuk. 12:22,23

”Jos joku tulee minun tyköni eikä vihaa isäänsä ja äitiänsä ja vaimoan ja lapsiaan ja veljiään ja sisariaan, vieläpä omaa elämänsäkin [psykhe; sielu, olemus], hän ei voi olla minun opetuslapseni.” — Luuk. 14:26

”Joka tahtoo tallettaa elämänsä [psykhe; sielu, olemus] itselleen, hän kadottaa sen; mutta joka sen kadottaa, pelastaa sen.” — Luuk. 17:33

Perusajatus tässä viimeisessä tekstissä ja useissa sitä edeltävissä teksteissä on, että Jumalan lasten tulee muistaa, että heidän nykyinen elämänsä eli olemassaolonsa on joka tapauksessa kuolemantuomion alainen; mutta että Jumala on armossaan huolehtinut lunastuksesta — ei keskeytymättömästi olemassaolosta elämässä, vaan ylösnousemisesta uuteen elämään, uuteen olemassaoloon. Tämän evankeliumikauden kutsu on uhrata elämämme Herran palveluksessa, elävinä uhreina, seuraten Lunastajamme esikuvaa — ja lupauksena on, että ne, jotka uskollisesti suorittavat loppuun uhripalveluksensa, saavat osallisuuden Kristuksen kanssa Jumalan luonnosta ensimmäisessä ylösnousemuksessa. Siten he saavat sielunsa, elämänsä, olemassaolonsa, takaisin ja heillä on elämä [zoe] ja yltäkylläisyys. — Joh. 10:10

”Hyvä paimen antaa henkensä [psykhe; sielunsa] lammasten edestä [Herramme Jeesus ”antoi sielunsa alttiiksi kuolemaan”; hän antoi sielunsa ”vika[synti]uhriksi.” Jes. 53:10,12] — Joh. 10:11

”Minä annan henkeni [psykhe; sieluni] lammasten edestä.” — Joh. 10:15

”Minä annan henkeni [psykhe; sieluni] ottaakseni sen [Jumalan lupauksen mukaan ylösnousemuksen kautta] takaisin.” — Joh. 10:17

”Joka elämäänsä [psykhe; sieluaan, olentoaan] rakastaa, kadottaa sen; mutta joka vihaa elämäänsä [psykhe] tässä maailmassa, hän on säilyttävä sen iankaikkiseen elämään.” — Joh. 12:25

Ajatus tässä on, että uskollisuus Jumalaa kohtaan nykyisessä pahassa maailmassa merkitsee tyytymättömyyttä vallitsevaan tilaan ja halua uhrata ne kaikki Jumalan ja vanhurskauden palveluksessa sekä kanssaihmistensä hyödyksi — ja siten katsotaan Jumalan tarkoitusten mukaisesti arvolliseksi saamaan takaisin olemassaolonsa (sielunsa, olemuksensa) suotuisimpien olosuhteiden vallitessa tulevan armotalouden aikana. Mutta se, joka on mielistynyt nykyisiin olosuhteisiin ja joka antaa tämän ajan nautinnoille ja huveille suuremman arvon kuin vanhurskaudelle ja Jumalan tottelemiselle, hän osoittautuu sen kautta arvottomaksi tulevaan olemassaoloon, jonka Jumala on tarjonnut; hänen sielunsa eli olentoansa ei uudisteta ensimmäisessä ylösnousemuksessa.

”Sinäkö annat henkesi [psykhe; sielusi, olentosi] minun edestäni?” — Joh. 13:38

”Sen suurempaa rakkautta ei ole kenelläkään, kuin että hän antaa henkensä [psykhe; sielunsa, olentonsa] ystävänsä edestä.” — Joh. 15:13

”Miehiä... jotka ovat panneet henkensä [psykhe; sielunsa, olentonsa] alttiiksi.” — Apt. 15:25,26

”En minä kuitenkaan pidä henkeäni [psykhe; sieluni, olentoani, olemassaoloani] itselleni minkään arvoisena, kunhan vain täytän juoksuni.” — Apt. 20:24

Apostoli oli oikein oppinut pitämään nykyistä olemassaoloa arvottomana ylösnousemuksessa luvattuun elämään verrattuna. Hän ei pitänyt sitä kalliina siinä merkityksessä, että hän olisi pannut suurempaa arvoa sille, kuin Herralle ja hänen suosiolleen ja tilaisuuksiin saada palvella hänen asiaansa. Hän oli halukas antamaan kaikkensa ja antamaan itsensä uhrattavaksi Mestarin palveluksessa toivoen saavuttavansa ensimmäisen ylösnousemuksen, niin kuin hän sanoo Filippiäisten 3:8-11: ssä.

”Miehet, minä näen, että purjehtiminen käy vaivalloiseksi ja vaaralliseksi, ei ainoastaan lastille ja laivalle, vaan myös meidän hengellemme [psykhe; sielullemme].” — Apt. 27:10

”Ei yksikään teistä [psykhe; sieluista] huku.” — Apt. 27:22

”Minä yksin olen jäljelle jäänyt, ja he väijyvät minun henkeäni [psykhe; sieluani].” — Room. 11:3

”Jotka minun henkeni [psykhe; sieluni, olentoni] puolesta ovat panneet oman kaulansa alttiiksi.” — Room. 16:4

”Sillä Kristuksen työn tähden hän joutui aivan kuoleman partaalle, kun pani henkensä [psykhe; sielunsa, olentonsa] alttiiksi tehdäkseen minulle sen palveluksen, mitä te ette voineet tehdä.” — Fil. 2:30

”Siitä me olemme oppineet tuntemaan rakkauden, että hän antoi henkensä [psykhe; sielunsa — ”hän antoi sielunsa kuolemaan”; ”Hän pani sielunsa vikauhriksi”] meidän edestämme; meidänkin tulee antaa henkemme [psykhe; sielumme] veljimmme edestä.” — 1 Joh. 3:16

”Ja kolmas osa luoduista, mitä meressä on ja joissa henki [psykhe; sielu] on, kuoli.” — Ilm. 8:9

”Eivätkä ole henkeään [psykhe; sieluaan] rakastaneet, vaan olleet alttiit kuolemaan asti.” — Ilm. 12:11

Kun kerran olemme saaneet selvän käsityksen, missä merkityksessä Raamatun henkeytettyt kirjailijat ovat käyttäneet sanoja ”nephesh” ja ”psykhe”, häviää kaikki se salaperäisyys, joka tähän asti on ollut noissa hämärissä sanoissa sielu ja henki, joiden ei ainoastaan oppimattomat vaan myös monet oppineet ovat katsoneet merkitsevän jotakin epämääräistä, kuvaamatonta ja käsittämätöntä.

Mutta älköön kukaan saako sitä ajatusta, että ruumis on sielu; tämä on väärä oletus, mikä ilmenee selvästi Jeesuksen sanoista — Jumala ”voi sekä sielun että ruumiin hukuttaa gehennaan.” Mutta toisaalta ei ilman ruumista voi olla sielua, tunnekyvyllä varustettua olentoa, ei taivaallista eikä maallista, ei henkistä eikä elimellistä.

Kun palaamme takaisin kertomukseen ihmisen luomisesta (1 Moos. 2. luku), näemme, että ensin tehtiin ruumis, mutta se ei ollut ihminen, sielu eli olento, ennen kuin se tehtiin eläväksi. Sillä oli silmät, mutta se ei nähnyt; korvat, mutta se ei kuullut; suu, mutta se ei voinut puhua; kieli, mutta se ei voinut maistaa; nenä, mutta sillä ei ollut hajuaistia; sydän, joka ei lyönyt; keuhkot, mutta ne eivät toimineet; veri, mutta se oli elotonta ja kylmää. Se ei ollut ihminen, vaan ruumis, eloton ihmisruumis.

Seuraava askel ihmisen luomisessa oli elämänvoiman antaminen ”hyvin tehdylle” ja joka suhteessa valmistetulle ruumiille; ja tämä on kuvattu sanoilla ”puhalsi hänen sierai-
miinsa elämän hengen.” On tapauksia, että terve ihminen, joka on hukunut ja täydelli-
sesti kadottanut elonsa, on voitu saada elämään uudestaan siten, että vaihdellen on koho-
tettu ja laskettu hänen käsivarsiaan niin, että keuhkot ovat vuorotellen avautuneet ja
sulkeutuneet, jolloin hengitys on vähitellen palannut nenään ja keuhkoihin. Aadamiin
nähdessä ei luonnollisesti tarvittu sellaisia ponnistuksia Luojan puolelta, jotta tuo täydelli-
nen elimistö olisi saatu hengittämään ilmakehän elämää antavaa hapetta.

Kun eläväksi tekevä hengitys virtasi keuhkoihin, ne laajentuivat, veri tuli kosketuk-
seen ilman hapen kanssa ja kulkeutui sydämeen, joka vuorostaan pumppasi sitä kaikkiin
ruumiinosiin herättäen jo valmistetut, mutta tähän saakka uinuvat hermot, tuntemaan ja
toimimaan. Silmänräpäyksessä elämänvoima saavutti myös aivot ja ajatukset, huomioky-
ky, järki, liikkumiskyky, näkö, kuulo, haju ja maku alkoivat toimia. Siitä, mikä ensin oli
ollut eloton inhimillinen elimistö, oli nyt tullut ihminen, tunteva olento, eli niin kuin
Raamattu kutsuu sitä, ”elävä sielu.” Sanat ”elävä sielu” eivät siis merkitse enempää eikä
vähempää kuin ”tuntevaa olentoa”, so. olentoa, joka voi tuntea, tehdä havaintoja ja ajatel-
la.

Sen lisäksi, vaikka Aadamilla oli täydellinen elimistö, hänelle oli kuitenkin välttämä-
töntä ylläpitää elämää, sielua, tuntevaa olentoa, syömällä elämän puun hedelmää. Ja kun
hän oli tehnyt syntiä, Jumala ajoi hänet ulos paratiisista, että ”hän ei nyt vain ojentaisi
kättänsä ja ottaisi myös elämän puusta ja söisi ja eläisi iankaikkisesti [syömällä jatku-
vasti]!” (1 Moos. 3:22) Kuinka sumu ja salaperäisyys hajoavat ja häviävätään totuuden
valon tieltä, valon, joka säteilee Jumalan sanasta!

Vaikka ihminen syntiin ja kuolemaan lankeamisen kautta on joutunut kauas pois
alkuperäisestä täydellisyydestään, jolloin korkein Tuomari sanoi häntä ”sangen hyväksi”,
ja vaikka hän alituisesti ajattelemalla alhaisia asioita on jättänyt käyttämättä ja kokonaan
valtansa alle alistamatta monia henkisistä kyvyistään ja ehkäissyt aivojensa elimensä
kehityksen näihin korkeimpiin kykyihin nähden, hänen elimensä ovat kuitenkin yhä
jäljellä hänen aivoissaan ja ne voivat kehittyä, mikä ei sitä vastoin ole mahdollista muun
eläinkunnan edes kehittyneimmässä lajissa. Siten voimme nähdä, että Luoja antoi ihmi-
selle paljon korkeamman ja hienomman elimistön, että hän teki hänet erilaiseksi kuin
alemmat eläimet. Ihmisillä ja eläimillä on samanlainen liha ja luu, ne hengittävät samaa
ilmaa, juovat samaa vettä, syövät samanlaista ruokaa, ja ovat kaikki sieluja, olentoja, jotka
omistavat älykkyyden; mutta kehittyneemmän ruumiinrakenteensa perusteella ihmisellä
on kyky korkeampaan älykkyyteen ja Luoja kohtelee häntä kokonaan toisella tasolla
olevana. Samassa määrin kuin ihminen alentuu synnin kautta ja menettää alkuperäisen
Luojaansa kaltaisuuden, häntä voidaan kutsua ”eläimelliseksi” — enemmän eläimen kaltai-
seksi, jolla ei ole korkeampia ja hienompia tunteita. — Saarn. 3:18

Jokainen, joka on alkanut saada ymmärryksensä silmät auki tämän aiheen totuudelle
niin, että hän voi huomata, että sana ”sielu” merkitsee älyllisyyttä, olentoa, ja että sana
”elämän henki” eli ”elämän hengitys” merkitsee Jumalasta lähtevää elämisen voimaa, voi
edellisestä helposti huomata, että kaikilla elämästään tietoisilla olennoilla on ensiksikin

ruumis eli elimistö, toiseksi elämän henki, joka tekee elimistön eläväksi, ja kolmanneksi (seurauksena tästä) sielu, olemassaolo, olento. Tehdäksemme asian helpommin ymmärrettäväksi tahdomme verrata sielua kuumuuteen. Jos asetetaan hiiliä sopivalle paikalle ja annetaan ilman hapen päästä niiden kanssa kosketukseen ja sytytetään ne, tuloksena on uusi asia – kuumuus. Hiilet eivät ole kuumuus, vaikka niissä on eräitä ominaisuuksia, jotka määrättyjen edellytysten alaisena voivat synnyttää kuumuutta; myöskään happi ei ole kuumuus, mutta myös se voi määrättyjen edellytysten alaisena olla aineksena, joka tuottaa kuumuutta. Samalla tavalla ei ruumiskaan ole sielu, vaikka ruumiissa on ominaisuuksia, jotka ovat välttämättömiä sielua varten; ei myöskään elämänhenki eli hengitys ole sielu, vaan se on Jumalasta lähtenyt voima, joka on ehdottoman välttämätön tuntevan olennon syntymiseksi. Kun nyt ruumis suotuisten olosuhteiden vallitessa tulee yhteyteen elämän hengen eli hengityksen kanssa, syntyy jotakin uutta – olento, sielu, tunteva luomus.

Ja eroamisen hetki, kuolema, on sopusoinnussa näiden tosiasioiden kanssa. Jos elämän henki otetaan pois, siitä seuraa kuolema. Nyt kysymme: mikä on sitten se, joka kuolee? Kuoleeko elämän henki tai hengitys? Varmaankaan ei; se ei ole tunteva olento, vaan aines eli voima, niin kuin esim. sähkö; sillä ei ole ajatusta eikä tuntoa; se ei voi kuolla. Ruumisko sitten kuolee? Me vastaamme, Ei. Ruumis voi kyllä kadottaa elämän, jonka Jumala on antanut sille, mutta ruumis itsessään, ilman hengitystä eli elämän henkeä, on tiedoton ja tunteeton, eikä sen tähden voi sanoa, että se kuolee; se oli eloton, ennen kuin elämän henkäys meni siihen; siitä tulee jälleen eloton, kuollut, kun elämän henkäys otetaan pois.

Mikä sitten kuolee? Vastaamme, että se on sielu, joka kuolee – tunteva olento lakkaa olemasta. Älkäämme unohtako, että tunteva olento syntyi elämän hengen eli elämänhengityksen ja elimistön yhtymisestä; ja näiden kahden eroaminen aiheuttaa olennon, sielun, olemassaolon lakkaamisen – kuoleman. Kukaan ei hetkeäkään epäile, että näin on alempien eläinten laita; mutta eikö se ole yhtä totta myös ihmisestä, korkeimman tason eläimestä, joka luotiin Jumalan kuvaksi älyllisessä ja henkisessä suhteessa? Se on varmaan totta, ja sen tulisi olla yhtä ilmeistä jokaiselle ajattelevalle mielelle. Tiedämme hyvin, että muutamia raamatunkohtia voidaan väännellä ja ymmärtää väärin siten, että ne voivat näyttää siltä kuin ne vastustaisivat esitystämme; mutta tutkimme niitä tuonempana ja osoitamme, että ne ovat mitä täydellisimmässä sopusoinnussa esittämämme kanssa.

Tahdomme toisella kuvalla valaista ihmisruumiin, hengen ja sielun välistä suhdetta: sytyttämätöntä kynttilää voidaan verrata elottomaan ihmisruumiiseen; kynttilän sytyttäminen voi vastata Luojan alunperin antamaa elämänkipinää; liekki eli valo vastaa tuntevaa, älyllistä olentoa; hapekas ilma, joka yhdistyy kynttilän hiiliaineesien kanssa pitäen liekkiä yllä, vastaa elämän henkäystä eli elämän henkeä, joka yhdistyy fyysisen elimistön kanssa muodostaen sielun eli älyllisen olennon. Jos kynttilä jostakin syystä tulisi hävityksi, liekki luonnollisesti sammuisi, lakkaisi olemasta; jos inhimillinen ruumis sairauden ja onnettomuuden kautta häviää, häviää myös sielu, olento, älyllisyys, persoonallisuus. Tai jos kynttilän liekkiä estettäisiin saamasta happea, joko valon sammuttajan kautta tai

upottamalla kynttilä veteen, liekki sammuisi, vaikka itse kynttilä pysyisikin vahingoittumattomana. Samoin lakkaa myös ihmisen ja eläinten sielu, elämä, olemassaolo, niin pian kuin hengitys tulee hukkimisen tai tukehtumisen kautta estetyksi, kuinka vahingoittumaton ruumis sitten lieneekin.

Niin kuin sytytettyä kynttilää voidaan suotuisissa olosuhteissa käyttää toisten kynttilöiden sytyttämiseen, mutta kun sen liekki on kerran sammunut, se ei voi enää uudestaan sytyttää itseään tai toisia kynttilöitä, niin voi myös ihminen ja eläin elävänä sieluna, Jumalan järjestelyjen mukaan, tuottaa eli siittää toisia sieluja eli olentoja – jälkeläisiä; mutta niin pian kun elämän kipinä katoaa, lakkaa sielu eli olento olemasta ja kaikki kyky ajatella ja tuntea sekä jatkaa sukua. Sopuosoinnussa tämän kanssa luemme Raamatussa Jaakobin lapsista: ”Jaakobin kupeista lähteneitä oli kaikkiaan seitsemänkymmentä henkeä [nephesh; sielua].” (2 Moos. 1:5) Jaakob sai elämänsä kipinän niin hyvin kuin ruumiillisen elimistönsäkin, ja siten näiden molempien yhtymisen tuloksena sielunsa eli älyllisen olentonsa, Iisakilta ja niin ollen Aadamista, joka yksin on saanut elämänsä suoraan Luojalta. Ja Jaakob antoi jälkeläisilleen elämän, elimistön ja sielun, ja niin on koko ihmiskunnan laita.

Sammuneen kynttilän voi taas sytyttää kuka hyvänsä, jolla on tarvittavat välineet, mutta Jumalan järjestelyjen mukaisesti elämää vailla olevana ihmisruumiin täytyy hävitä, palata takaisin tomuun, josta se otettiin, eikä elämänsä kipinää voida uudestaan sytyttää muuten kuin Jumalan voiman kautta, ihmeen kautta. Luvattu ylösnousemus on siten luvattu uudelleensyöttäminen, elimellisen olennon eli sielun uudestaan herättäminen; ja kun ei voi olla olentoa eli sielua ilman ruumista ja ennalleen saatettua elämän voimaa eli henkeä, siitä seuraa, että luvattu sielujen eli olentojen ylösnousemiseen eli ennalleenasettamiseen kuuluu myös uudet ruumiit, uudet elimistöt. Niinpä Raamattu vakuuttaaakin meille, että ihmisruumiit, jotka palaavat takaisin maahan, ei aseteta ennalleen, vaan että Jumala ylösnousemisessa antaa jokaiselle sellaisen ruumiin kuin hän näkee hyväksi. — 1 Kor. 15:37-40

Apostoli selittää näissä jakeissa, että ylösnousemuksessa eräs erikoinen luokka katsotaan uuden luonnon arvoiseksi henkisen luonnon maallisen eli lihallisen sijasta: ja hän osoittaa, että tämä suuri luonnon muutos on siinä, että näille annetaan toisenlaiset ruumiit. Tästä voi taas kynttilä olla valaistuksena: verratkaamme lihallista ihmisluontoa talikynttilään; uutta ruumista voidaan verrata kirkkaammin liekehtivään vahakynttilään, tai vielä paremmin sähköhehkulamppuun.

Jos kaikkivaltias ja kaikkiviisas Luojamme ei olisi taannut ylösnousemistamme, meillä olisi ehkä syytä pelätä erehdyistä, jonka kautta yksilön identiteetti voisi hävitä, erityisesti mitä tulee niihin, joilla on odotettavissa suuri luonnonmuutos ensimmäisen ylösnousemuksen kautta henkiolentoiksi. Mutta me voimme turvallisesti uskoa tämän ja kaikki muutkin hänelle, jonka kanssa olemme tekemisessä näiden asioiden suhteen. Hän, joka tuntee kaikki meidän sisimmät ajatuksemme, voi taas tuottaa ne uusiin aivoihin, ettei yksikään täällä saamistamme opetuksista ja arvokkaista kokemuksista katoa. Hän on liian viisas erehtyäksensä ja liian hyvä voidakseen menetellä ankarasti tai rakkaudettomasti; ja

kaiken, minkä hän on luvannut, hän täyttää paljon runsaammin kuin mitä voimme pyytää tai ajatella.

Monet uskovat, että haudatut ruumiit asetetaan ennalleen atomi atomilta, mutta apostoli päinvastoin julistaa, ”Et kylvä [kuolemassa] sitä vartta, joka on nouseva.” Sielun eli tuntevan olennon Jumala asettaa ennalleen eläväksi tekevän voimansa kautta; ja ylösnousemuksessa hän antaa jokaiselle yksilölle (jokaiselle sielulle, tuntevalle olennolle) sellaisen ruumiin, jonka hän rajattomassa viisauudessaan on nähnyt hyväksi: tänä aikakautena valitulle ”morsiamelle”, seurakunnalle, henkiruumiit; ja ennalleenasetettavalle luokalle, ihmiskunnalle, ihmisruumiit. — 1 Kor. 15:37,38

Niin kuin Aadamin luomisessa, elimistön yhdistämisestä elämän hengen eli elämän hengityksen kanssa syntyi tunteva olento eli sielu, siten näiden erottaminen toisistaan, mistä syystä se sitten tapahtuneekin, tekee lopun tuntevasta olennosta — kaikki ajattelu ja tunteminen lakkaa. Sielu (tunteva olento) lakkaa olemasta; ruumis palajaa tomuun, josta se on otettu, ja elämän henki eli henkäys palaa Jumalan tykö, joka antoi sen Aadamille ja hänen kauttaan koko ihmiskunnalle. (Saarn. 12:7) Se palaa Jumalan tykö siinä merkityksessä, ettei se enää ole ihmisen vaikutuksen alaisena, esim. suvunjatkamiskyvyssä, eikä sitä koskaan voida saada takaisin muuten kuin Jumalan voiman kautta. Ne, jotka ovat Herran opettamia ja pitävät alituisesti tämän asianhaaran muistissaan, uskovat sen tähden kaiken toivonsa tulevasta elämästä ylösnousemuksen kautta Jumalalle ja Kristukselle, hänen korotetulle edustajalleen. (Luuk 23:46; Apt. 7:59) Ellei Jumala sen tähden lunastushinnan ja luvatus ylösnousemuksen kautta olisi avannut ihmiselle tietä tulevaan elämään, kuolema olisi tehnyt lopun ihmiskunnan toivosta. —1 Kor. 15:14-18

Mutta Jumala on huolehtinut siitä, että saamme elämämme takaisin; ja siitä saakka kun hän ensi kerran ilmaisi armosta rikkaan suunnitelmansa, ovat kaikki, jotka puhuvat ja järkevästi kirjoittavat asiasta (esim. Raamatun henkeytetyt kirjoittajat), esittäneet ihmisen tilan kuoleman ja ylösnousemisen välillä ”uneksi”, täydellisen tietämättömyyden tilaksi. Tämä on todellakin mitä oivallisin kuva; sillä se silmänräpäys, jolloin kuolleet herätetään, näyttää heistä kuolinsilmänräpäystä lähinnä seuraavalta. Esimerkiksi luemme, että Herra puhuessaan Lasarusen kuolemasta sanoi, ”Ystävämme Lasarus nukkuu, mutta minä menen herättämään hänet unesta.” Nähdessään, etteivät opetuslapset olleet ymmärtäneet häntä, hän sanoi, ”Lasarus on kuollut.” (Joh. 11:11,14) Jos oppi siitä, että ihminen säilyttää kuolemassa tietoisuutensa, olisi oikea, eikö ollut ihmeellistä, ettei Lasarus kertonut mitään kokemuksistaan noiden neljän vuorokauden aikana? Kukaan ei tahtone väittää, että hän oli ”helvetin” vaivan tulessa, sillä meidän Herramme kutsui häntä ”ystäväkseen”; ja jos hän olisi ollut taivaan autuudessa, Herramme ei varmaankaan olisi tahtonut kutsua häntä sieltä pois, sillä tämä totisesti olisi ollut epäystävällinen teko. Mutta, niin kuin Herra sanoi, Lasarus nukkuu, ja hän herätti hänet eloon, tietoisuuteen, tuntevaksi olennoksi, sieluksi; ja tätä Jeesuksen työtä Lasarus ja hänen ystävänsä arvostivat hyvin suurena suosiona.

Kautta koko Raamatun vallitsee ajatus, että me olemme nyt kuoleman ja unen yössä, kun vertaamme sitä ylösnousemuksen aamuun. ”Ehtoolla on itku vieraana, mutta aamulla [tulee] ilo” (Ps. 30:6) — ylösnousemuksen aamuna, jolloin nukkuvat tulevat ylös

haudoistaan, niin kuin profeetta sanoo: ”Herätkää ja riemuitkaa, te jotka tomussa lepäätte.” — Jes. 26:19

Apostolitkin käyttivät usein tätä toivorikasta, rauhaisaa ja soveliasta puhetapaa. Luukas sanoo esim. Stefanuksesta, ensimmäisestä marttyyristä, että ”hän nukkui pois”; ja kirjoittaessaan ylös Paavalin puhetta Antiokiassa hän käytti samaa ilmaisua Daavidista sanoen, että hän ”nukkui.” (Apt. 7:60; 13:36) Pietari käyttää samaa ilmaisua sanoessaan, ”Isät nukuivat pois.” (2 Piet. 3:4) Ja seuraavista paikoista käy selville, että Paavali usein käytti tätä puhetapaa:

”Jos mies kuolee [nukkuu pois].” — 1 Kor. 7:39

”Mutta muutamat ovat nukkuneet pois.” — 1 Kor. 15:6

”Jos ei ole kuolleitten ylösnousemusta... silloinhan Kristuksessa nukkuneetkin olisivat kadotetut.” — 1 Kor. 15:13,18

”Mutta nytpä Kristus on noussut kuolleista, esikoisena kuoloon nukkuneista.” — 1 Kor. 15:20

”Katso, minä sanon teille salaisuuden: emme me kaikki kuolemaan nuku.” — 1 Kor. 15:51

”Me emme tahdo pitää teitä, veljet, tietämättöminä siitä, kuinka poisnukkuneiden on.” — 1 Tess. 4:13

”Samoin on Jumala Jeesuksen kautta myös tuova poisnukkuneet esiin [kuolleista].” — 1 Tess. 4:14

Kun valtakunta ja ylösnousemuksen aika tulee, ”me, jotka olemme elossa, jotka jäämme tänne Herran tulemukseen [kreik. parusiaan; läsnäoloon], emme suinkaan ehdi ennen niitä, jotka ovat nukkuneet.” — 1 Tess. 4:15

Sama ajatus on myös Danielin sanoissa ylösnousemuksesta: ”Monet maan tomussa makaavista [nukkuvista; engl. Raamattu] heräävät.” (Dan. 12:2) Ja tekstiyhteys osoittaa, että nämä nukkujat ovat sekä hyviä että pahoja. Rauhassa he ”nukuivat pois” odottaen Herran päivää — Kristuksen päivää, tuhatvuotispäivää — täysin vakuuttuneina siitä, että hän (Kristus) kykenee säilyttämään sen, minkä he uskoivat hänelle siihen päivään saakka. (2 Tim. 1:12) Tämä sama ajatus esiintyy myös kautta koko Vanhan Testamentin — ajasta, jolloin Jumala julisti ensin Aabrahamille evankeliumia ylösnousemuksesta: ilmaisu ”nukkui isiensä kanssa” on hyvin tavallinen Vanhassa Testamentissa. Job pukee tämän ajatuksen erittäin voimakkaiksi sanoiksi sanoessaan, ”Oi jospa kätkisit minut tuonelaan [sheol], piilottaisit minut, kunnes vihasi on asettunut!” Nykyinen kuoleman aika on Jumalan vihan aika — kuoleman kirous lepää kaikkien ihmisten päällä Aadamin synnin tähden. Meille on kuitenkin luvattu, että kirous lakkaa aikanaan ja että Lunastaja siunaa kaikki maan sukukunnat; ja niin Job jatkaa: ”Minä vartoisin kaikki sotapalvelukseni [määräaikani; engl. Raam.] päivät, kunnes pääsyvuoroni [vapautukseni; engl. Raam.] joutuisi. [Silloin] Sinä kutsuisit [vrt. Joh. 5:27], ja minä vastaisin sinulle, sinä ikävöitsisit kättesi tekoa.” (Job 14:13-15) Ja Uudessa Testamentissa luemme Herran vastauksen, ”Kaikki, jotka haudoissa ovat, kuulevat hänen [Jumalan Pojan] äänensä [heidät heräte-

tään, ja he saavat täyden tiedon Jumalasta ja täyden tilaisuuden saavuttaakseen iankaikkisen elämän].” — Joh. 5:25,28,29; 6:45

Kuoleman uni on täydellisen tietämättömyyden aika, niin että herätetyllä ei ole pienintäkään aavistusta sen ajan pituudesta, jonka ”uni” on kestänyt. Kun kuolemaa kutsutaan ”uneksi”, se on ainoastaan kuvaannollista puhetta, sillä kuolleet ovat todellakin kuolleita, heitä ei ole olemassa missään muussa merkityksessä kuin siinä, että Jumala viisautessaan säilyttää heidän yksilöllisyytensä, ja on päättänyt Kristuksen kautta herättää heidät — luoda heidät uudestaan. Ylösnousemus tulee itse asiassa olemaan uusi luominen — vielä suurempi Jumalan voiman ilmeneminen kuin mitä alkuperäinen Aadamin ja Eevan luominen oli, sillä se merkitsee miljardien ihmisten uudesti luomista kahden sijasta — äärettömän moninaisuuden takaisin tuottamista yhden ihmisen, Aadamin, sijasta. Ainoastaan meidän Jumalallamme on sellainen kaikki käsittävä viisaus ja valta; ja hän on sekä kykenevä että halukas suorittamaan sen. Yksi niistä hyvistä seurauksista, joita pahan salliminen tuottaa, on se, että sen hävittäminen tekee ilmeiseksi kaikki Jumalan luonteen piirteet, joita ei millään muulla tavalla olisi voitu ilmaista ja tehdä tunnetuiksi. Niin Jumalan oikeus, rakkaus, valta ja viisaus säteilevät silloin sekä ihmisten että enkelten silmiin, ja kaikki hänen luodut olentonsa tunnustavat ihmetellen tämän ihanan luonteen koettaen omistaa itselleen sen ihanat ominaisuudet.

Raamatun todistus kuolleitten ylösnousemisen välttämättömyydestä on erittäin selvä ja varma — ja kuinka voitaisiin puhua kuolleitten herättämisestä, jos kukaan ei olekaan kuollut, vaan asianlaita olisi, niin kuin muutamat väittävät, että kaikki, jotka näyttävät kuolevan, ovatkin paljon elävämpiä kuin ennen; sellaista väitettä ei vastusta ainoastaan jokaisen ajattelevan ihmisen viisi aistia, vaan myös Raamattu, joka julistaa, ”Onhan sillä, jonka vielä on suotu olla kaikkien elävain seurassa, toivoa. Sillä elävä koira on parempi kuin kuollut leijona. Sillä elävät [nekin, joilla on vähimmän älyä] tietävät, että heidän on kuoltava, mutta kuolleet eivät tiedä mitään, eikä heillä ole paikkaa, vaan heidän muistonsa on [useimmissa tapauksissa] unhotettu. Myös heidän rakkautensa, vihansa ja intohimonsa on jo aikoja mennyt, eikä heillä ole milloinkaan [hebr. ”olam”; pitkään, määräämättömään aikaan] enää osaa missään, mitä auringon alla tapahtuu... Tee kaikki, mitä voimallasi tehdyksi saat, sillä ei ole tekoa, ei ajatusta, ei tietoa eikä viisautta tuonelassa (sheol²), jonne [sinä sielu, tunteva olento] olet menevä.” — Saarn. 9:4-10; Jes. 26:14

”Mutta mies kun kuolee, makaa hän martaana; kun ihminen on henkensä heittänyt, missä hän on sitten? Vesi juoksee pois järvestä, ja joki tyhjenee ja kuivuu; niin ihminen lepoon mentyänsä ei enää nouse. Ennenkuin taivaat katoavat, eivät he heräjä eivätkä havahdu unestansa.” — Job 14:10-12

Pane myös merkille Paavalin tunnettujen sanojen merkitys 1 Kor. 15:12-54, missä hän puhuu ylösnousemuksesta sanoen: ”Mutta jos Kristuksesta saarnataan, että hän on nousut kuolleista, kuinka muutamat teistä saattavat sanoa, ettei kuolleitten ylösnousemusta ole?”

2 ”Sheol” on kuolemantila sieluun nähden, kun taas kuollut ruumis pannaan hautaan, hebr. ”kebar.” Katso Ps. 89:49; 2 Aik. 34:28; Job 10:19. Jeesuksen sielu meni sheoliin, tuonelaan (Ps. 16:10; Apt. 2:27), mutta ”hänelle annettiin hauta [kebar] jumalattomien joukossa.” — Jes. 53:9

Jos kuolleet eivät ole kuolleita, vaan entistä elävämpiä, silloin kuolleita ei ole ollenkaan eikä kuolleitten ylösnousemusta voi olla. Apostoli ei uskonut sellaiseen oppiin, vaan hän vahvistaa päinvastoin, että kuolleet olivat hävinneitä ja ”kadotettuja” niin kuin mykät eläimetkin, jos Jumala ei herätä niitä; että kaikki toivomme heidän suhteensa olisi turhaa, ellei meillä olisi ylösnousemustoivoa. Huomaa jokainen sana seuraavassa voimakkaassa todistuksessa, jonka meille antaa yksi maailman suurimmista ajattelijoina:

”Vaun jos ei ole kuolleitten ylösnousemusta, ei Kristuskaan ole noussut [vaun on vielä kuollut]; mutta jos Kristus ei ole noussut kuolleista [vaun on vielä kuollut], turha on silloin saarnammekin, turha myös teidän uskonne [koska kuollut Kristus ei voisi mitään tietää ja ketään auttaa]; ja silloin meidät myös havaitaan vääriksi Jumalan todistajiksi [jumalattomiksi pettäjiksi Jumalan säättämien opettajien sijasta], koska olemme todistaneet Jumalaa vastaan, että hän on herättänyt Kristuksen, jota hän ei ole herättänyt, jos kerran kuolleita ei herätetä. Sillä jos kuolleita ei herätetä, ei Kristuskaan ole herätetty.”

Huomattakoon tässä, ettei Paavali pyrkinyt todistamaan ruumiin ylösnousemusta, vaan elävän olennon eli sielun ylösnousemista — hänen sieluansa ei jätettäisi sheoliin, hadekseen. (Ps. 16:10; Apt. 2:31,32) Jos Paavali olisi suosinut meidän aikamme mitä yleisimmin omaksuttua ylösnousemusoppia, hän olisi puhunut jotakuinkin seuraavalla tavalla: Muutamat teistä puhuvat ruumiin ylösnousemisesta, niin kuin sillä olisi suurikin merkitys, mutta oikeastaan ruumis on sielulle ”esteeksi”, sen ”vankilana”; sielulle on paljon parempi, kun se on ”vapahdettu” ruumiista. Ruumiin ylösnouseminen on onnettomuus, koska hyvänsä sellainen tapahtuisikin, sillä se merkitsee, että sielu tulee uudestaan vangituksi ja sen kyvyt rajoitetuiksi.

Apostoli ei kuitenkaan sanonut mitään tämän tapaista, koska se olisi ollut totuutta vastaan puhumista. Hän opetti, että sielu eli tunteva olento nousee tiedottomuuden tilasta, kuolemasta; mutta sitä, että kuollut ruumis nousisi, hän vastusti sanoissaan, ”Kun kylvät [kuolemassa], et kylvä sitä vartta [ruumista], joka on nouseva... Mutta Jumala antaa [sielun eli tuntevan olennon ylösnousemuksessa] sille [uuden] varren, sellaisen kuin tahtoo, ja kullekin siemenelle sen oman [sille sopivan] varren.” (1 Kor. 15:37,38) Ihmissuvun joukot (inhimillinen siemen) saavat inhimilliset ruumiit, mutta ei kuitenkaan samoja, jotka ovat maatuneet maassa ja jotka atomien muodossa ovat nousseet kasveihin ja eläimiin lukemattomia kertoja. Seurakunnan jäsenet saavat henkiset ruumiit, jotka ovat heidän ylösnoussaan Herransa ruumiin kaltaiset ja kokonaan erilaiset, kuin heidän entiset maalliset ruumiinsa — niin kuin apostolikin selittää: ”Eikä ole vielä käynyt ilmi, mitä meistä tulee. Me tiedämme tulevamme hänen kaltaisikseen, kun hän ilmestyy, sillä me saamme nähdä hänet sellaisena, kuin hän on” — ei sellaisena kuin hän oli. — 1 Joh. 3:2

Mutta seuratkaamme Paavalin todistusta edelleen. Hän selittää: ”Mutta jos Kristus ei ole herätetty, niin teidän uskonne on turha, ja te olette vielä synneissänne. Ja silloinhan Kristuksessa nukkuneetkin olisivat kadotetut.” — jakeet 17,18

Ne, jotka väittävät, ettei sielu voi kuolla ja ettei se sen tähden kuole ja jotka siten kieltävät sielun, tuntevan olennon, ylösnousemuksen sekä sen tähden todistelunsa pakottamina väittävät, että kaikki raamatunpaikat, jotka puhuvat ylösnousemuksesta, tarkoittavat ainoastaan ruumista, ovat hyvin neuvottomia siitä, mitä he tekevät näillä apostolin

henkeytetyillä sanoilla. Jos he sanovat, että Kristus oli elävä, ”elävämpi kuin koskaan ennen”, niinä kolmena päivänä, jolloin Raamattu sanoo hänen olleen kuollut, ja jos he väittävät, että hänen ylösnousemusruumiinsa oli sama ruumis kuin se, joka oli haavoitettu ja raadeltuna Joosefin haudassa, kuinka he voivat silloin selittää, että usko Kristukseen, joka ei kuollut (vaan ainoastaan pani ruumiinsa pois kolmeksi päiväksi), voisi olla ”turhaa” uskoa? Kuinka he voivat tunnustaa, ettei sellainen usko vapahda kiroustuomios-ta? Kuinka he voivat selittää, että liharuumiistaan ”vapautettu” ja sen tähden ”entistä elävämpi” Kristus ei voinut ilman ylösnousemustaan vapahtaa syntisiä ja että silloin kaikki Kristuksessa nukkuneet olisivat ”kadotetut?”

Koko heidän oppirakennelmansa on ristiriidassa Raamatun esityksen kanssa näistä tosiseikoista. He kieltävät, että sielu voi hävitä (kreik. apollymi; tulla tuhotuksi, tyhjäksi tehdyksi), kun apostoli sitä vastoin sanoo, että se voi hävitä; Ja Herramme selittää, että Jumala ”voi sekä sielun että ruumiin hukuttaa [apollymi; tuhota] gehennaan.” Opillaan he kieltävät myös, että on ”Kristuksessa nukkuneita” kieltämällä, että kuolema on uni, josta on ylösnousemuksen aamuna herättäminen; kun taas Herramme Jeesus, hänen apostolinsa sekä kaikki pyhät profeetat yksimielisesti selittävät kuoleman ”uneksi”, josta ihminen (tunteva olento eli sielu) voidaan herättää elämään ja tietoisuuteen mihin tahansa olemassaolon tasolle ainoastaan Jumalan voiman kautta. Sillä huomattakoon, että myös ne, jotka ensimmäisessä ylösnousemuksessa saavat kokea ”muutoksen” Jumalan luontoon, ovat yhtä varmasti sieluja kuin silloinkin, kun heillä oli maallinen luonto. Vieläpä Jumalasta julistetaan, että hän on sielu, käyttäen samaa ”psykhe” sanaa — ”Jos hän vetäytyy pois, ei minun sieluni [psykhe; tunteva olentoni] mielisty häneen.” — Hebr. 10:38

Platoninen filosofia (jonka mukaan ihminen ei voi kuolla, vaan kuollessaan ainoastaan näyttää kuolevan) oli Jeesuksen ensimmäisen läsnäolon aikana levinnyt yli koko Kreikan, ja se oli suurena esteenä evankeliumin leviämislle pakanain keskuudessa. Luemme esim., että kun Paavali saarnasi Ateenassa, kuuntelivat filosofit häntä halukkaasti suurena opettajana, kunnes hän kosketti kuolleitten ylösnousemista — silloin olivat he kuulleet tarpeeksi; heillä ei ollut enää mitään mielenkiintoa hänen oppiinsa; he pitivät omaa uskoansa paljon parempana kuin juutalaisten käsitystä, jonka mukaan kuolleet ilman ylösnousemusta eivät voi odottaa tulevaa olemassaoloa. ”Kuollessaan kuolleitten ylösnousemuksesta [ja siten huomattessaan, ettei Paavali ollut sopusoinnussa heidän oppinsa kanssa sielun kuolemattomuudesta] toiset ivasivat.” — Apt. 17:32

Pakanain ajatus, ettei kuolema ole olemassaolon lakkaaminen eli katkeaminen, vaan päinvastoin askel eteenpäin täydellistä elämää kohden, ei ollut ensimmäisen adventin aikana voittanut pienintäkään jalansijaa juutalaisten keskuudessa. Farisealaiset muodostivat päälahkon heidän keskuudessaan, ja Jeesus selitti heidän olevan Mooseksen lain seuraajia ja edustajia sanoessaan, ”Mooseksen istuimella istuvat kirjanoppineet ja farisealaiset.” (Matt. 23:2) Saddukeusten lahkko, joka oli paljon vähälukuisempi kuin farisealaisten, oli sen jälkeen vaikutusvaltaisempi. He olivat oikeastaan uskottomia, materialisteja. He kielsivät kaiken tulevan elämän ja opettivat, että ihminen kuolee aivan niin kuin eläin ja ettei kumpikaan saa ylösnousemusta kuolleista. He hylkäsivät uskon kaikkiin messiaslupauksiin ja kielsivät kaikkien yli-inhimillisten olentojen, enkelien jne. olemassaolon.

Josefus mainitsee kyllä kolmannenkin lahkon, essealaiset, joilla hän väittää olleen pakana-
nain keskuudessa vallinneen Platon opin, jonka mukaan ihminen todellisuudessa ei
koskaan kuole, vaan ottaa ainoastaan askeleen eteenpäin elämänkehityksessä sinä ratkai-
suhetkenä, jota sanotaan kuolemaksi. Mutta älkäämme unohtako, että Josefus kirjoitti
Juudan historian oleskellessaan Rooman hovissa ja että hän kirjoitti sen vaikuttaakseen
keisariin ja hänen hoviinsa Juudan kansan hyväksi. Roomalaiset olivat oppineet tunte-
maan juutalaiset ”uppiniskaiseksi ja kapinalliseksi kansaksi” ja arvelivat luonnollisesti,
että heidän luonteensa riippui suureksi osaksi heidän omituisesta uskonnostaan. Eräässä
merkityksessä tämä oli oikea arvelu, sillä on vastaansanomaton tosiasia, että Jumalan
ilmestyksen totuudet herättävät kaikissa, jotka ihailevat niitä, jonkinlaisen vapauden
hengen – he vähentävät tavattoman suurella määrällä suurta erotusta papiston ja tavalli-
sen kansan sekä kuninkaiden ja heidän alamaistensa välillä, sillä Jumalan sanan mukaan
korkein Tuomari ja Kuningas ei katso ollenkaan yksilön arvoon ja muotoon, vaan kaik-
kien täytyy ilmestyä samalla tavalla hänen eteensä. Nyt Josefus tahtoi kuitenkin vastustaa
tätä oikeaa käsitystä juutalaisista ja heidän uskonnostaan. Sen tähden hän tekee väkival-
taa totuudelle koettaessaan vakuuttaa Rooman hoville, että juutalaisten uskonto itse asias-
sa on täydessä sopu- ja yhteisyydessä eri pakanauskontojen kanssa 1) siinä, että kuolleet ovat
tietoisia ja 2) uskoon nähden iankaikkisesta vaivasta.³ Todistaakseen tämän hän esittää
essealaisten lahkon ikään kuin se olisi ollut määräävä ja etevin lahko juutalaisten keskuu-
dessa. Mutta todellisuudessa tämä lahko oli niin mitätön, ettei sitä edes ole mainittu
Uudessa Testamentissa eikä se nähtävästi tullut koskaan tekemisiin Herran tai apostolien
kanssa, kun sitä vastoin farisealaiset ja saddukealaiset mainitaan hyvin usein.

”Kaikki hänelle elävät” – Luuk. 20:37,38

Heti sen jälkeen kun Jeesus oli lyönyt lainviisaat, kirjanoppineet ja farisealaiset
vastauksellaan heidän kysymyksiinsä, tulivat myös saddukealaiset kysymyksineen
toivoen voivansa siten näyttää Herran opin vääräksi ja osoittaa oman asemansa uskotto-
mina oikeaksi. Saddukealaiset, jotka väittivät, että kuolleet ovat ainaisesti kuolleita, saivat
Herralta vastauksen, ”Mutta että kuolleet nousevat ylös, sen Mooseskin on osoittanut
kertomuksessa orjantappurapensaasta, kun sanoo Herraa Aabrahamin Jumalaksi ja Iisa-
kin Jumalaksi ja Jaakobin Jumalaksi. Mutta hän ei ole kuolleitten Jumala, vaan elävien,
sillä kaikki hänelle elävät.”

Herramme esittää, että tämä itsessään on todistuksena siitä, ”että kuolleet nousevat
ylös”, koska Jumala ei varmaankaan vetoaisi siten olentoihin, jotka kokonaan ja iankaik-
kisesti olisivat poistetut olemassaolosta. Hän siten osoittaa, että Jumala on suunnitelmas-
saan määrännyt ylösnousemuksen ja että kaikki, joita ihmiset kutsuvat ”kuolleiksi”,
”elävät hänelle.” Jumalan näkökannalta katsoen he ainoastaan ”nukkuvat.” Sen tähden
Jumalan sana puhuu heistä ”nukkuvina”, ei tyhjäksi tehtyinä. Alunperin kaikki oli tuomit-
tu tyhjäksi tekemiseen, mutta tämä rangaistus on nyt lakkautettu lunastuksen kautta. Sen

3 Ainoastaan hyvin harvat juutalaisista uskoivat iankaikkiseen vaivaan, mutta Rooman keisarit suosivat
tätä oppia, koska se lisäsi keisarin vaikutusvaltaa kansaan nähden. Sittemmin lisäsivät keisarit itselleen
arvonimen ”Pontifex Maximus” (korkein uskonnollinen hallitsija), joka arvonimi sittemmin lisättiin
roomalaiskatolisen kirkon paaveille.

tähden sanookin Mooses, ”Sinä palautat ihmiset takaisin tomuun ja sanot [ylösousemuksessa]: ‘Palatkaa jälleen, te ihmislapset’” (Ps. 90:3; 103:4) Sanoessaan ”Minä olen Aabrahamin Jumala” Jumala ei puhu ainoastaan menneistä asioista niin kuin ne vielä olisivat, vaan myös tulevista asioista niin kuin ne jo olisivat. — Room. 4:17

Seurakunnan henki, sielu ja ruumis — 1 Tess. 5:23

Sanoja henki, sielu ja ruumis käytetään tässä kuvaannollisessa merkityksessä koko seurakunnasta. Paavali lausuu toivomuksen, ”Säilyköön koko teidän henkenne ja sielunne ja ruumiinne nuhteettomina Herramme Jeesuksen Kristuksen tulemukseen.” Tämän toivomuksen eli rukouksen täytyy käsittää koskevan seurakuntaa kokonaisuudessaan — valittua seurakuntaa, joiden nimet ovat kirjoitettuna taivaassa. Tosi henki on säilynyt pienessä laumassa. Sen ruumis voidaan vielä tänään huomata, huolimatta suuresta ”lusteen” paljoudesta, joka tahtoo estää sitä näkymästä ja tahtoo tukehduttaa sen. Ja sen sielu, sen älykkyys, sen toiminta, sen tunteva olento, ilmenee kaikkialla ja kohottaa ihmisille mittapuun — ristin, sovituksen.

Muulla tavalla emme voi tulkita apostolin sanoja; sillä kuinka paljon hyvänsä mielipiteet eronnevatkin toisistaan niiden yksityisten olentojen ”henkien” ja ”sielujen” säilymiseen nähden, joille nämä sanat kirjoitettiin, kaikki ovat kuitenkin yksimielisiä siitä, etteivät heidän ruumiinsa ole säilyneet, vaan ovat palanneet tomuksi niin kuin kaikkien muidenkin. Lisäksi tulee panna merkille, että sanat henki, sielu ja ruumis ovat tässä yksikkömuodossa, ei monikossa.

Mitä tarkoitetaan sanoilla ”sheol” ja ”hades”, jonne kaikki sielut menevät?

Väitetään, että koska sielut menevät sheoliin, hadekseen, ihmisen sielun täytyy olla jotain aineellista ja tietoista hajoamisen jälkeen — elämän hengen ja liharuumiin eron jälkeen. On sen tähden paikallaan, että tutkimme Herran sanaa tämän asian suhteen — mikä on sheol, hades?

Hebrealainen sana ”sheol” esiintyy Vanhassa Testamentissa 65 kertaa, ja on se käännetty vanhemmassa suomalaisessa käännöksessä 52 kertaa sanalla tuonela, 7 kertaa sanalla hauta, 5 kertaa sanalla helvetti ja yhden kerran sanalla ahdistus, jotka sanat eivät kuitenkaan ilmaise sitä merkitystä, joka on sanassa sheol.

Ei mikään suomalainen sana yksistään ilmaise tarkkaan tämän hebrealaisen sanan ja sitä vastaavan kreikkalaisen hades-sanan merkitystä. Nämä sanat merkitsevät salattua, sammutettua, hämärää; ne eivät tarkoita paikkaa, vaan tilaa — kuoleman tilaa. Suomalainen sana, joka ehkä parhaiten ilmaisee sheolin ja hadeksen merkityksen, on ”unohdus.” Sanoissa sheol ja hades ei ole vähintäkään viittausta ilosta tai murheesta tai mistään muusta tunteesta; ainoastaan yhteys, jossa sanat ovat, voi olla meille opastuksena. Tutkaamme sen tähden näiden sanojen käyttöä ja varmistukaamme niiden asiayhteydessä kaikesta, mikä koskee ”helvettiä.” Huomaamme pyhän Raamatun selvästi todistavan, että kaikkien ihmisten, sekä hyvien että pajojen, täytyy tulla sheoliin, hadekseen eli unohdukseen; ettei siellä ole valoa, ei tietoa, ei ajatusta, ei viisautta; ettei yksikään kieli siellä

ylistä Jumalaa tai herjaa Hänen nimeänsä; että se on täydellisen hiljaisuuden tila, ja kaikin tavoin epätoivottava, paitsi että siihen on yhdistetty ylösousemustoivo.

Tulee myös huomata, että ”sielut”, sekä hyvät että pahat, menevät sheoliin, unohduksen tilaan, odottamaan tuhatvuotisvaltakunnan aamua, jolloin Elämänantajan kutsuhuuto tekee lopun heidän unohduksestaan. Ei voida kieltää, että Raamattumme kääntäjät ovat olleet joskus epäjohdonmukaisia, mutta sitä ei voida kokonaan laskea epärehellisyyden nimiin, vaikka se joissakin tapauksissa hieman viittaakin siihen suuntaan: uskokaamme mieluummin, että se on ollut tulosta mielen hämmennyksestä tämän aiheen suhteen, lisättynä vielä ”pimeän keskiajan” satojen vuosien väärillä opetuksilla.

Olisi ollut parempi, jos raamatunkääntäjät olisivat kääntäneet sanat sheol ja hades ”haudaksi”, ”tuonelan” jne. sijasta; sillä sana tuonela antaa Raamatun lukijalle mielleyhtymän sanaan ”helvetti”, jolle annettiin merkitys ”iankaikkisen vaivan ja kidutuksen paikka.”

Tutkiessamme hebrealaisen sanan sheol käyttöä pyydämme lukijaa panemaan tarkasti merkille, mikä olisi raamatunpaikan merkitys, jos sheol merkitsisi tulista helvetiä, iankaikkisen vaivan paikkaa, ja sen jälkeen kussakin kohdassa, kuinka kauniiksi ja sopusointuisiksi nämä paikat tulevat, kun sheol käännetään unohdukseksi. Ne osoittavat yksimielisesti, että sielut menevät sheoliin, unohduksiin, ja etteivät ne ole siellä kidutuksessa, eivät tiedä eivätkä tee mitään, heillä ei ole ajatusta eikä tunteita, vaan he jäävät yksinkertaisesti unohduksiin, kunnes ”ylienkelin ääni ja Jumalan pasuuna kajahtavat.” Tahdomme nyt tutkia seuraavat raamatunkohdat:

”Murehtien minä menen tuonelaan [sheol; unohduksiin] poikani tykö.” — 1 Moos. 37:35

Tällä tavalla Jaakob suri poikaansa Joosefia, jonka hän luuli kuolleen väkivaltaisesti.

”Jos onnettomuus kohtaa häntä [Benjaminia] matkalla, jolle aiotte lähteä, niin te saattaisitte minun harmaat hapseni vaipumaan murheella tuonelaan [sheol; unohduksiin].” — 1 Moos. 42:38

Nämä sanat Jaakob puhui, kun hän erosi Benjaminista ja pelkäsi, että myös hän kuolisi niin kuin luuli Joosefin kuolleen.

Samat sanat löydämme 1 Moos. 44:29, jossa kerrotaan kuinka Joosefin veljet kertoivat hänelle, mitä heidän isänsä oli sanonut heille Benjaminista heidän matkalle lähtiessään. Ja jakeessa 31 vahvistavat he itse saman sanoessaan, ”Me, sinun palvelijasi, saattaisimme palvelijasi, isämme, harmaat hapsen vaipumaan murheella tuonelaan [sheol; unohduksiin].”

Tässä on neljä esimerkkiä, joissa sheol on käännetty tuonelaksi, ja me toivomme kaikkien kiinnittävän huomiota, kuinka sopimatonta näissä esitetyissä paikoissa olisi kääntää sheol ”helvetiksi”, kun tälle sanalle annetaan sen tavallinen merkitys — tulen, tuskan ja vaivan paikka. Kääntäjät olivat ilmeisesti hyvin tietoisia siitä, että sana helvetti olisi antanut hyvin virheellisen ajatuksen Jaakobin odotuksista itsensä suhteen, ja myös hänen poikiensa odotuksista isänsä suhteen: sen tähden he käyttivät näissä kohdin sanaa

tuonela. Jaakob ei sanoillaan tarkoittanut ruumiinsa hautaan laskemista, sillä jos niin olisi ollut, hän olisi käyttänyt hebrealaista hautaa vastaavaa sanaa ”qeburah”, jota hän käytti puhuessaan Raakelin haudasta (1 Moos. 35:20), tai sanaa ”keber”, jota hänen poikansa Joosef käytti puhuessaan Jaakobin haudasta, jonka tämä oli vielä elossa ollessaan antanut valmistaa itselleen. (1 Moos. 50:5) Näemme päinvastoin, että Jaakob puhui itsestään sieluna, olentona – että Benjaminin menettämisen tuottama pettymys saattaisi hänet, vanha ja heikko terveydeltään kun hän oli, unohduksiin, kuoleman tilaan.

”Mutta jos Herra antaa jotain erikoista tapahtua ja maa avaa kitansa ja nielaisee heidät kaikkienensa, niin että he elävältä suistuvat tuonelaan [sheol; unohduksiin]... ja he suistuivat kaikkienensa elävältä tuonelaan [sheol; unohduksiin].” – 4 Moos. 16:30,33

Näitä kahta tekstiä, jotka puhuvat Koorahista, Daatanista ja Abiramista osoittaen, kuinka heidät tuhottiin, ei voitu kääntää suoraan ”helvetiksi” siitä pelosta, että niillä osoitettaisiin kidutuksen paikan, helvetin, sijaitsevan maanpinnan alla. Kuinka selviä ja yksinkertaisia nämä paikat oikein ymmärrettynä ovatkaan: maa avasi suunsa ja nieli heidät, ja he katosivat keskeltä elämän toimintoja mennessä unohduksiin, tiedottomuuden tilaan.

”Sillä minun vihani tuli on syttynyt, ja se leimuaa tuonelan [sheol; unohduksen] syvyyksiin saakka; se kuluttaa maan kasvuineen ja polttaa vuorten perustukset.” – 5 Moos. 32:22

Tässä todellakin puhutaan tulesta, mutta ei kirjaimellisesta tulesta. Koko yhteys osoittaa, että on kysymys Jumalan kiivauden tulesta, ja se jatkuu: ”Minä kasaan onnettomuuksia heidän päällensä, kaikki nuoleni minä heihin ammun. He nääntyvät nälkään ja menehtyvät ruttoon, kulkutautien poltteeseen... Ulkona surmaa miekka ja sisällä kauhu...” Meidän ei tarvitse jäädä arvailemaan kuinka tämä ennustus täyttyi; sillä apostoli Paavali, joka puhui pyhän hengen henkeyttämänä, viittaa tähän raamatun paikkaan sovitteen sen lihalliseen Israeliin ja siihen hätään, joka tuli tämän kansan osaksi, kun se hylkäsi Herran Jeesuksen ja sen tähden tuli itse Herran hylkäämäksi. Apostoli selittää, että viha saavuttikin heidät viimeiseen määräänsä (1 Tess. 2:16): Jumalan viha paloi heitä kohtaan eikä lakannut palamasta, ennen kuin he kansana olivat tulleet perin pohjin kuritetuiksi kansallisista synneistään. Sitten kun Jumala on täydelleen antanut vihansa polttaa heidän kansallisen rikoksensa etsien heitä aina syvimmästä unohduksesta (sheol) asti, sitten on hän taas puhuva heille rauhisasti sanoen, ”Lohduttakaa, lohduttakaa minun kansaani, sanoo teidän Jumalanne. Puhukaa suloisesti Jerusalemlle ja julistakaa sille, että sen vaivanaika on päättynyt, että sen velka on sovitettu, että se on kaksinkertaisesti saanut Herran kädestä kaikista synneistänsä.” (Jes. 40:1,2) Silloin tulee myös Israelin vapahdus, jonka Paavali ennusti, Jumalan ennen lausuman sanojen vaikutuksesta, ”Ja tämä on oleva minun liittoni heidän kanssaan, kun minä otan pois heidän syntinsä.” (Room. 11:26,27) Tekstimme yhteydessä käy myös selville sama ajatus, että kun Herran viha on palanut Israelia kohtaan syvimpään unohdukseen saakka, sitten seuraa Jumalan siunaus. – Katso 5 Moos. 32:26-43

”Herra antaa kuoleman ja antaa elämän, hän vie alas tuonelaan [sheol; unohduksiin] ja tuo ylös jälleen [ylösousemuksen kautta unohduksista, sheolista].” – 1 Sam. 2:6

”Tuonelan [sheol; unohduksen] paulat kietoiivat minut.” — 2 Sam. 22:6

Tässä profeetta Daavid ilmaisee sen tosiasian, että hänen elämänsä oli vaarassa, mutta että Jumala pelasti hänet Saulin käsistä. Tekstin yhteys osoittaa kuitenkin selvästi, että psalmista puhuu profeetallisesti Kristuksesta ja Kristuksen ruumiin, seurakunnan, vapahduksesta nykyisestä pahasta maailmasta tulevan maailman kirkkauteen osoittaen (jakeissa 8-18), että Kristuksen ruumiin vapahdus tapahtuisi juuri ennen suurta hädänai-kaa — ennen Jumalan voiman ja Jumalan vihan ilmenemistä jumalattomuutta kohtaan.

”...Äläkä anna hänen harmaiden hapsiensa rauhassa mennä alas tuonelaan [sheol; unohduksiin]... saattaaksesi hänen harmaat hapsensa verisinä alas tuonelaan [sheol; unohduksiin].” — 1 Kun. 2:6,9

Näillä sanoilla Daavid muistutti pojalleen Salomolle, että Jooab oli vaarallinen mies, veren mies, jonka hän katsoi oikeudenmukaisesti ansainneen ennen kuolemaansa jonkin rangaistuksen. Perinteinen oppi opettaa, että fyysinen ruumis hiuksineen jne. haudataan maahan ja että ainoastaan sielu tai henki menee helvettiin. Sen tähden ovat kääntäjät käyttäneet tässä mieluummin sanaa tuonela vastaamaan sanaa sheol. Mutta kun olemme saaneet asiasta oikean käsityksen, ei ole vaikeuksia ymmärtää, että niin Jaakobin kuin Jooabinkin harmaat hiukset joutuvat sheoliin, unohdukseen. Sanat ”harmaat hapsen” ovat tässä luonnollisesti kuvaannollista puhetta, merkiten vanhuutta.

”Pilvi häipyä ja menee menojaan; niin myös tuonelaan [sheol; unohduksiin] vaipunut ei sieltä nouse.” — Job 7:9

Tässä Job esittää ihmisen sielun eli olemuksen täydellisen tyhjäksi tekemisen kuolemassa. Kuitenkin hän jakeessa 21 lopettaa esityksensä selityksellä, ”Minä menen levolle maan tomuun, ja jos etsit minua, niin ei minua enää ole.” Tilaa ylösnousemisen ja kuoleman välillä kuvataan tässä uneksi ja tuhatvuotiskautta kutsutaan aamuksi. Nykyinen aika-kausi on itkun, hädän ja kuoleman yö. Aamulla Herra etsii Jobia ylösnousemusvoimallaan, ja vaikkei Jobia ole, vaikka kuolema on täydellisesti tyhjäksi tehnyt hänet, Jumalalla on kuitenkin valta häneen, ja kun Herran aika on tullut, hän ikävöi kättensä tekoa; kun Herran vihanpäivä on ohi ja virvoituksen ajat ovat tulleet, silloin hän huutaa, ja Job sekä kaikki muut vastaavat hänelle. — Katso Job 14:14,15

”Se on korkea kuin taivas [Kaikkivaltiaan täydellisyys] — mitä voit tehdä, syvempi kuin tuonela [sheol; unohdus] [ovat Jumalan syvyydet] — mitä voit ymmärtää?” — Job 11:8

Nämä sanat lausui Soofar, yksi Jobin huonoista lohduttajista, joita Herra sitten oikaisi. Näillä sanoilla Soofar koetti osoittaa Jobille, että Jumalan hallituksen periaatteet ovat ihmiselle tutkimattomia: kuvaukseksi ihmisen täydellisestä tietämättömyydestä Jumalasta hän viittaa sheoliin verraten kahta asiaa; niin kuin sheolissa ei ole mitään tietoa, hän väittää, niin ei ihmisellä voi olla tietoa Jumalan viisaudesta ja suunnitelmasta.

”Oi, jospa kätkisit minut tuonelaan [sheol; unohduksiin], piilottaisit minut, kunnes vihasi on asettunut, panisit minulle aikamäärän ja sitten muistaisit minua!” — Job 14:13

Tässä on mitä yksinkertaisin ja selvin esitys Jobin toivosta. Hän ei tahtonut jäädä nykyisiin olosuhteisiin synnin, surun, vaivan ja ahdistuksen keskelle; hän oli hyvin halu-

kas tulemaan kätketyksi unohduksiin, kunnes kirous, ”viha”, otettaisiin pois maan päältä, ja virvoituksen ajat tulisivat. Mutta hän ei toivo tulemansa hävitetyksi olemassaolosta iankaikkisesti. Oi ei! Siinä varmassa vakaumuksessa, että Jumala on huolehtinut tulevasta elämästä ylösnousemuksen kautta, hän pyytää, että Jumala aikanaan, kun synninkirous on otettu pois, muistaisi häntä ja kutsuisi hänet unohduksesta takaisin elämään – ennalleenasettamistyön kautta, jonka Kristus suorittaa. — Katso Apt. 3:19-21

”Jos kuinka toivon, on tuonela [sheol; unohdus] asunto; minä levitän vuoteeni pimeyteen, minä sanon haudalle: 'Sinä olet minun isäni', ja madoille: 'Äitini ja sisareni'.” — Job 17:13,14

Kuinka kuvaavaa kieltä! Unohdus on asunto ja vuode, ja se on täynnä pimeyttä — Jobin sielu, olemus, nukkuu tiedottomana kuolemassa odottaen ylösnousemuksen aamua, kun hänen ruumiinsa mätänee.

”Missä on silloin toivoni ja kuka saa minun toivoani nähdä? Ne astuvat alas tuonelan [sheol; unohduksiin] salpojen taa, kun yhdessä lepäämme tomussa.” — Job 17:15,16

Jumalan palvelija ilmaisee tässä henkilökohtaisen toivonsa ja luottamuksensa, mutta kysyy, kuinka monella muulla on sellainen luottamus. Hän on jo aikaisemmin ilmaissut toivonsa, että hänen kuolemansa tulisi ainoastaan uneksi, josta hänet ”aamulla” herätettäisiin. Mutta vaikka kaikki ihmiset menevät sheoliin eli unohduksiin, he saavat siellä leponsa, olkoonpa heillä tämä toivo tai ei.

”He viettävät päivänsä onnessa, mutta äkkiä heidät säikähytetään alas tuonelaan [sheol; unohduksiin].” — Job 21:13

Tässä Job kuvailee sitä menestystä, jota monet ihmiset, jotka eivät vaella Herran teitä, saavat kokea — verraten sitä niihin koettelemuksiin ja vastoinkäymisiin, joita monien Jumalan lasten täytyy kokea ollessaan hänen oikaisevan kurituksensa alaisina, jotta he valmistuisivat jotakin tulevaa parempaa varten.

”Kuivuus ja kuumuus ahmaisevat lumiveden, samoin tuonela [sheol; unohdus] ne, jotka syntiä tekevät.” — Job 24:19

Kaikki ihmiset ovat syntiä tehneet, ja sen tähden kaikki ovat joutuneet kuoleman alaisiksi ja menevät unohduksiin. Ainoa toivo on hänessä, joka lunasti meidät kuolemasta ja joka armosta rikkaan lupauksensa mukaan tuo meidät esille unohduksista ”aamun” tullessa. Job tarkoittaa tässä kuitenkin erityisesti pahantekijöitä, jotka pahan elämänsä kautta jouduttavat kuolemaansa.

”Paljaana on tuonela [sheol; unohdus] hänen edessänsä, eikä ole manalalla [abaddon; turmeluksella, hävityksellä] peitettä.” — Job 26:6

Tässä Job esittää Luojan kaikkietäväisyyden, hänen, joka tuntee lopun alusta ja jonka läpituokealle katseelle unohduksen kaikki salaisuudet ovat ilmeisiä.

”Sillä kuolemassa ei sinua muisteta; kuka ylistää sinua tuonelassa [sheol; unohduksissa]?” — Ps. 6:6

Mikä selvä ja ratkaiseva todistus meillä onkaan siitä, että ihminen on kuolemassa tiedoton! Huomaa myös, ettei tämä viittaa jumalattomiin, vaan Jumalan palvelijoihin, jotka toivovat voivansa kiittää häntä saadusta armosta. Huomaa myös, ettei ole kysymys kuolleesta lihasta, joka haudataan ”keberiin”, vaan sielusta, joka menee sheoliin, unohduksiin.

”Jumalattomat peräytyvät tuonelaan [sheol; unohduksiin], kaikki pakanat, jotka unhottavat Jumalan.” – Ps. 9:18

Tässä tekstissä hebreankielinen sana ”shub” tulisi oikeammin kääntää sanalla ”palata.” Se antaa ajatuksen, että joku on tullut pois sheolista, unohduksesta, ja että muutamat vapahdetuista palautetaan takaisin unohduksiin heidän pahuutensa ja Jumalan unhottamisen tähden. Ihmissuvun vapahdus sheolista tapahtuu tuhatvuotiskautena tuloksena Golgatalla maksetusta lunastushinnasta. Mutta niiden, jotka tultuaan ensin herätetyiksi ja saatuaan oppia tuntemaan totuuden tahallisesti pysyvät pahuudessa, täytyy taas kadota unohduksiin – toisessa kuolemassa, josta ei ole lunastusta eikä ennalleenasetusta. On selvää, ettei tätä kohtaa voida sovittaa ihmissuvun joukkoihin (pakanoihin), jotka eivät koskaan ole oppineet tuntemaan Jumalaa, sillä sanojen mukaan se tarkoittaa sellaisia, jotka saatuaan tiedon Jumalasta ja vastaavassa määrin edesvastuuta unohtavat (ylenkatsovat) hänet.

”Sillä sinä et hylkää sieluani tuonelaan [sheol; unohduksiin] etkä anna hurskaasi nähdä kuolemaa.” – Ps. 16:10

Pyhän hengen täyttämä apostoli Pietari selitti helluntaisaarnassaan tämän ennustuksen todellisen merkityksen esittäessään, ettei se voinut olla totta Daavidista itsestään, koska Daavidin sielu jätettiin sheoliin ja hänen lihansa näki kuoleman, turmeluksen. Hän selittää Daavidista, ”että hän on sekä kuollut että haudattu; onhan hänen hautansa keskelämme vielä tänäkin päivänä.” ”Ei Daavid ole astunut ylös taivaihin.” – Apt. 2:27-34

Nämä apostolin sanat ovat painokkaat ja läpikotaisin vakuuttavia kahdessa suhteessa: 1) että Daavidin sielu meni sheoliin, unohduksiin, ja jäi sinne, eikä Pietarin saarnan aikana vielä ollut mennyt ylös taivaaseen; 2) että Jeesuksen Kristuksen sielu myös meni sheoliin, unohduksiin, mutta ettei sitä jätetty sinne, sillä se herätettiin kolmantena päivänä – ja nousi sitten taivaaseen.

Näiden selvien ja henkeytetystä lähteestä saatujen todistusten pitäisi olla riittäviä tekemään tämä asia täysin selväksi jokaiselle totuuden etsijälle. Ne asettavat eteemme seuraavat tosiasiat: 1) Herramme Jeesuksen sielu (olento) meni kuolemassa unohduksiin, sheoliin. 2) Hän oli kuolleena kolme päivää. 3) Kolmantena päivänä hän nousi ylös – Jumalan pyhän hengen voiman kautta hänet kutsuttiin pois unohduksista ja muutettiin Jumalan luontoon, ja hän tuli ”esikoiseksi kuoloon nukkuneista.” Jeesuksen olentoa eli sielua ei ollut sinä aikana, jolloin hän oli kuollut; ”Hän antoi sielunsa alttiiksi kuolemaan”, hän antoi sielunsa vikauhriksi. Mutta hänen sielunsa (olentonsa) tehtiin taas eläväksi ylösnousemuksessa, ja hän sai uuden henkiruumiin.

”Tuonelan [sheol; unohduksen] paulat kietoiivat minut, kuoleman ansat yllättivät minut.” – Ps. 18:6

Kuvaannollinen ilmaus suuresta tuskasta ja kuoleman pelosta.

”Herra, sinä nostit minun sieluni tuonelasta [sheol; unohduksista], sinä herätit minut henkiin hautaan vaipuvien joukosta.” — Ps. 30:4

Tämä on Daavidin kiitos hänen parantumisestaan vaikeasta taudista, joka oli saattanut hänet lähelle kuolemaa.

”Jumalattomat tulkoot häpeään, vaietkoot ja vaipukoot tuonelaan [sheol; unohduksiin]. Mykistykööt valheen huulet.” — Ps. 31:18,19

Tässä, kuten muissakin kohdissa, psalmista ilmaisee kaipuunsa, että maa puhdistettaisiin sellaisista, jotka rakastavat ja tekevät pahaa. Tässä ei ole kysymys tulevasta elämästä, ei myöskään ylösnousemisen toivosta. Kun Herra hallitsee kansojen keskellä, kun totuuden ja vanhurskauden lait ovat vallalla ja kun Jumalan armahtavaisuuden ja rakkauten kautta jokainen luotu on saanut tilaisuuden saavuttaa täyden tiedon ja täyden vapauduksen synnistä, silloin voi tapahtua, että muutamat, jotka nyt ovat pahoja ja laittomia, etsivät oikeutta ja vanhurskautta ja saavat Kristuksen vanhurskauden armon sekä saavuttavat lopulta hänen kauttaan iankaikkisen elämän. Ei profeetta Daavid eikä kukaan muu voisi tehdä vastaväitteitä sellaista puhdistusta vastaan eikä myöskään sitä vastaan, että sellaisille perin pohjin kääntyneille ja Jumalan kanssa sopusointuun saatetuille annettaisiin iankaikkisen elämän lahja.

”Kuin lammaslauma heidät viedään tuonelaan [sheol; unohduksiin], kuolema heitä kaitsee, jo huomenna oikeamieliset astuvat heidän ylitseen; tuonela [sheol; unohdus] kalvaa heidän hahmonsa, eikä heillä ole [muuta] asuntoa. Mutta minun sieluni Jumala lunastaa tuonelan [sheol; unohduksen] vallasta.” — Ps. 49:15,16

Näissä jakeissa käy hyvin selväksi, että sana ”sheol” ei merkitse tuonelaa sen tavanomaisessa merkityksessä, vaan unohdusta, niin kuin me käännämme sen; sillä lampaita ei haudata, vaikka kaikki lampaat menevät unohduksiin, ne unohdetaan, niin kuin niitä ei koskaan olisi ollutkaan. Profeetta vahvistaa tässä henkilökohtaisen uskonsa ylösnousemukseen — että Jumala vapahtaa hänen sielunsa sheolista, unohduksista. Tämä on myös täydellisesti sopusoinnussa Pietarin sanojen kanssa, ”Ei Daavid ole astunut ylös taivasiin.” Daavidin sielu meni sheoliin, unohduksiin eli kätköön, ja hänen ainoa toivonsa on, että Lunastaja vapauttaa hänen sielunsa sheolista, unohduksista, elämään ylösnousemuksen kautta. Sen lisäksi jopa nekin, jotka lampaiden tavoin joutuvat unohduksiin, tulevat taas ulos sieltä, sillä tämä raamatunpaikka sanoo meille selvästi, että ”huomenna” [”aamulla”; ylösnousemusaamuna, tuhatvuotispäivän aamuna] hurskaat hallitsevat heitä ja tuomitsevat heidät vanhurskaudessa. Ja Paavalikin sanoo, että ”pyhät tulevat maailman tuomitsemaan.” — 1 Kor. 6:2

”Karatkoon kuolema heidän kimppuunsa, menkööt he elävältä alas tuonelaan [sheol; unohduksiin], sillä heidän asunnoissansa ja sydämissänsä vallitsee sula pahuus.” — Ps. 55:16

Tämä raamatunpaikka on — kun se ymmärretään väärin — ollut suuri kompastuskivi monille Herran kansasta. He ovat ihmetelleet, miten niin hyvä mies kuin Daavid voi toivoa vihollisensa joutuvan helvettiin — iankaikkiseen vaivaan. Hyvä ihminen ei rukoilisi

sellaista, eikä Daavidin rukouksen pohjasävel ollut sellainen. Niin kuin jo olemme nähneet ja yhä näemme, sana ”sheol” ei sisällä pienintäkään viittausta tuleen, vaivaan tai johonkin muuhun sellaiseen, vaan se merkitsee yksinkertaisesti ”unohdusta”, elämän sammumista. Daavidin toivomus vihollisistaan, vanhurskauden vastustajista, oli sen tähden joka suhteessa kohtuullinen. Jumala on kuitenkin armossaan Kristuksen kalliin veren kautta lunastanut niin syvimmälle vajonneen syntisen kuin vähemmän langenneenkin, koska Jeesus Kristus ”Jumalan armosta maistoi kuoleman kaikkien edestä.” ”Joka antoi itsensä lunnaiksi kaikkien edestä, josta todistus oikeina aikoinaan oli annettava.” Jos jotkut kanssaihmisistämme ovat turmeltuneempia kuin me itse, se voi johtua siitä tosiasiasta, että Saatana on erikoisella tavalla harjoittanut heissä sokaisevaa vaikutustaan (2 Kor. 4:4); tai se voi johtua myös siitä, että heillä on perittyjen heikkouksien tähden vähemmän kykyä vastustaa paha. Joka tapauksessa Jumala on huolehtinut siitä, että jokaiselle ihmissuvun jäsenelle tarjotaan täysi ja suotuinen tilaisuus valinnan tekemiseksi joko vanhurskauteen ja elämään tai jumalattomuuteen ja toiseen kuolemaan – sheoliin palaamiseen. Kaikki tämä on meille täydellisesti taattu uuden liiton kautta, joka perustetaan Kristuksen ansiolle ja vahvistetaan hänen kalliilla verellään.

”Sinun armosi on suuri minua kohtaan, sinä olet pelastanut minun sieluni tuonelan [sheol; unohduksen] syvyydestä.” — Ps. 86:13

”Tuonelan syvyys” merkitsee tässä unohduksen syvyyttä. Voimme oikeudella olettaa, että profeetta puhuu tässä, niin kuin monissa muissakin psalmeissaan, Herran Jeesuksen näkökannalta. Ja jos näin on, sanalla ”unohduksen syvyys” on aivan erikoinen merkitys. Ihmiskunnan suhteen kuolema on ainoastaan uni, ohimenevä unohdus, josta se ylösnousemuksessa taas herätetään, lunastuksen tuloksena. Mutta Herramme Jeesuksen kanssa oli asianlaita toinen: koska hän otti syntisen (Aadamin) paikan, kuoleman täytyi välttämättä merkitä hänelle synnin suurinta rangaistusta, iankaikkista unohdusta, ellei häntä Isän armon ja vallan kautta olisi herätetty kuolleista ja tullut niiden vapauttajaksi, jotka hän oli lunastanut.

”Minun sieluni on kärsimyksistä kylläinen, ja minun elämäni on lähellä tuonelaa [sheol; unohdusta].” — Ps. 88:4

Tässäkin on lyhyt, runollinen kuvaus surusta ja kuoleman hädästä.

”Kuka on se mies, joka jää eloon eikä kuolemaa näe, joka pelastaa sielunsa tuonelan [sheol; unohduksen] kädestä?” — Ps. 89:49

Kuinka hyvin sopiikaan tämä kysymys ja vastaus, jonka se sisältää itsessään, yhteen kaiken sen kanssa, mitä olemme jo nähneet; ja kuinka mahdotonta samalla kertaa onkaan yhdistää nämä sanat tavalliseen mielipiteeseen aiheen suhteen! Yleisesti vallalla olevan opin mukaan kenenkään ihmisen sielu ei ole kuoleman alainen; että sielu kuolinsilmänräpäyksessä menee rikkaampaan ja vapaampaan elämään; että siten sielu on täydellisesti voitolla sheolin, unohduksen, vallasta — että sielu ei voi kuolla. Kaiken kysymyksen ulkopuolelle jätetään se, voiko sielu vapauttaa itsensä sheolin vallasta ja se, ettei sheolilla ole vähintäkään valtaa koskea sieluun. Kuinka selvä ja järkevä onkaan Raamattu

ja totuus. Kuinka paikkansa pitämätön ja järjetön onkaan yleisesti hyväksyty Platon filosofia!

”Kuoleman paulat piirittivät minut, tuonelan [sheol; unohduksen] ahdistukset kohtasivat minua; minä jouduin hätään ja murheeseen.” — Ps. 116:3

Tässä on jälleen kuvaavasti esitetty kuoleman hätä.

”Minne minä voisin mennä, kussa ei sinun henkesi [valtasi — paetakseni tai kätkeytykseni Jumalan voimalta] olisi, minne paeta sinun kasvojesi edestä? Jos minä taivaaseen nousisin, niin sinä olet siellä; jos minä vuoteeni tuonelaan [sheol; unohduksiin] tekisin, niin katso, sinä olet siellä.” — Ps. 139:7,8

Tavallisen käsityksen mukaan tästä raamatunpaikasta täytyisi tehdä se johtopäätös, että elävä Jumala on pysyvä asukas siinä kauhean kidutuksen paikassa, joksi Raamatun sheol esitetään. Päinvastoin se, mitä profeetta näillä sanoilla tahtoo kuvata ja vakuuttaa, on se, ettei koko avaruudessa ole paikkaa, joka ei ole Jumalan voiman saavutettavissa. Vieläpä kuoleman unohduskin on Herran vallassa, niin kuin hän selittää, ”Minulla on kuoleman ja tuonelan [hades; unohduksen] avaimet.” Ja perustuksena meidän uskomme ylösnousemukseen on luottamuksemme hänen kaikkivaltaansa ja tietäväisyyteensä.

”Niinkuin maata kynnetään ja kuokitaan, niin ovat meidän luumme hajotetut tuonelan [sheol; unohduksen] kuilun suulle.” — Ps. 141:7

Tämä paikan merkitys on hämärä, mutta missään tapauksessa se ei sisällä mitään, mikä viittaisi siihen, että sheolilla tarkoitettaisiin helvetin vaivoja.

”Nielaiskaamme niinkuin tuonela [sheol; unohdus] heidät elävältä.” — San. 1:12

Nämä sanat on tarkoitettu murhaajien puheeksi, jotka tahtovat nopeasti tuhota uhrinsa ja saada heidät pois näkyvistään ja ajatuksistaan — unohduksiin.

”Hänen jalkansa kulkevat alas kuolemaan, tuonelaan [sheol; unohduksiin] vetävät hänen askeleensa.” — San. 5:5

Tässä kuvataan runollisilla sanoilla pahan naisen viettelyksiä ja siitä johtuvia turmiollisia seurauksia: hänen tiensä vievät turmioon, kuolemaan — unohduksiin.

”Hänen majastaan käyvät tuonelan [sheol; unohduksen] tiet, jotka vievät alas kuoleman kammioihin.” — San. 7:27

Samanlainen ilmaisu kuin edellä; tässäkään ei ole kysymys tuonelasta tuliliekkeineen, mikä käy selville siitä, että sitä verrataan kuoleman, unohduksen, pimeisiin kammioihin.

”Eikä toinen tiedä, että haamuja on siellä, että hänen kutsuvieraansa ovat tuonelan [sheol; unohduksen] laaksoissa.” — San. 9:18

Kuvaannollisesti puhuen tässä kuvataan porton vieraat kuolleiksi, kaiken oman arvonsa ja kaiken ihmisarvon kadottaneina. Vastaan sanomatta ovat sellaiset kuoleman tiellä, sillä sellaiset irstailut suosivat sairautta ja jouduttavat kuolemaa. He eivät ole matkalla unohduksiin ainoastaan ruumiillisessa suhteessa, vaan he kadottavat myös arvonsa ja vaikutuksensa ihmisten kesken.

”Tuonelan [sheol; unohduksen, kätkön] ja manalan [abaddon; kadotuksen, hävityksen] Herra näkee, saati sitten ihmislusten sydämet!” — San. 15:11

Tässä jakeessa ei ole mitään, mikä viittaisi kidutukseen, vaan sheol [unohdus] yhdistetään kadotuksen, hävityksen, kanssa.

”Taitava käy elämän tietä ylöspäin, välttääkseen tuonelan [sheol; unohduksen], joka alhaalla on.” — San. 15:24

Ymmärtäväiset vaeltavat ylöspäin vanhurskauden tiellä, jotta he ylösnousemuksen kautta vapautuisivat unohduksesta ja saavuttaisivat elämän.

”Vitsalla sinä häntä lyöt, tuonelasta [sheol; unohduksista] hänen sielunsa pelastat.” — San. 23:14

Tässä ei liene ole tarpeellista selittää, ettei tämä jae opeta sitä, että ruumista pitäisi pieksää, jotta sielu pääsisi pois helvetin kidutuksista. Tämä jakeen merkitys käy selvästi ilmi sen yhteydestä. Kun lapselle annetaan tarpeellinen kuritus, sen elämää voidaan sen kautta pidentää monella hyödyllisellä vuodella — sen sielu voidaan sen kautta varjella ennenaikaiselta tuholta, ja mahdollisesti myös vapauttaa toisesta kuolemasta — uudestaan unohduksiin menosta.

”Tuonela [sheol; unohdus] ja horna [kadotus, hävitys] eivät kylläänsä saa, eivät myös saa kylläänsä ihmisen silmät.” — San. 27:20

Tämä paikka ei merkitse, että ”tuonela” on palava helvetti ja alaltansa äärettömän suuri, ettei se sen tähden voi koskaan täytyä, vaan se sanoo aivan yksinkertaisesti, että kuolemalla, unohduksella, tyhjäksi tekemisellä, ei ole rajoja ja niin ollen ei se voi koskaan tulla liian täyteen.

”Kolme on, jotka eivät kylläänsä saa, neljä, jotka eivät sano: 'jo riittää': tuonela [sheol; unohdus], hedelmätön kohtu, maa, joka ei saa kylläänsä vedestä, ja tuli, joka ei sano: 'Jo riittää!'” — San. 30:15,16

Nämä sanat ilmaisevat samaa kuin edellisenkin kohta: kuolemaa, unohdusta, ei rajoita ala, sillä ei ole aitausta eikä se koskaan voi täytyä.

”Tee kaikki, mitä voimallasi tehdyksi saat, sillä ei ole tekoa, ei ajatusta, ei tietoa eikä viisautta tuonelassa [sheol; unohduksessa], jonne olet menevä.” — Saarn. 9:10

Tässä on mitä selvin ja varmin lausunto sheolista. Se ei koske ainoastaan jumalattomia vaan myös vanhurskaita — kaikkia, jotka kuolevat. Sheolissa, kuoleman unohduksessa, ei tehdä hyvää eikä paha, siellä ei kaiu kiitoslaulu eikä kuulu kiroukset, ei siellä ole hyviä eikä pahoja ajatuksia, ei taivaallista viisautta eikä muutakaan viisautta. Kuinka selvä ja painokas kuvaus unohduksen tilasta!

”Sillä rakkaus on väkevä kuin kuolema, tuima kuin tuonela [sheol; unohdus] on sen kiivaus.” — Korkea v. 8:6

Tässä kuvataan kuoleman tilaa, unohdusta, personoituna taipumattomuudeksi. Vastaan sanomatta se nielee koko ihmiskunnan, ilman poikkeuksia, luonteeseen tai asemaan katsomatta.

”Sen tähden tuonela [sheol; unohdus] levittää kitansa ammolleen, avaa suunsa suunnattomaksi.” — Jes. 5:14

Profeetta käyttää tässä sanaa sheol kuvaamaan sitä kunnian menetystä, pilkkaa ja halveksuntaa, joka oli kohdannut Israelia. He olivat tulleet ikään kuin kuolleiksi, suurin joukoin he olivat vaipuneet unohduksiin. Tämä raamatunpaikka ei millään tavalla viittaa kirjaimelliseen hautaan eikä tulijärveen.

”Tuonela [sheol; unohdus] tuolla alhaalla liikkuu sinun tähtesi, ottaaksensa sinut vastaan.” — Jes. 14:9

Tämä on hyvin kuvaannollista kieltä. Se koskee Babylonia. Me uskomme, että tämän ennustuksen täyttyminen on vielä tulevaisuudessa, ja on nyt lähellä. Suuri Babylon tulee niellyksi; niin kuin mereen heitetty myllynkivi se katoaa täydellisesti kaikkien näkyvistä eikä sitä enää löydetä — se menee unohduksiin, sheoliin. (Ilm. 18:21) Tämän osoittaa tekstiyhteys, joka selittää, ”Kuinka on käskijästä tullut loppu, tullut loppu ahdistuksesta!” — Katso jakeita 4-8

”Alas tuonelaan [sheol; unohduksiin] on vaipunut sinun komeutesi, sinun harppujesi helinä.” — Jes. 14:11

Tämä on samaa kuvaannollisen kertomuksen jatkoa salaperäisen Babylonin hävityksestä, jonka suuruus kuuluu pian menneisyyteen — haudattu unohdukseen, ei palavaan helvettiin.

”Koska te sanotte: 'Me olemme tehneet liiton kuoleman kanssa, tuonelan [sheol; unohduksen] kanssa sopimuksen.’ — Jes. 28:15

Tässä ja seuraavissa jakeissa puhutaan kauheasta hädästä, horjumisesta ja lankeamisesta, joka kohtaisi niitä, jotka väärin oppien kautta ovat alkaneet hylkiä Raamatun opetuksen, jonka mukaan kuolema on synnin palkka. Se aika on nyt oven edessä, jolloin kaikki sellaiset, jotka väärentävät Jumalan sanaa ja jotka, sen sijaan että antaisivat totuuden sanan pyhittää itsensä, pitävät eksytystä parempana, saavat kostonsa. Suuri vastustajamme Saatana käyttää hyväkseen tässä asiassa vallitsevaa väärää uskoa kietoakseen maailman moniin tähän eksytykseen perustuviin väriin oppeihin. Hän on jo johtanut harhaan katolisen kirkon ja koko pakanamaailman rukoilemaan ja laulamaan messuja kuolleiden puolesta, koska niiden ei uskota olevan kuolleita, vaan elävän kiirastulen vaivoissa. Ja nyt tämä sama Vastustaja Spiritismin, Teosofian, Kristillisen tieteen jne. kautta tekee erityisiä hyökkäyksiä protestanteja vastaan, jotka uskovat, etteivät kuolleet ole kuolleita ja ovat hyvin alttiita sellaiselle viettelevälle vaikutukselle.

Eri kirkkokuntien kristityt ”ovat tehneet liiton kuoleman kanssa” ja selittävät, että se on heidän ystävänsä, kun taas Raamattu esittää kuoleman ihmiskunnan suurimmaksi viholliseksi, sen syntien palkaksi. Haudan kanssa ovat nimikristityt ”tehneet sovinnon”; he pitävät sitä maallisen ruumiin säilytyspaikkana ollen iloisia siitä, että he saavat sielunsa vapautetuksi siitä nk. kuoleman jälkeen. Sen kautta, etteivät he huomaa, että kuolema (unohdus) on synnin palkka, he ovat valmiit uskomaan Saatanan valheen, jonka mukaan iankaikkinen vaiva olisi synnin palkka. Ja koska he eivät usko, että kuolema on synnin palkka, he ovat myös valmiit kieltämään, että Kristuksen kuolema oli vapahdus, vastaava

hinta, ihmisen vapauttamiseksi. Kaikki Jumalan suunnitelman lunastuksen ja ennalleenasettamisen ihanat piirteet ovat sen tähden kokonaan tai suureksi osaksi heiltä näky-mättömissä – heidän on vaikea ymmärtää niitä.

”Teidän liittonne kuoleman kanssa pyyhkäistään pois, ja teidän sopimuksenne tuone-lan [sheol; unohduksen] kanssa ei kestä.” – Jes. 28:18

Näin Herra selittää, että hän lopulta todistaa maailmalle Raamatun lausuntojen totuuden kuolemasta ja unohduksen tilasta. Mutta tämä tapahtuu suuren hädän ja hämmennyksen ajan kautta niille, jotka suosivat tätä petollista oppia, eivätkä tahdo kuun-nella mitä Jumalan sana sanoo tästä asiasta.

”Minä sanoin: Kesken rauhallisten päivieni minun on mentävä tuonelan [sheol; unohduksen] porteista; jäljellä olevat vuoteni on riistetty minulta pois.” – Jes. 38:10

Nämä sanat sanoi Hiskia, Juudan hurskas kuningas, jonka hyväksi Jumala antoi tapahtua ihmeen, jonka kautta hänen elämänsä pidennettiin. Näillä sanoilla hän ilmaisi mitä hän ajatteli sairautensa aikana. Hän ei selvästikään uskonut joutuvansa iankaikkisen vaivan helvettiin. Hän selittää aivan yksinkertaisesti, että hän oli tuntenut olevansa lähel-lä kuolemaa, unohdusta, ja että häneltä lyhennetään hänen päivänsä, jotka hän kaiken järjen mukaan odotti itsellään olevan.

”Sillä ei tuonela [sheol; unohdus] sinua kiitä, eikä kuolema sinua ylistä.” – Jes. 38:18

Nämäkin ovat Hiskian sanoja, osa samasta kertomuksesta, jossa kuvaillaan hänen sairauttaan ja kuolemanpelkoon, Herran hyvyttä ja armoa Hänen pidennettyä Hiskian elämän, ja kiitostaan Herralle. Hän julistaa, ”Sinä rakastit minun sieluani [olentoani], nostit sen turmeluksen kuopasta.” Hän asettaa kuoleman ja unohduksen [sheolin) vierek-käin ja käyttää niitä synonyymisesti, ja julistaa edelleen, ”Elävät, elävät sinua kiittävät, niinkuin minä tänä päivänä.” Toisin sanoen, elävä ihminen voi kiittää Herraa, mutta kun ihminen on kuollut, kun hänen sielunsa on mennyt sheoliin, unohduksiin, hän ei voi kiit-tää Herraa eikä millään tavoin kertoa hänen armostaan – kunnes vasta ylösnousemuksen aamuna, niin kuin Job julistaa, Herra kutsuu, ja kaikki vastaavat hänelle.

”Sinä kuljit kuninkaan tykö öljyinesi... laskeuduit alas tuonelaan [sheol; unohduksiin] asti.” – Jes. 57:9

Tämä on kuvakieltä. Profeetta kuvailee tässä Israelin huonetta miehensä, Herran, jättäneenä vaimona, joka etsii yhteyttä maan kuninkaiden kanssa alentuen siten unoh-dukseen – siinä määrin, että hän tuli kuvaannollisessa merkityksessä kuolleeksi, unoh-dukseen Herrasta, hänen totuutensa periaatteista ja vanhurskaudesta, joka tulee uskosta.

”Sinä päivänä, jona hän astui alas tuonelaan [sheol; unohduksiin], minä verhosin syvyyden suruun hänen tähtensä... Hänen kaatumisensa ryskeestä minä panin kansakun-nat vapisemaan, kun minä syöksin hänet alas tuonelaan [sheol; unohduksiin], hautaan-vaipuneitten pariin.” – Hes. 31:15-17

Tässä Herra julistaa kuvakielellä profeetan kautta Babylonin (Baabelin) lankeamisen; nämä erittäin voimakkaat profeetalliset lausunnot tarkoittavat osittain kirjaimellista Babylonia ja sen lankeamista, mutta suurimmaksi osaksi salaperäisen Babylonin täydel-

listä lankeamista ja kukistumista. Muinaisen Babylonin kukistivat meedialaiset ja persialaiset, ja se on aikoja sitten vaipunut unohduksiin; samoin vaipuu nykyinen Babylon unohduksiin eikä nouse koskaan.

”Mahtavimmat sankareista puhuvat tuonelan [sheol; unohduksen] keskeltä sille ynnä sen auttajille.” – Hes. 32:21

Tämä jae käsittelee Egyptin lankeamista unohduksiin. Ne voimakkaat kansat, jotka olivat kukistuneet ennen Egyptiä, esitetään tässä puhuvina tälle kansalle sen lankeamisesta. Samalla tavalla mekin sanomme, että historia kertoo meille tiettyjä asioita – että historia toistaa itseään.

”He eivät makaa sankarien kanssa... jotka ovat astuneet alas tuonelaan [sheol; unohduksiin] sota-asuinensa.” – Hes. 32:27

Profeetta ennustaa tässä Mesekin ja Tuubalin tuhon; kuinka myös he joutuvat unohduksiin sota-aseineen. Tuntuu liian kohtuuttomalta uskoa, että sotilaat voisivat viedä sota-varustuksensa ja aseensa ”helvettiin”, jossa kuolleiden sielut vallitsevan opin mukaan elävät. Mutta unohduksiin voivat sota-aseet joutua ja joutuvatkin, ja me kiitämme Herraa, ettei niitä tulevina ihanina aikakausina, jolloin Jumalan valtakunta on perustettu maan päälle, enää koskaan aseteta ennalleen, sillä Jumalan varma lupaus on, että kun Immanuel on perustanut Valtakuntansa, ”hän lopettaa sodat maan ääriin saakka... kansa ei nosta miekkaa kansaa vastaan, eivätkä he enää opettele sotimaan.” – Ps. 46:10; Jes. 2:4

”Tuonelan [sheol; unohduksen] kädestä minä heidät päästän, kuolemasta minä heidät lunastan. Missä on sinun ruttosi, kuolema, missä sinun surmasi tuonela [sheol; unohdus] Katumus on peitetty minun silmistäni.” – Hoos. 13:14

Se, joka ei vielä ole voinut vakuuttautua siitä, että sheol ei merkitse vaivan paikkaa, voi ainakin löytää lohdutusta tästä tekstistä, jossa Herra selvästi selittää, että sheol hävitetään, tehdään tyhjäksi. Jos joku vielä uskoo, että se on vaivan paikka, uskokoon sitten myös, ettei se pysy iankaikkisesti, koska Herra itse on päättänyt tehdä sen tyhjäksi. Mutta kuinka ihmeellisen selvä ja sopusointuinen tämä lausunto on, kun sitä katsotaan oikealta näkökannalta! Kallis Vapahtajamme on jo suorittanut lunastushinnan, ja ihmiskunnan vapahdus sheolista, kuoleman unohduksesta, saa ainoastaan odottaa, kunnes seurakunta, Kristuksen ruumis, on valittu ihmissuvusta ja kirkastettu Herransa ja Päänsä, Jeesuksen Kristuksen, kanssa. Paavali selittää, että niin pian kuin seurakunnan ylösnousemus (ensimmäinen ylösnousemus) on tapahtunut, ”silloin toteutuu se sana, joka on kirjoitettu: 'Kuolema on nielty ja voitto saatu.' 'Kuolema, missä on sinun voittoni? Kuolema, missä on sinun otasi?'” – 1 Kor. 15:54,55

Kuoleman nieleminen voitossa on tuhatvuotiskauden työ, ja se tapahtuu asteettain, niin kuin kuolema on asteettain niellyt ihmissuvun. Lopulta katoaa täydellisesti kuolemantuomio, joka vielä on voimassa ihmiskuntaan nähden; ja samoin häviää sheol, unohdus, joka vielä pitää ihmissukua vankina, koska kaikki ovat lunastetut sen vallasta. Uusien olosuhteiden, uuden liiton, vallitessa runsaine pelastustilaisuuksineen kuoleman (unohduksen) valtaan joutuvat ainoastaan ne, jotka aikomuksella ja tietoisesti pitävät kiinni synnistä. Tämä on toinen kuolema, josta ei ole ylösnousemusta.

”Vaikka he tuonelaan [sheol; unohduksiin] murtautuisivat, sieltäkin minun käteni heidät tempaa.” – Aamos 9:2

Näillä voimakkaan kuvaannollisilla sanoilla Herra julistaa täydellistä voimaansa ja valtaansa ihmisiin nähden, viitaten tässä erityisesti Israelin kansaan. Niin kansana kuin yksityisinäkin heidän oli mahdoton välttää Jumalan tuomiota; ja vaikka he yksityisinä ja kansana katsoen joutuisivat kuolemaan, kuitenkin kaikki Jumalan lupaukset samoin kuin uhkauksetkin täyttyisivät heitä kohtaan. Herra oli uhannut heitä täydellisellä kukistumisella ja hajottamisella kaikkien maan kansakuntien keskuuteen, ja näemme sen täyttyneen silmiemme edessä tänä päivänä, ja Herran lupaus (jakeet 11-15), ”Sinä päivänä [tuhatvuotiskauden aamuna] minä pystytän jälleen Daavidin sortuneen majan... Silloin minä käännän Israelin kohtalon... Minä istutan heidät omaan maahansa, eikä heitä enää revitä pois maastansa, jonka minä olen heille antanut, sanoo Herra, sinun Jumalasi.” Ei kenenkään mieleen koskaan juolahtaisi tunkeutua vaivan paikkaan, mutta Israel on tunkeutumassa kansallista unohdusta kohti. Jumala on kuitenkin estävä sen.

”Tuonelan [sheol; unohduksen] kohdussa minä huusin apua, ja sinä kuulit minun ääneni.” – Joonas 2:3

Tuonelan kohtu, jossa Joonas oli ja josta hänet vapautettiin, oli suuren kalan vatsa, kalan, joka oli niellyt hänet. Ja ellei Jumala olisi vapauttanut häntä, kalan vatsa olisi tullut hänelle unohduksen, kuoleman, tyhjäksi tekemisen, vatsaksi.

”Mutta hän ei ole pysyväinen, hän, joka levittää kitansa kuin tuonela [sheol; unohdus] ja on täyttymätön kuin kuolema, kokoaa itselleen kaikki kansakunnat ja kerää itselleen kaikki kansat.” – Hab. 2:5

Näillä sanoilla viitataan nähtävästi kunnianhimoiseen ja aggressiiviseen kansaan. Ne voidaan soveltaa erittäin hyvin meidän aikamme suuriin kansoihin, jotka ovat valmiita käyttämään mitä keinoja hyvänsä ja uhraamaan kuinka monta ihmishenkeä tahansa, kun on kysymys heikomman ja vähemmän sivistyneen kansan kukistamisesta tai ”suojelusvalan” hankkimisesta sille. Mutta tämä jae voidaan sovittaa yhtä suurella oikeudella myös ”laittomuuden ihmiseen, tuohon kadotuksen lapseen” ja hänen maailmanlaajuiseen vaikutukseensa, jonka kautta hän kokoaa itselleen tulonsa kaikista kansoista auringon alla. Joka tapauksessa tämä raamatunpaikka merkitsee, että ahneus on täyttymätön kuin kuolema [unohdus]; se ei täyty koskaan.

”Hades” Uudessa Testamentissa

Uudessa Testamentissa esiintyvällä kreikkalaisella sanalla ”hades” on aivan sama merkitys kuin hebrealaisella sanalla ”sheol.” Varmin vakuus tästä meillä on siinä, että apostolit lainatessaan paikkoja Vanhasta Testamentista kääntävät sanan sheol sanaksi hades. Esitämme seuraavassa kaikki kohdat Uudesta Testamentista, joissa hades esiintyy:

”Ja sinä Kapernaum, korotetaankohan sinut hamaan taivaaseen? Hamaan tuonelaan [hades; unohdukseen] sinun on astuttava alas!” – Matt. 11.23

Ei varmaankaan ole totta, että Kapernaum meni iankaikkiseen vaivaan, eikä sitä myöskään sanan kirjaimellisessa merkityksessä pantu hautaan; mutta on vastaansanomaton totuus, että se hävitettiin ja joutui täydellisesti unohduksiin.

”Ja minä sanon sinulle: sinä olet Pietari, ja tälle kalliolle minä rakennan seurakuntani, ja tuonelan [hades; unohduksen] portit eivät sitä voita.” – Matt. 16:18

Pietari oli juuri antanut hyvän todistuksen, että Herra Jeesus on Voideltu, elävän Jumalan Poika, Messias. Tämä totuus on se mahtava kallio, jolle Kristuksen koko seurakunta elävinä kivenä täytyy rakentaa, sillä ei ole annettu muuta nimeä, jossa voimme pelastua. Jeesus selitti Pietarin olevan yhden näistä elävistä kivistä (nimi Petros merkitsee kiveä), ja Pietari julistaa (1 Piet. 2:5), että kaikki vihkiytyneet uskovaiset niinkään ovat eläviä kiviä, rakennetut tälle lujalle kallioperustukselle – Kristukselle, Voidellulle. Näitä eläviä kiviä rakennetaan Jumalan asumukseksi hengen kautta, ollakseen ihana rakennus Hänen asuakseen ja jonka kautta Hän siunaa kaikki maan sukukunnat. Mutta huolimatta siitä, että Jumala Kristuksessa on hyväksynyt määrätyn luvun uskovaisia ja pitää heitä tulevan temppelinä ihanina jäseninä, hän kuitenkin antaa kuoleman vallita heitä nyt; heidän täytyy muiden tavoin joutua kuolemaan (unohduksiin); sen tähden he tarvitsevat Herran rohkaisevan kehotuksen, ettei kuolema saa heitä kokonaan haltuunsa, ettei unohdus ainaisesti voi sulkea heitä porttiansa taakse, vaan että niin kuin hän, kuvaannollisesti puhuen, rikkoi kuoleman siteet ja herätettiin kuolleista Isän voiman kautta, samoin vapahdetaan hänen seurakuntansa kuoleman, unohduksen, vallasta, ja saa osan hänen ylösnousemuksestaan, ensimmäisestä ylösnousemuksesta. Tämä on täysin sopusoinnussa koko Raamatun todistuksen kanssa, eikä mikään muu Herran sanojen tulkinta voi olla yhtä järkevä.

”Ja sinä, Kapernaum, korotetaankohan sinut hamaan taivaaseen? Hamaan tuonelaan [hades; unohdukseen] on sinun astuttava alas.” – Luuk. 10:15

Kapernaum oli korkealle korotettu, saanut suuria etuoikeuksia sen kautta, että Herra Jeesus asui siellä jonkin aikaa, sai nauttia hänen opetuksistaan ja todisti monia hänen ihmetöistään; ja tätä kuvaannollisesti kutsutaan taivaaseen korottamisena. Kun ei se kuitenkaan oikealla tavalla käyttänyt näitä korkeita etuja ja tilaisuuksia hyväkseen, Herran täytyi julistaa sille, että se saisi kärsiä vastaavan alennuksen, tuhon, kuoleman, kaupunkina – sysättäisiin unohdukseen. Tämä on käynyt toteen.

”Ja kun hän nosti silmänsä tuonelassa [hades; unohduksessa], vaivoissa ollessaan.” – Luuk. 16:23

Tämä paikka on ainoa koko Raamatussa, joka sisältää edes vähimmän viittauksen siihen, että hadeksessa eli sheolissa on mahdollista ajatella, tuntea, tulla vaivatuksi tai iloita. Ensi katsannolla se näyttää vastustavan Salomon vakuutusta, ettei sheolissa ole työtä, taitavuutta, tietoa eikä viisautta, ja se voidaan ymmärtää oikein yhdeltä näkökannalta, nim. vertauksena. Muualla⁴ olemme jo käsitelleet tätä vertausta ja sen yksityiskoh-tia, ja siellä osoittaneet, että rikas mies, joka tuli unohduksiin ja kuitenkin unohduksissa ollessaan kärsi vaivaa, esittää Juudan kansaa. Israel oli todellakin joutunut unohduksiin;

4 Katso ”Mitä Raamattu sanoo helvetistä?”

kansakuntana se oli kuollut, mutta kuitenkin kaikkien kansojen keskuuteen hajotettu Israel elää nyt, vaikka se on aina siitä saakka kun se hylkäsi Messiaan, lakkaamatta kärsinyt vaivaa ja täytyy kärsiä, kunnes ”se on kaksinkertaisesti saanut Herran kädestä kaikkien syntiensä tähden” ja kunnes se taas otetaan Jumalan suosioon, Jumalan liiton määräyksen mukaan. – Room. 11:26-29

”Sinä et hylkää minun sieluani tuonelaan [hades; unohduksiin].” – Apt. 2:27

Tämä on psalmeista lainattu paikka, jolla aloitimme nykyisen tutkistelumme – vakuuttuaksemme siitä, meneekö sielu vai ainoastaan ruumis hadekseen, sheoliin, unohdukseen. Tämä teksti opettaa selvästi, että Herramme Jeesuksen sielu meni hadekseen, unohduksiin, ja että se vapahdettiin sieltä ylösnousemuksen kautta. Yhteys osoittaa, että myös Daavidin sielu meni sheoliin, mutta että sitä ei vielä ole vapautettu sieltä – eikä sitä Jumalan järjestyksen mukaan voida vapauttaa, ennen kuin koko seurakunta, Kristuksen ruumis, on ensin vapautettu ja sen ylösnousemus saatettu loppuun. – Apt. 2:29,34; Hebr. 11:32,39,40

”Niin hän [Daavid] edeltä nähden puhui Kristuksen ylösnousemuksesta sanoen, ettei Kristus ollut jäävä hyljätynsi tuonelaan [hades; unohduksiin].” – Apt. 2:31

Tämä varma lausunto on lisävahvistus siihen, mitä äsken opimme.

”Kuolema, missä on sinun voittonsi? Kuolema [hades; unohdus], missä on sinun otasi.” – 1 Kor. 15:55

Apostoli ottaa tämän lainauksen Vanhasta Testamentista todistaakseen, että kuolleitten ainoa toivo on ylösnousemus – ei ruumiin ylösnousemus, sillä hän sanoo selvästi (jakeet 37,38), ettei se ruumis, joka nousee ylös, ole sama, joka haudattiin. Ylösnousemus-toivo koskee sielua, olentoa, huolimatta siitä, minkälaisen ruumiin Jumala tahtoo sille antaa. Ei sanota, että ”Jos ruumis ei nouse ylös, niin teidän uskonne on turha”, vaan: ”Jos kuolleita ei herätetä... niin teidän uskonne on turha... sittenhän Kristuksessa nukkuneetkin olisivat kadotetut.” (jakeet 16-18) Se, joka nukkuu, on se, joka taas herätetään ja nousee ylös, mutta ei se, mikä mädäntyy ja häviää.

”Ja minä elän; ja minä olin kuollut, ja katso, minä elän aina ja iankaikkisesti, ja minulla on kuoleman ja tuonelan [hades; unohduksen] avaimet.” – Ilm. 1:18

Nämä sanat ovat annetut rohkaisuksi Jumalan lapsille; sen tähden tuonela, hades, ei voi tarkoittaa vaivan paikkaa. Nämä sanat osoittavat, että heidän täytyy kaikkien muiden ihmisten tavoin mennä hadekseen (unohduksiin), kuitenkin siinä varmassa toivossa, että suuri Lunastajamme aikanaan avaa tämän kuoleman kuvaannollisen vankihuoneen ja tuo esille kaikki vangit haudasta, sheolista, hadeksesta, unohduksista. Tämän lausunnon merkitys on, että hänellä on valta ja voima – hän voi avata ja sulkea; kaikki valta on annettu hänelle.

Kun Jeesus ensimmäisen läsnäolonsa aikana saarnasi, hän mainitsi kerran häntä itseään koskevan Jesajan ennustuksen, jossa sanotaan, että hänet on lähetetty julistamaan vangituille vapautusta ja kahlituille kirvoitusta (Jes. 61:1; Luuk. 4:18), ja julisti tämän olevan evankeliumia. Se on ylösnousemuksen evankeliumi, iloinen sanoma kaikkien

vankien vapauttamisesta kuoleman unohduksesta ja vihollisen vallasta, hänen ”jolla oli kuolema vallassaan, se on perkeleen.” Kuinka ihmeellisen merkityksen nämä raamatunpaikat saavatkaan, kun niitä katsotaan oikealta näkökannalta; kuinka hämmäntävältä ja järjettömältä täytyykään jokaisen muun näkökannan näyttää, ellei tietämättömyys ole niin suuri, että se peittää ja piilottaa kaikki järjettömyydet.

”Sen selässä istuvan nimi oli Kuolema, ja Tuonela [hades; unohdus] seurasi hänen mukanaan, ja heidän valtaansa annettiin neljäs osa maata, annettiin valta tappaa miekalla ja nälällä ja rutolla ja maan petojen kautta.” — Ilm. 6:8

Tarvitaan hyvin voimakasta mielikuvitusta saadakseen tämä raamatunpaikka sopu-sointuun yleisesti vallitsevan käsityksen kanssa siitä, että hades on vaivan paikka ja että se on niin äärettömän suuri, että sinne mahtuu kidutettavaksi miljardit maan päällä eläneet ihmiset. Eikä kukaan näe mitään järkeä siinä, että käytetään vertauskuvaa, jossa sellainen kidutuksen paikka ratsastaa hevosella. Jos taas annamme sanan hades pitää oikean merkityksensä, kuva tulee paljon järkevämmäksi: kuolema ja sen seuraaja hades — kuolemantila, tiedottomuus, tyhjäksi tekeminen, unohdus — kulkevat kautta maan ja lakaisevat ihmisiä pois suurin joukoin. Tyydymme tässä osoittamaan ainoastaan tekstin järkevän merkityksen ryhtymättä selittämään vertauskuvan yksityiskohtia.

”Ja Kuolema ja Tuonela [hades; unohdus] antoivat ne kuolleet, jotka niissä olivat, ja heidät tuomittiin, kukin tekojensa mukaan.” — Ilm. 20:13

Ensimmäisen koetuksen seurauksena Eedenissä kuoleman rangaistus tuli kaikkien ihmisten päälle. Miljardeja ihmisiä on mennyt sheoliin, hadekseen, unohduksiin, ja miljardit ihmiset, joita kutsumme vielä eläviksi, eivät ole sanan varsinaisessa merkityksessä eläviä, vaan suurimmaksi osaksi kuolleita, kuoleman tehdessä työtä heissä kaikissa. Golgatalla maksetun lunastushinnan perusteella jokaiselle ihmissuvun jäsenelle tarjotaan tilaisuus uuteen koetukseen; tänä seurakunnan valinnan aikana sellainen tilaisuus ja koetus on tullut ainoastaan pienen vähemmistön hyväksi. Tämä tarkoittaa, että alkuperäinen kuolemantuomio lakkautetaan ja kaikki ihmiset asetetaan henkilökohtaiseen koetukseen, jotta he osoittaisivat tottelevaisuutensa tai tottelemattomuutensa kautta arvollisuutensa iankaikkiseen elämään. Tämä raamatunpaikka osoittaa, ettei ainoastaan kuolleet (jotka ovat kuolemantuomion alaisina, mutta joita ei vielä ole pantu hautaan) aikanaan saa täyttä tilaisuutta osoittaakseen arvollisuutensa tai arvottomuutensa iankaikkiseen elämään, vaan myös kaikki ne, jotka ovat menneet sheoliin, hadekseen, unohduksiin, herätetään tiedottomuudestaan, kuoleman unesta, jotta heidät tuomittaisiin tottelevaisuutensa perusteella. Tämä koetteleminen tapahtuu tuhatvuotiskautena, joka on maailman tuomiopäivä, niin kuin evankeliumikausi on seurakunnan tuomiopäivä.

”Ja Kuolema ja Tuonela [hades; unohdus] heitettiin tuliseen järveen. Tämä on toinen kuolema, tulinen järvi.” — Ilm. 20:14

Niiden, jotka arvelevat hadeksen merkitsevän iankaikkisen vaivan paikkaa, täytyy tosiaankin joutua suureen hämmennykseen, kun he miettivät tätä raamatunkohtaa; mutta kuinka järkevältä ja sopusointuiselta sitä vastoin tämä paikka näyttääkään katsottuna oikealta näkökannalta! Tulinen järvi (gehenna) vertauskuvaa ehdotonta tyhjäksi teke-

mistä, Toista Kuolemaa, joka hävittää täydellisesti kaiken pahuuden. ”Kuolema ja hades”, jotka tässä esitetään tyhjäksi tehtyinä toisessa kuolemassa, merkitsevät samaa kuin mitä äsken kuvasimme jakeen 13 yhteydessä. Nykyistä kirouksen tilaa, Aadamin rikkomuksen seurausta, nimitetään ”kuolemaksi ja hadekseksi” — niiden kuoleva tila, joita kutsumme eläviksi ja täydellisesti kuolleitten unohduksen uni.

Kun jae 13 selittää, että aikanaan kaikki ihmiset vapautetaan näistä tiloista ja asetetaan koetteelle, jae 14 selittää, että aadamlaista kuolemaa ja sen yhteydessä olevaa unohduksen unta ei ole enää oleva tuhatvuotiskauden jälkeen, sillä iankaikkinen tyhjäksi tekeminen on niellyt ne. Tulevana aikakautena kukaan ei kuole Aadamin synnin tähden: sitä ei oteta ollenkaan huomioon tulevan aikakauden koetuksessa. Silloin ei ole muuta kuolemaa kuin toinen kuolema, ja se kohtaa ainoastaan niitä, jotka tekevät syntiä, ei heidän vanhempiaan eikä lapsiaan. ”Se sielu, joka syntiä tekee — sen on kuoltava.” (Hes. 18:19-24) Kun heillä sen ajan jälkeen, jolloin tuhatvuotiskauden täysi pelastustilaisuus, joka tarjotaan heille Uuden Liiton välittäjän kautta, on tullut jokaisen yksityisen osaksi, on vielä aadamlaisia heikkouksia ja epätäydellisyyksiä, he eivät kuole kuitenkaan aadamlaista kuolemaa, vaan toisen kuoleman; sillä jos he eivät tänä suotuisana aikana edisty, se on kiinni heidän omasta uppiniskaisuudestaan ja pahuudestaan, ei Aadamin rikkomuksesta tai heidän häneltä perityistä heikkouksistaan.

Olemme nyt tutkineet jokaisen raamatunpaikan, jossa sanat ”sheol” ja ”hades” esiintyvät, ja olemme vakuuttautuneet siitä, että ihmisten sielut tulevat kuoleman jälkeen tähän tilaan; sanomme tilaan, koska nämä sanat merkitsevät tilaa, ei paikkaa, vaikka tätä tilaa toisinaan kuvakielessä verrataan paikkaan, vankilaan, josta kaikki vangit ylösnousemusaamuna tulevat esille. Olemme huomanneet, että se on pimeyden ja hiljaisuuden tila, ettei siellä ole työtä, taitavuutta, tietoa tai viisautta, ei Herran kiroamista tai ylistystä. Heidän ainoa toivonsa on Herrassa Kristuksessa — joka uhraamalla oman sielunsa on lunastanut heidät tuholta, ja aikanaan vapauttaa heidät, kutsuu heidät unohduksista, sellaisissa ruumiissa kun hän tahtoo, suotuisampiin olosuhteisiin kuin nykyiset, kun Jumalan viha, kirous, on ohi, ja tuhatvuotiskauden siunauksien aika on alkanut.

Ei ole hämmästyttävää, että Raamatun kääntäjiin ja selittäjiin ovat ylimalkaan vaikuttaneet väärät vallalla olevat käsitykset ihmisen luonnosta, hänen palkitsemisensa ja rankaisemisensa ajasta ja paikasta sekä hänen tilastaan kuoleman ja ylösnousemisen välillä, ja että kääntäessään muutamia raamatunkohtia he ovat tehneet enemmän tai vähemmän väkivaltaa niille voidakseen saada ne sopusointuun väärin ajatustensa kanssa. Nämä raamatunpaikat, joille siten on tehty väkivaltaa, ovat kuitenkin olleet loukkaukseksi monelle totuuden etsijälle, minkä tähden on täysin oikein ja asiaankuuluvaa, että lähemmin tutkimme näitä esteenä olevia loukkauskiviä ja raivaamme ne tieltä pois; mutta jottei meidän tarvitsisi katkaista varsinaisen aineemme tutkimista, lykkäämme näiden muiden väärin käännettyjen ja väärin ymmärrettyjen paikkojen tutkimisen Raamatun tutkielmien seuraavaan osaan.